

Alkulässy I-painokseen 1982.

Yli 12 vuotta olen epätoivon vimmallalla yrittänyt jättää Teekkarikylässä viettämäni 17 vuotta unhoituksen kaikki peittävään hämääseen. Olen tämän päivän tohinassa koettanut unohtaa ne lukemattomat Otaniemen muistot, joita katkeamattomana nauhana palaa mieleeni. Mutta turhaan. Ne muistot eivät koskaan unohdu. Ei niistä eroon pääse. Ja siksi ryhdyinkin nyt vielä yhteen yritykseen. Tuherran nuo muistot paperille.

En pyri suinkaan luomaan mitään historiallista arvosteosta "17 vuotta Teekkarikylän alkua" tms. Varmuudella ei myöskään synny hakuteos: "Teekkarijäynät halki vuosikymmenten". Aion nyt vain karun lyhyesti luetella ne varsin arkipäiväiset tapahtumat, joissa itse satuin olemaan mukana tai joista sain vain kuulla. Tiedän myös varsin hyvin, että minä en suinkaan ollut se, joka tiesi, näki tai kuuli kaikki kylän tapahtumat. Tuossa silloin lähes 1000 teekkarin yhteisössä tapahtui päivästä päivään ja tunnista tuntiin valtavat määrät sellaista jekkuilua, vekuilua ja jäynäntekoa, jotka tulivat ja menivät ilman sen kummempaa rekisteröintiä. Ne kaikki yhdessä muodostivat mielestäni juuri sen oikean tekkarihengen Otaniemeen. Siinä hengessä minäkin viihdyin ja siitä tulee poikkeuksetta puhe, kun tapaan sen aikuisia "Ota-onnelan" asukkaita.

Ehkäpä tämän päivän opiskelijalle on jossain määrin mielenkiintoista tutustua senaikaiseen "tekkarimentaliteettiin." Oliko se aika nykyistä tehokkaampaa ja mielekkäämpää - sitä en halua väittää. Yksi on kuitenkin varmaa. Otaniemen alkuaikojaa sävytti tekkareiden voimakas yhteenkuuluvaisuuden tunne - nurkkapatriotismi. Oli saatu aikaan jotakin ainutlaatuisia - tekkareiden itsensä omistama Teekkarikylä. Siitä oltiin ylpeitä. Ja mielellään esiteltiin taas "ihmettä" lukemattomille ryhmille ja delegaatioille, joita suorastaan maailman kaikilta ääriiltä virtasi suuntaan Otaniemi.

Kun tämä juttuluettelo nyt alkaa, niin tulkoon selväksi myös se, että se ei pyri olemaan kronologinen lässyjeni liukuhihna, vaan on kirjoitettu juuri siinä järjestyksessä, kuin ne ovat mieleeni juolahtaneet. Jutut ovat myös valtaosin anonyymeja, koska huonon muistini avulla olisi ollut mahdotonta kaivaa esille ao. nimiä. Sikäli kuin olen nimet muistanut, olen ne myös prääntänyt tekstiin. Toivon, että kukaan heistä ei pahastu "paljastuksistani." Ja toisaalta toivon, että mahdollisimman moni silloinen tekkari tai muu henkilö voisi näitä lukiessaan todeta: "Juuri, juuri noinhan se tapahtui. Olinhan itse siinä mukana". Sillä ainoa, minkä tässä yhteydessä haluan vakuuttaa on se, että joka ainoa juttu on tosi ja kertomallani tavalla tapahtunut. Ellette usko niin kysykää niiltä, jotka silloin Otaniemessä elivät.

Nyt aloitan plagioimalla erästä vielä tunnetumpaa suomalaista kirjailijaa: "Taa korutont' on kertomaa." Kun nyt ryhdyin muistelemaan kylän menneitä, niin lukija havainnee piankin yhden erikoispiirteen. Teekkarijäynän luonteesta ja kohteesta riippumatta ne eivät koskaan olleet raakoja, väkivaltaisia, älyttömässä kännissä tai muussa huumeessa tapahtuneita mellastuksia tai tuhotöitä. Aina niissä oli humoristinen taustasävel, ja tarkoituksena oli tuottaa yllätyksellistä hupia itselle, kohteille ja kaikille asiasta myöhemmin kuuleville. Oikea teekkarijäynä oli - ja on varmaan edelleenkin - siis hieman

ilkikurinen, usein sopivaisuuden äärirajoilla liikkuva, mutta ei koskaan heavy-pornoa, politiikkaa tosimelessä, eikä ketään vakavasti loukkaavaa. Nähtiin paljon vaihua pienen, epäsovinnaisen iloisen hetken aikaansaamiseksi. Puukirveitä kyllä lennäteltiin jatkuvasti "aiheuttamatta kenellekään pysyviä vammoja". Alkoholilla saattoi kyllä olla "tietty osuus asiaan", mutta sen varjolla harvoin mentiin mauttomuuksiin.

Antakoot seuraavassa kertomani tositapahtumat katetta väitteilleni.

TEKKARIKYLÄSTÄ LYHYESTI

Ajatus Teknillisen korkeakoulun siirrosta ja sen yhteyteen rakennettavasta opiskelija-asuntola-alueesta heräsi välittömästi sotavuosien jälkeen, jolloin toisaalta lähinnä Yhdysvalloista levisi yliopistorakentamisen Campus-ideat ja toisaalta opiskelijoiden määrät kasvoivat rajusti. Lisäksi sota oli vaurioittanut korkeakoulurakennusta. Asemakaavoituksen ja yhdyskuntasuunnittelun Grand Old Man, arkkitehti Otto-livari Meurman esittikin eräisiin alustaviin selvityksiin pohjautuen koko korkeakoulun siirtoa pois ahtaaksi käyvästä kantakaupungista. Teekkareiden asuntotilanne oli huonontunut opiskelijamäärien kasvun myötä vuosi vuodelta. Ylioppilaskunnalla oli vain 80 asuntopaikkaa Teekkarilassa, vuonna 1930 Polin viereen valmistuneessa rakennuksessa, ja muualta asuntojen saanti oli vaikeaa. Jo vuonna 1938 valtion asettama Ylioppilasurheilukomitea esitti ylioppilaskylän rakentamista ihanteellisena ratkaisuna.

Ajatus Teekkarikylästä syntyi vuoden 1945 lopulla professori Jussi Lappi-Seppälän kotona pidetyssä palaverissa. Paikalla olivat ajatusta kehittämässä ainakin DI:t ja Ilmarit Harki ja Koskiala sekä silloinen tekkari Paavo Koponen, joka pian ylioppilaskunnan muun johdon kanssa mobilisoi koko teekkarikansan hankkeeseen mukaan. Niinpä vuoden 1946 teekkaritempaus keräsi varoja paitsi sotainvalideille myös alkupääomaa Teekkarikylälle.

Sijoitusvaihtoehtoina olivat päällimmäisinä esillä Otaniemi Espoon maalaiskunnassa ja Puotila Helsingissä. Eri komiteat ja valtion työryhmät pohtivat aikansa asiaa sekä TKK:n muuton että Teekkarikyläajatuksen kannalta. Vuonna 1948 TKY:n kunniavaltuuskunta otti ajatuksen omakseen ja vetosi kansalaispiireihin ja liikelaitoksiin tuen saamiseksi ajatukselle. Samana vuonna ns. Meurmanin komitea oli esittänyt Otaniemen ostamista TKK:n, Valtion teknillisen tutkimuskeskuksen (VTT) ja teekkareiden käyttöön. Kaupan kohde oli 108,5 hehtaaria Kansallis-Osake-Pankin omistamista Hagalundin kartanon maista. Kauppahinta olisi 115,5 mmk (108 mk/m²) silloista rahaa. Sitkeiden ponnistelujen ja asian hoitamista "keittiönkin kautta" kaupan mahdollistava määräraha saatiin aivan vuoden 1948 lopulla sisällytettävä valtion tulo- ja menoarvioon. Tässä ratkaiseva osuus oli itse presidentti Paasikivellä.

Sijoituspaikan ja maanhankinnan selvittyä alkoi teekkareiden piirissä mittava kampanja varojen keräämiseksi itse rakentamiseen. Tässä työssä teekkarit osoittivat kykynsä ja taitonsa yli kaikkien odotusten. Vuosina 1949-1951 oli järjestettävä hyvin monenlaisia ja mielikuvitusta vaativia operaatioita, jotta Kukanpäivänä 1952 kylä oltaisiin voitu vihkiä

tarkoitukseensa. Teekkarit järjestivät ainakin n. 30 mmk:n arpajaiset-1949, laajaa tanssiaistoimintaa ympäri Suomen, Yhdysvaltain armeijan ylijäämävarastojen ostoa ja edelleen myyntiä, Nylon-sukkien ja ensimmäisten sodanjälkeisten appelsiinien maahantuontia, tuottoisan keräyksen ap-teekkarien parissa, hankkimalla Wienin filharmonikot konsertoimaan kylän hyväksi ja viimeisimpänä muttei vähäisimpänä Neuvostoliiton sodassa vaurioituneen lähetystötalon purkamisen, tiilien puhdistamisen ja kuljetuksen Otaniemeen rakennusmateriaaliksi. Tiilien kokonaismäärä oli lähes 800.000 kpl. Mutta hanke onnistui monien vaiheikkaiden käännteiden jälkeen hyvin. Kukanpäivän juhlaa, jona Teekkarikylä vihittiin 1952 Helsingin Sanomat kommentoi seuraavasti:

"Todellisella teekkaripamauksella, jota seurasi rätisevä iletulitus ja ohjelmaan kuulumaton tulipalon alku, vihittiin eilen teekkareiden toiveunen tulos, 750 opiskelijan Teekkarikylä Otaniemessä. Avajaisissa olivat läsnä mm. kylän suojelijat presidentti ja rouva Paasikivi. Teekkareiden osuus on tällä kertaa päättynyt, ja Teknillinen korkeakoulu odottaa nyt, että kylän ympärille valtiiovallan toimesta kohoaisivat laboratoriot ym. rakennukset, joiden valmistuttua korkeakoulu kokonaisuudessaan siirtyy Otaniemeen."

Vaikka korkeakoulun muuttoa Otaniemeen saatiinkin odottaa aina seuraavan vuosikymmenen alkuun saakka, tuntuivat teekkarit viihtyvän kylässään omine tapoineen ja tempauksineen hyvin. Semminkin kuin kylän johtajana toimi vv. 1952- 1969 tämän kirjan kirjoittaja Ossi Törrönen, teekkari itsekin honoris causa.

Teekkarikylän hallinto

Alusta alkaen aina vuoden 1971 loppuun Teekkarikylässä hallinnosta vastasivat kunkin talon Linnanisäntä ja heidän muodostamansa isännistö. Ns. Vanhan kylän taloissa, Jämeräntaival 3, 5 ja 7, kunkin linnan tornia hallitsi Sarvipää ja jokaisessa asuinsolussa (6-12 asukasta) oli vielä solunvanhin. Kaikkiaan soluja on nykyisessä "poikamieskylässä" 138. Poikamieskylä tarkoittaa Jämeräntaipaleen taloja erotukseksi perhekylästä, jonne useat jo opiskeluaikanaan kylien välissä olevan kappelin kautta muuttavat.

Linnanisännät valittiin kunkin talon talokokouksessa ja linnanisännistö puolestaan valitsi keskuudestaan päälinnanisännän. Isännistön tehtävänä oli valita asukkaat annettujen ohjeiden mukaisesti, ylläpitää järjestystä, järjestää juhlia ja jäyniä sekä yleensä toimia asukkaiden mielipiteen esille tuojina ja edustajina. Taloudellisesta päätöksenteosta ja vastuusta huolehti TKY:n hallitus ja edustajisto.

Vuoden 1972 alusta luotiin kylään ehkä koko Suomen ennakkoluulottomin ja pisimmälle viedyin asukasdemokratia. Kaikki kylän 16 vuotta täyttäneet kyläläiset valitsivat vuosittain 15 -jäsenisen asukasneuvoston, joka hyväksyy kylän talousarvion ja tilinpäätöksen sekä päättää kylän toiminnan yleislinjoista ja periaatekysymyksistä. Asukasneuvosto valitsee kylähallituksen päätöksensä valmisteluelimeksi sekä käytännön toiminnan junailijaksi. Kylähallitus koostuu 4-6 teekkarista ja yhdestä työntekijöiden edustajasta. Asetuspohjaisen yhteisön asemasta johtuen joutuu TKY:n edustajisto vielä vahvistamaan asukasneuvoston hyväksymät talousarvion ja tilinpäätöksen sekä asuntolatoimintaa koskevat periaatesäännöt. Asukkaat ovat olleet suhteellisen tyytyväisiä itsehallintoon, vaikka viime aikoina onkin keskusteltu kahden asukasdemokratiaelimen,

asukasneuvoston ja kylähallituksen, tarkoituksenmukaisuudesta pitemmällä tähtäimellä. Aikaisemman järjestelmän mukaiset linnanisännät ja soluvanhimmat toimivat edelleenkin kylähallituksen apuna perehdyttäen mm. uudet asukkaat talon tapoihin sekä vastaten järjestyksestä talossaan.

1945

loppuvuosi Teekkarikyläajatus syntyy

1947

toukokuu Kyläsuunnitelma esitellään TKK:n hallintokollegiolle

1948

helmikuu Arkkitehti Siren ja teekkari Melakari saavat tehtäväkseen laatia alustavat suunnitelmat Teekkarikylästä

huhtikuu TKY päättää aloittaa rakentamisen, kunhan sopiva alue löytyy (tässä vaiheessa ei vielä tietoa lopullisesta sijoituspaikasta)

12.5 Kunniavaltuuskunta kokoontuu

17.10 Meurmanin komitea esittää Otaniemen ostamista

25.11 Presidentti Paasikivi teekkarikylähankkeen ylimmäksi suojelijaksi

joulukuu V. 1948 viimeiseen lisäbudjettiin määräraha Otaniemen ostamiseksi

1949

7.1 Konsertti Suomalaisessa Oopperassa kylän hyväksi

15.1 Kauppa Otaniemestä allekirjoitetaan

huhtikuu Postimerkkikampanja Teekkarikylän hyväksi

toukokuu Jämeräpartaisen insinöörin tempaus teekkarikylän hyväksi

elokuu Alvar Aalto voittaa Otaniemen asemakaavakilpailun

17.9 Majoitussopimus Olympiakomitean kanssa Teekkarikylän käytöstä

marraskuu Alvar Aallon lopullinen suunnitelma Otaniemen asemakaavaksi

joulukuu Ensimmäiset talojen tontit määrätään Teekkarikylässä

10.11.-49 -
helmikuu -50 Tiilitalkoot Neuvostoliiton suurlähetystön raunioilla

1950

helmikuu Teekkarikylärahasto perustetaan

22.3 Tarjouspyynnöt Teekkarikylän ensimmäisestä vaiheesta

huhtikuu Urakoitsija valitaan

13.5 Rakennustöiden alkupaukku

24.5 Otaniemen urheilusäätiö perustetaan

heinäkuu Urheilukentän rakentaminen alkaa

syyskuu TKY 4:n rakentaminen alkaa
lokakuu TKY 5:n rakentaminen alkaa

1951

toukokuu Otahallin rakentaminen alkaa
kesäkuu Servin Mökin ja rantasaunan rakentaminen
syyskuu Ensimmäiset asukkaat Teekkarikylään

1952

13.5 Teekkarikylän vihkiäiset

1957

12.5 Kappelin vihkiäiset

1959

TKY 1 (Otakaari 20) valmistui

1965

TKY 2 (Jämeräntaival 1) valmistui

1966

TKY 9 (Servinkuja 1) valmistui

1967

TKY 10 (Servin Maijan tie 6) valmistui

1968

TKY 11 (Servin Maijan tie 12) valmistui

1969

TKY 12 (Servin Maijan tie 10) valmistui

1970-71

Helsingin seudun opiskelija-asuntosäätiön I kohde: Otaniemi
Jämeräntaival 10 ja 11 sekä uimahalli

1978-82

TKY 3-4-5 (Jämeräntaival 3, 5 ja 7) peruskorjaus

Tällä hetkellä kylässä on 1100 asutopaikkaa sekä 417 perheasuntoa. Kaikkiaan asukkaita on kylässä n. 2.000.

1. Saapumiseni Otaniemeen vappuna. Teekkarien tiilitalkoot.

Allekirjoittanut tuli Otaniemeen keväällä 1952 juuri ennen Helsingin Olympiakisojen alkua. Mitenkä kylä synnyttiin, siitä ei minulla siis ole omakohtaisia kokemuksia. Olen vain kuullut juttuja niistä lukemattomista ja mitä erilaisimmista varojenkeräystouhuista, joita silloiset teekkarit toimeenpanivat Teekkarikylän rahoittamiseksi. Tuotettiin maahan ja myytiin kaikkea mahdollista rusinoista huulipuikkoihin ja henkilöautoihin, pidettiin n + 1 erilaista hyväntekeväisyysjuhlaa ja tempausta eri puolilla maata, kerjättiin rakennusmateriaalia sekä kotimaasta että jopa USA:n armeijan ylijäämävarastoista, toimeenpantiin rahalahjoituskampanjoita jne. Mm. rakennuksen no 3 ovissa olevat yksityisten ja firmojen nimet olivat osoituksena siitä, että kukin heistä on lahjoittanut rakennusrahoitukseen vähintään 5.000 silloista markkaa. Huomattavin tapahtuma ja eniten

julkisuutta saanut Helsingin horisontista katsottuna lienee ollut se kun teekkarit talkoovoimalla repivät maahan Suomalaisen Oopperan vastapäätä olleen Neuvostoliiton lähetystötalon, jonka eräät meidän kanssa sotatilassa olleen valtakunnan pommikoneet aikoinaan raunioittivat. Nämä tiilet raahattiin suurella melulla ja metelillä Otaniemeen ja käytettiin kylän rakentamiseen.

2. Koko yön kestänyt Vappuserenadi.

Saavuin Teekkarikylään perheineni (I eukko + 4 lasta) kohtalokkaasti juuri Vappuaattona Vierumäen Urheiluopistolta, jota olin palvellut yli kuusi vuotta suurimman osan ajasta legendaarisen everstiluutnantti K. E. Levälahden "preussilaisen" komennon alaisena mottona: "Mens sana in corpore sano."

Eipä siis ihme, että ensimmäinen Teekkarikylässä perheineni viettämäni yö on jäänyt lähtemättömästi mieleeni, koska se sattui tosiaan olemaan vappuyö siihen kuuluvine teekkarinomaisine erikoispiirteineen, jotka eivät ehkä kaikki noudattaneet ainakaan tuon Vierumäen moton linjaa.

Asuimme tilapäisesti rakennuksen 5 H-portaassa eräässä solussa, jonka alapuolella olevassa solussa eräs tuntematon monotoninen laulaja esitti tauotta vähemmän vappuista kappaletta "mä vartiossa seison ain yössä yksinään". Emme koskaan saaneet tietää miksi hän seiso vartiossa yössä yksinään nimenomaan tuossa solussa allamme, ketä hän vartioi ja miksi vartiovuoro todella kesti koko vappuyön tauotta. Aamulla rakas vaimoni sanoi, että eiköhän ole parasta että emme vielä kovin kiireisesti availe tavarakollegamme "- jos tätä yövartiointia täällä jatkuu muulloinkin kuin vappuöinä." Taisipa jatkuakin, mutta kyllä ne kollitkin sitten tulivat avatuiksi.

3. Teekkarikylän vihkiäiset.

Menihän se ensimmäinen Teekkarikylän vappukin ja alettiin raivolla valmistautua kylän vihkiäisjuhlaan, joksi oli TKY:n hallitus määrännyt päivän 13. 5. -52. Tämä siksi, että rakentamisen alkupaukku oli tapahtunut 13. 5. -50 ja kylän valmistumiselle oli aikoinaan kaavailtu 2 vuoden aika. Vihkiäisjuhla pidettiin ulkona TKY 3:n linnanpihalla tasavallan presidentti J. K. Paasikiven puolisoineen ollessa kunniavieraina. Lisäksi oli paikalla satamäärin muita "arvohenkilöitä" ja luonnollisesti silloinen "tupsukansa" in corpore. Sää oli keväisen kaunis ja muutenkin oli ilmassa suuren juhlan tuntua. Rantakaislikkoon oli ladattu valmiiksi tilaisuuden arvon mukainen vihkiäispaukku.

No niin. Puheita pidettiin, polyteknikkojen kuoro ja orkesteri esiintyivät ja tulipa nurkan takaa luonnollisesti myöskin RWBK (=Retuändas spritvillig brandkår) esittämään ranskalaista. Sitten tuli tilaisuuden kohokohta - ikiteekkari, prof. B. Wuolle painoi nappia, - kuului valtava pamaus kaislikosta - kansa hurrasi ja laputti käsiään. Mutta hetken kuluttua laputettiin juoksujalkaa pamauspaikalle sillä malli oli niin ankara, että koko kaislikko syttyi tuleen. Ja painukoon nyt historiaan totuus, että silloisen RWBK:n

jäsenet olivat ensimmäisinä paikalla ja torvillaan ja kypäreillään hui-toen saivat kaislikkopalon sammumaan.

Tasavallan presidenttiparin takana seisseet airutteekkarit muuten kertoivat myöhemmin olleensa tuiki huolestuneita siitä, että rva Alli Paasikiven nojatuolin takajalat pikkuhiljaa vajosivat syvemmälle ja syvemmälle hiekkaan. Kun sitten tuo juhlapaukku räjähti, hätkähti Allikin siinä määrin, että tuolin jalat taas painuivat tuuman verran maahan, ja airut oli valmiina sieppaamaan maan äidin syliinsä, jos tuoli olisi kokonaan kellahtanut selälleen. Ei kuitenkaan kellahtanut vaan juhla saatiin onnelliseen päätökseen.

4. Ruokalaparakki häipyi yhdessä yössä.

Ennen tätä vihkiäispäivää sattui muuten tapahtuma, joka minulle todisti vakuuttavasti mihin teekkarit pystyvät, kun johonkin vain innolla ryhtyvät. Oli siis vihkiäispäivän edellinen päivä ja Servin Mökin pääoven edessä seiso- i suuri työmaan ravintolaparakki kaikessa rumuudessaan. Se oli tuollainen arviolta sadan henkilön ruokalaparakki keittiöineen ja varastoineen. Silloin sai kylän silloinen linnanisännistö (Olli Mykkänen - Kalle Ganszauga - Ilpo V. Salmi) yhtäkkiä päähänsä, että kyseinen parakki ei nyt enää oikein sovi tähän maisemakuvaan. Tuli sitten Ilpo V. Salmi luokseni toimistoon ja kysyi mitä mieltä minä olen siitä, että tuo parakki hävitetään pois vihkiäisjuhlakuvasta. Yritin hämmästyksissäni änkyttää, että "hyvä veli, juhlahan on jo huomenna ja parakki sentään on vielä ruokalakäytössä jne, jne. Jo pelkästään materiaalia on siinä kymmeniä autokuormia." Tämän kaiken sanoi Ilpo isännistön kyllä tarkkaan tietävän, mutta siitä huolimatta he pysyivät kannassaan, että parakki on poistettava. Kun vielä rohkenin mainita, että ainoastaan taikuri voisi jollakin "sims ala bim" -menetelmällä häivyttää suuren parakin yhdessä yössä - poistui mainittu linnanisäntä ja palasi tunnin kuluttua kädessään ruudullinen paperiarkki, jossa oli teksti: "me allekirjoittaneet emme lepää hetkeäkään ennen kuin Teekkarikylän keskellä oleva parakki on häipynyt kokonaan maisemasta. Alla oli useita kymmeniä kylän asukkaiden nimiä. Mitäpä minä pystyin enää muuta sanomaan kuin plagioimaan jotenkin Pontius Pilatusta ja poistumaan etuoikealle.

Samalla hetkellä alkoi vimmattu hulina. Parakin kattolevyt alkoivat tippuilla - osa teekcareita kantoi astioita ja muuta kamaa Servin Mökkiin. Sähkö- ja LVI-verkostot hävisivät alle aikayksikön. Saman tien alkoi paikalle saapua rekka- autojen kolonna valmiina viemään parakin osat uuteen paikkaansa jonnekin Malmille. (Ko. autot oli muuten jo haalittu paikalle ennen neuvotteluja.)

Koko yön kuulin sitten asuntosoluuni purkamistyön mahtavaa melua ja kun aamulla silmät tihruksa valuin ulos, kohtasi minua näky, joka todella oli sekä yllättävä että miellyttävä. Parakista ei ollut jäljellä merkkiäkään. Sen paikalla oli enää pienoinen nuotio, jota yksinäinen teekkar- i hämmenteli betonirautakangella. - Teekkarit olivat tehneet sen minkä minulle lupasivat. Maisema oli kaunistunut vihkiäisiä varten.

5. Kipusiskokisat alkavat.

Talvella -53 pidettiin ensimmäiset ns. kipusiskokisat, eli kutsuttiin Sairaanhoidajaopiston oppilaat jäynähenkiseen ulkoilutilaisuuteen. Nämä ykköskisat vietettiin Laajalahden Munkkiniemen puoleisella rannalla ja Otaniemessä rakennettiin teräsputkista mahtava 6-7 m korkea palkintotuomarikoroke, joka traktorin avulla ja suurella melskeellä raahattiin Munkkiniemen rantaan. Kilpailulajina oli potkukelkkakilpailu teekkareiden ja kipusiskojen välillä ympyrän muotoisella radalla, jonka kipusiskot ihmeellistä kyllä voittivat tosin vain rinnan mitalla. Koko kisojen ajan seisoivat muuten em. tornissa yksi fuksi, joka pärekorista otti pöytäpäivyrin lehtiä ja heitteli niitä tuulen vietäväksi. Hän oli kisojen virallinen "ajanottaja".

6. Syön karvalakkini.

Lukuvuonna 1953-54 toimi Teekkarikylän yhtenä linnanisäntänä Jaska Koski, joka muuten sittemmin toimi myös Otavaarina (vanhassa kylässä ansioituneen dipl.inssin kunniavirka). Jaska oli tulieluinen teekkari, joka touhusi mm. voimakkaasti TKY:n edustajiston aikaansaamiseksi. Siihen saakka oli korkeimpana teekkarielimenä ollut TY:n yleinen kokous, joka puolestaan nimitti TKY:n hallituksen vuodeksi kerrallaan. Jostakin syystä olin minä tullut lyöneeksi vetoa Jaska Kosken kanssa siten, että lupasin syödä karvahatun, jos kyseinen edustajisto saataisiin aikaan. No niin. Edustajisto syntyi kuin syntyikin ja minulle koitti vedon maksamisen hetket. Kutsuin Jaskan ja muut linnanisännät asuntooni ilmoituksella, että nyt sitten syön sen karvahatun. Herrat saapuivat ja komea koivistolaismallinen ruskea turkislakki oli keskellä kahvipöytää. - Sanasta miestä - sarvesta härkää. Otin terävän veitsen ja leikkasin itselleni palan hattua ja söin. Eipä aikaakaan, niin vieraatkin pistivät hyvällä halulla hattua naamaansa. Olin pitkien neuvottelujen jälkeen saanut Helsingin Meijerin pääkonditoriamestarin innostumaan asiaan ja hän valmisti karvahattumallisen täytekakun, joka oli todella ihmeteltävässä määrin aidon näköinen.

7. Eduskunnan valtiovarainvaliokunnan vierailu.

Kerran päätettiin kutsua Eduskunnan valtiovarainvaliokunta toteamaan Teekkarikylän tilanne ja tarkoituksena oli luonnollisesti voitotella heille TKY:n köyhyyttä ja saada helpotusta rakennusajasta aiheutuneeseen velkatilanteeseen. Kun tiesimme, että näin korkeat herrat kaikkialla hoidetaan "kuin piispat pappilassa" ajattelimme me, että kun emme kuitenkaan pärjää tyydyttävästi tällaisessa kilvoittelussa, niin on parasta lähteä toisesta päästä. Kun sitten herrat valtiovarainvaliokunnan jäsenet saapuivat autoineen Teekkarikyltin keskelle, oli jopa sähkövalokin sammutettu "taloudellisen ahdinkotilamme seurauksena".

Kaikkialla vallitsi hiljaisuus ja pimeys. Herrojen siinä hölmistellessä autojen poistuttua saapui siihen kuluneeseen haalariin pukeutunut fuksipoika kysyen että "mitäs miehiä te

olette". Eräs vieraista loihe lausumaan, että me nyt olemme Suomen kansaneduskunnan valtiovarainvaliokunnan jäseniä ja meidät on kutsuttu tänne johonkin juhlatilaisuuteen. "Ai to olette niitti äijiä sanoi fuksi, ja johdatti vieraat sitten hanhenmarssissa TKY 3:n takka-aulaan, josta oli kuljetettu pois joka ainut huonekalu ja tilalle oli kyhätty tiiliskivistä ja sahatuista lankuista pöytiä ja penkkejä. Takassa paloi tuli ja takan reunalla oli kasa lenkkimakkaraa. Sanottiin sitten herroille makkaranpaiston ja syönnin yhteydessä, että jos janottaa niin tuolla alakerrassa on juotavaa. Janoiset johdatettiin pannuhuoneeseen, jonka nurkassa olevasta hiilikasasta yksi fuksi sitten kalvoi kaljapulloja. Tämä taloudellinen, omin silmin nähty kurjuus ei voinut olla hellyttämättä herrojen mieliä, vaan seurauksena oli "suoepa suhtautuminen TKY:n raha-asia aloitteeseen".

Tämä juhla sai sitten uuden käänteen kun sisään syöksyi äkisti joukko naispuolisia merirosvoja miekat vyöllä ja kaameasti kiljuen. Kunkin kansanedustajan silmään pantiin musta lappu, punainen huivi kietaistiin kaulaan ja kullekin annettiin käteen aarrekartta. Rosvojen päällikkö ilmoitti, että tänne Otaniemeen on johonkin kätkeytynä mahtava aarre, joka nyt on löydettävä. Eipä siinä auttanut pakon edessä kuin noudattaa käskyä ja pian kuljeskelivat vieraat kartat kourassa talon ympärillä aarretta etsien. Tilanne sai kuitenkin odottamattoman hauskan käänteen, kun eräs kansanedustaja päästi riemunkiljaisun ja tuli sisälle kädessään lasinen mainoskilpi, jossa teksti: Rådgivingsbyro för sexuell upplysning, Trappa C. 4. våning." Tämä kyltti lienee ollut jonkun teekkarin matkamuisto joltakin Ruotsin excursiolta. Lunastin sitten kolmella olutpullolla tuon kyltin takaisin "teekkarien omistukseen" ja totesi mainittu kansanedustaja hankkineensa hyvin sinä päivänä.

8. Juhannusjuhlat.

Oman osansa Otaniemen Teekkarikylän lyhyessä mutta sitä värikkäämmässä historiassa muodostivat Juhannusjuhlat. Yhteistoiminnassa naapurinamme olevan Otaniemen Urheilusäätiön kanssa järjestettiin näitä yleisötilaisuuksia viisi peräkkäin. Ensimmäinen oli kesällä -53. Arkkitehtiteekkari Osmo Solansuu laati juhlalle värikkään pylväsjulisteiden tekstillä "Juhannus - OTA - Niemessä". Hyvin tietäen että mitään julisteita ei saa kiinnittää teiden varsille eikä varsinkaan sähköpylväisiin ilman virallista lupaa tulimme epähuomiossa levittäneeksi niitä tuhansin kappalein sekä Espooseen että Helsinkiin.

Aina valpas Espoon piirin silloinen nimismies Kuno Ahlstedt havaitsi luonnollisesti heti rikkeemme ja soitti minulle tulikivenkatkaisin sanakääntein vaatien heti poistamaan nuo laittomat julisteet Espoon teiden varsilta. Lupasin heti lähettää useita partioita poistamistehtäviin. Jonkun inhimillisen aikatauluvirheen takia partiot pääsivät kuitenkin liikkeelle vasta Juhannuksen jälkeen. Helsingin varuskunta oli niin myötämielinen meitä kohtaan, että komensi komppanian sotilaita kahdeksi päiväksi leirille Otaniemeen tehtävänään mm. rakentaa Euroopan suurin juhannuskokko. Ja se siitä todella tuli, huimaavan korkea kokko, johon kerättiin kaikki Otaniemen alueella vielä ollut palava rakennusjäte.

Toinen efektimme oli "avaruusraketti", jonka ilmoitimme ampuvamme maata kiertävälle radalle Juhannusyönä klo 24.00. Merelle, parinkymmenen metrin päähän juhlarannasta olimme rakentaneet kiinteän lautan, jonka päällä sitten törrötti yli 9 metriä korkea, rimoista ja kiiltävästä alumiinifoliosta kyhäämämme raketti.

Ohjelman kulku oli sitten seuraava: klo 24.00 saapuivat paikalle avaruuspukuihin (sininen verrari + punainen uimalakki) pukeutuneet matkaaajat (huoltomies Teuvo Turunen ja toimistoapulainen Eva Lange). Kypärin ja konepistoolein varustettu vartiomies (talonmies Määttänen) kuljetti parin lautalle poistuen itse kiireesti veneellään n. 10 metrin päähän. Matkailijat kiipesivät ulkopuolisia portaita pitkin raketin kärkeen, avasivat oven ja häipyivät sisään. Alkoi kaiuttimista kuulua lähtölaskentaa 30 . . . 4. 3. 2. 1. 0. Hetkellä 0 jyrähti kauheasti, tuli ja savu peitti raketin ja jonkun hetken kuluttua tästä tulimerestä syöksyi taivaalle kimeästi ujeltava esine.

Kun tuli ja savu sitten häipyi, ei paikalla ollut muuta kuin tuo lautta. Ohjelman teknillinen toteutus oli seuraava. Venettä oli jatkettu peräpäästään puolella metrillä lokerolla, jonne pääsi vain veden alta. Lautassa oli keskellä ihmisen mentävä aukko juuri raketin kohdalla ja raketissa portaat myös sisällä. Suljettuaan "raketin" näkyvän oven perässään, matkaaajat kiipesivät sisätikkaita alas, pujahtivat reiästä veden alle ja sukelsivat veneen jatkettuun osaan, joka odotti sovitulla paikalla. Sen jälkeen vene kaikessa rauhassa katosi kaislikkoon. Itse raketti oli varustettu suurella määrällä sähkösytytteisiä tuli- ja savupommeja ja yhdellä erittäin suurella ilmaan nousevalla raketilla. Vasta tilaisuuden jälkeen nousi "pala kurkkuuni" kun ajattelin missä vaarassa "avaruusmatkailijat" todella olivat. Teuvo Turusella oli nim. lisätehtävänä loiskutella raketin sisässä oleva ämpärillinen bensiiniä ympäri seiniä laskeutuessaan viimeisenä sisätikkaita alas. Täten saatiin aikaan erittäin nopea syttyminen ja poroksi palaminen. Kun nappia painamalla sytytin mm. raketin alareunassa olleet 30 sähköistä palamaan. Mutta kun näin, että "vartiomies" Määttänen nosti toisen airon hetkeksi pystyyn merkiksi siitä, että "pariskunta" oli turvassa hänen veneensä jatkeella, niin huoli poistui.

Vielä mainittakoon, että olin sadevakuuttanut tämän ensimmäisen Juhannusjuhlan vanhan millin arvosta ja sopimuksen mukaan olisi pitänyt sataa klo 18-20 välisenä aikana vähintään 2 mm. Satoi todella rankasti koko päivän, mutta tuon virallisen ajan puitteissa vain 1,8 mm, joten 2 milliiä jäi huonoksi onneksemme kahden kymmenesosa "millin" päähän. Mutta väkeä oli kyllä valtavasti, noin 15.000 henkeä, joten kyllä "tuolta" jäi aika lailla. Tämä valtaisa yleisömäärä sotki pahasti meidän organisaatiomme ja kun vielä ukkonen särki vahvistinlaitejärjestelmän, niin ettei ääni kuulunut lainkaan tällä suurella ulkoalueella, jäi yleisölle ilmeisesti paha maku suuhun tästä Otaniemen ensimmäisestä Juhannuksesta. Tämä kostautui sitten seuraavana kesänä, jolloin tuli vain n. 5.000 henkilöä. Kun olimme nyt uhranneet erittäin paljon loistavaan ohjelmaan ja täydellisesti pelaavaan "tekniikkaan" saimme nyt saman suuruisen tappion, kuin edellisenä vuonna voiton. Tämän toisen Juhannuksen vetonaulana oli sitten "atomikokko". - Mereen oli rakennettu vesijohtoputkista n. 10 m korkea kolmiotorni, jonka yhtä jalkaa myöten johdettiin bensaa kolmion kärjessä olevaan tavalliseen pyörivään puistoissa käytettävään kastelulaitteeseen. Meren pohjaa pitkin kulki sitten paineenkestävä letku kaislikkoon, jossa oli Huberilta lainattu 300 litran suuruinen säiliö täynnä bensaa. Sen vieressä oli

sitten tyypeä sisältävä painesäiliö. Vielä kuului systeemiin kolme kyseisen kolmiotornin kärjestä eri suuntiin kaislikkoon pingotettua teräslankaa, joiden alapäässä odottivat sähkösytytteiset raketit. Kun sitten hetki H koitti, luin taas kerran mikrofonin lähtölaskentaluvut 6. 5. 4. 3. 2. 1. 0. Kohdassa 3 avasi laitosmies Martti Turunen tyyppisäiliön hanan, paine siirtyi bensiniisäiliöön, josta bensa sitten syöksyi em. sadettajaan pannen sen vinhasti pyörimään. Hetkellä 0 painoin nappulaa - kolme rakettia syöksyi tornin huippua kohden, ilmassa oleva bensa syttyi ja kun sadettaja syöksi koko ajan uutta tavaraa, oli hetken kuluttua ilmassa ehkä 10 m³ suuruinen tulipallo todella kuin pienoisatomipommi. Nuo 300 litraa bensaa paloivat muutamassa minuutissa, mutta näky oli myös niin komea että yleisö antoi spontaanisesti kokollemme raikuvat aplodit.

Vuoden 1955 Juhannusjuhlassa olimmekin sitten päässeet tekniikassa niin pitkälle, että otimme vastaan avaruudesta saapuneen lentävän lautasen. - 16 säähavaintopalloa á 1,5 kg: n nostovoimalla, oli kiinnitetty suureen alumiinivanteeseen, jonka halkaisija oli n. 6 m. Se oli alapuoleltaan verhoiltu sideharsolla, johon oli maalailtu "avaruusaiheisia kuvioita." Vielä kuului asiaan ko. vanteeseen kiinnitetyt kaksi lamppusarjaa, toinen tavallinen 220 V:n valovirralla palava ja toinen matalajännitteinen laitteessa mukanaolevalla paristosarjalla toimiva. Tämä hökötys oli kiinnitetty monta sataa metriä pitkällä vahvalla sähköjohtovaijerilla jo v -53 rakennetun meressä olevan lautan keskelle. Lautassa oli luistava hihnapyörä, josta ko. vaijerijohto kulki meren alla kaislikossa piilossa olevaan käsin väännettävään kelausvintturiin. Hökötys oli alkuillan lautalla piilossa pressun alla. Vielä oli ennakkoon äänitetty magnetofoninauhalle karmeita ulahtelevia avaruusääniä. Puoli tuntia ennen esitystä laskivat aina mukana olleet huoltomiehet Turunen, Turunen, Tienvieri kaikessa hiljaisuudessa ja hämärässä lentävän lautasemme monen sadan metrin korkeudelle Otaniemen yläpuolelle.

Puolenyön hetkellä ilmoitti sitten kuulutus väräjäväällä äänellä urheiluhallin sisällä juhlivalle monituhatpäiselle yleisölle, että on tullut yllättävä tieto, jonka mukaan alueen yläpuolella korkeudessa näkyy tuntematon vilkkuva pyöreä esine. Yleisöä kehoitettiin rauhallisesti poistumaan ulos "kaiken varmuuden vuoksi". Ja siellähän se vilkkui tummalla taivaalla tuo lautasemme ja vilkkui juuri siinä rytmissä kuin minä painoin tulenjohtoautossa istuen sinne ylös johtavan virran kytkintä. Vilkutusta noudatti luonnollisesti tarkkaan nauhoitetun avaruusmölinän rytmiä. Samanaikaisesti kelasivat huoltomiehet kaislikon liejussa seisten vaijerista vehettä alaspäin.

Tässä vaiheessa sujui kaikki laskelmien mukaan paitsi - tuuli painoi laitetta Munkkiniemen suuntaan niin voimakkaasti, että eräs lautalla ollut kulmaraudan reuna leikkasi eristyksen pois sähköjohtoparista sitä mukaa kuin miehet veivasivat. Kaiken lisäksi kelauslaite meni siellä kaislikossa jumiin, joten miehet joutuivat vetämään vaijerijohdosta paljain käsin. Tästä kaikesta tietämättömänä minä vain painelin autossani vilkkukytkestä ulinan yhä kiihtyessä kovääänisissä. Aina kun minä painoin, syttyi valo lautasessa mutta samalla saivat tunnolliset huoltomiehet kaislikossa voimakkaita sähköiskuja vaijerista.

Kiroillen ja hammasta purren he myöhemmin kertoivat kaikesta huolimatta kiskoneensa tietäen, että jos he luopuvat, niin koko show on pilalla. Ja niin laskeutui "alus" lopulta

lautalle luukku avautui ja merkittävästi pukeutunut "kuun asukas" tuli esiin. Hänet soudettiin sitten rantaan laiturille "reportterin" haastateltavaksi. Nyt sattui kuitenkin yllättävä välikohtaus. Yleisön joukosta syöksyi esiin mies, pukkasi veneessä istuvan vartiomiehen pois, hyppäsi veneeseen, sousti lautalle, syöksyi lentävän lautasen ovesta sisään. Hetken kuluttua lautanen irtosi ja lähti kulkemaan Munkkiniemen suuntaan. Valot eivät kyllä enää vilkkuneet, vaan paloivat jatkuvasti. Munkkiniemen päällä korkeutta lienee ollut jo parituhatta metriä ja pian katosi lentävä lautasemme kokonaan ja lopullisesti korkeuksiin.

Tämän shown teknillinen suoritus oli siinä, että olimme rakentaneet kyseisen lautan keskelle vesitiiviin laatikon, jonne yksi ihminen hyvin mahtui. Sinne meni sitten "kuumiehemme" piiloon hyvissä ajoin ennen esitystä. Kun lautanen sitten oli alhaalla, ryömi hän laatikosta lautasen oven kautta ihmisten näkyviin. Vastaavasti tuo avaruuteen pyrkivä maan asukas meni lautasen ovesta sisään, laskeutui ko. laatikkoon, sytytti laitteen oman paristovalaisuuden sekä yksinkertaisesti katkaisi voimakkailla pihdeillä laitetta paikoillaan pitelevän vaijeri-sähköjohtimen. Vety pallot huolehtivat sitten lopusta kohottaen lautasemme lopullisesti tuulen vietäväksi.

Juhannuksena -56 vedimme taas pitkän vaijerin avulla "Amon Ra" -aurinkolaivaa rannan ohitse, jossa seisten lauluuhtye "Kylänpojat" esittivät tilaisuuteen laadittua ikivanhaa Ramses II:n hovin uhriviisua: Varsin pätevännäköisinä "orjasoittajina" oli laivassa mukana myös TKK:ssa silloin opiskelleet Etiopian tummat teekkarit Brahnu ja Zhemalis. Tässä ohjelmassa ei tapahtunut mitään muuta hämminkiä kuin keskellä laivaa seisoi pystyssä "Ramses II:n sargofagi" ja sen sisällä hänen muumioitu kehonsa ts. huoltomies Martti Turunen vessapaperiin huolellisesti käärittynä. Hänen tehtävänä oli laivan sivuuttaessa yleisön tietyllä hetkellä ja tietyssä pisteessä potkaista laatikon kansi pois ja astua esiin. Jotta hän itse näkisi sen kohdan, jossa tämän piti tapahtua olin porannut kanteen juuri silmien kohdalle tuuman reiän. Sarkofagin eteen oli vielä "vaikuttavana tehokeinona" pantu laatikkoon n. kilo magnesiumjauhetta ja sähkönalli. Turusella itsellään oli kädessä laukaisukytin. Kun aurinkolaiva sitten oli sovitussa pisteessä tuijotti Turunen em. tähtäinreistä molemmin silmin ja - painoi nappia.

Älyttömän kirkas valo välkähti laivasta ja juuri Turusen silmien edessä. Hetkeksi täysin sokaistuneena Turunen potkaisu kannen tieltään pois ja hortoili todella näyttävännäköisenä pitkin laivan kantta sanan täydessä merkityksessä mitään näkemättä. Paperiset käärinliinat vain tippuivat pitkin kantta. Vasta n. tunnin kuluttua Martti Turunen "sai normaalin näkönsä takaisin" ja sanoi myöhemmin asiasta kuultuna että - "oli muuten kirkkaanlainen leimahdus".

Vuonna -57 pidimme vielä yhden Juhannusjuhlan, mutta sen jälkeen lopetimme, koska taloudellinen tulos ei vastannut odotuksia. TKY ja Urheilusäätiö saivat pari-kolmesataatuhatta vanhaa markkaa viiden vuoden Juhannustouhun tuloksina. Huomattava taloudellinen rasitus oli aina henkilökunnan palkkaus, sillä teekkarit olivat poissa Otaniemestä kesäisin eikä mitään vapaaehtoista orjatyövoimaa siten ollut käytettävissä.

9. Terveystenhoitoasema perustetaan

Erääseen Teekkarikylän rakennukseen saatiin aikoinaan Ylioppilaitten Terveystenhoitosäätiön ja TKY:n yhteisponnistuksin Otaniemen oma terveystenhoitoasema. TKK:n edustajana oli juhllisessa vihkimistilaisuudessa paikalla myös nykyinen akateemikko Erkki Laurila ja Terveystenhoitosäätiön puolesta sen puheenjohtaja dipl.ins Urpo Ratia ja päällikkölääkäri Kari Savonen. Eipä tämäkään juhlatilaisuus sujunut ilman "Teekkarikylämäistä" välikohtausta. Juuri kun prof. Laurila oli allekirjoittamassa aseman säädekirjaa, avautui juhlapaikkana olleen TKY 5:n takkahuoneen ulko-ovi ja sisään astui kaksi vitivalkoisein ja todella puhtautaan kiiltäviin trikoiisiin pukeutunutta nuorta miestä mustat silkkipytyt päässä, aurinkolasit silmillään ja kepit kädessä. Nenän alla maalatut mustat viikset korostivat vielä herrojen ulkoasua. Nähtyään huoneessa seisovan suurilukuisen juhlakansan he jäykistyivät ovelle, katselivat hetken ällistyneinä ympärilleen, jonka jälkeen toinen heistä loihe lausumaan. "Veli, minusta tuntuu, että meitä ei ole kutsuttu tähän tilaisuuteen, mikä se sitten lieneekään." Nostivat arvokkaasti knallejaan, kääntyivät ja poistuivat. Jäi arvoitukseksi ketä he olivat ja mistä mihin matkalla.

10. Villieläimiä Otaniemessä

Ennen Teekkarikylän rakentamista oli Otaniemi vielä varsin syrjäinen ja erämaatuntuinen niemenkärki. Jopa niin syrjäinen, että lienee syytä todeta seuraavat todelliset eläintarinat. Aluetta vartioi perustetun Otaniemen Hoitokunnan asettama aluevalvoja Kortelainen asuen nykyisin TKK:n päärakennuksen kohdalla olleen Otaniemen Kartanon rakennuksissa. Vielä 1952 hänellä oli jopa kaksi lehmää ja virkaetuihin hänelle kuului kalastusoikeus Hoitokunnan vesialueilla. Kerran kun hän meni nostamaan Laajalahden suulle virittämänsä suurta merirysää, hän totesi rysän perän kovin painavaksi. Pettymyksekseen ei se ollutkaan täynnä käyttökallaa, vaan sinne oli jäänyt satimeen ja kuollut norppa eli harmaahylje. Valokuvia ja tekstiä lehtiin ja tiedemiesten ihmettelyä siitä, että norppa eksyy näin syvälle sameavetiseen lahteen. Usean kymmenen veneen voimalla silloin vielä uisteltiin kuhaa kiertämällä Laajalahdessa Tervaspään kohdalla olevaa luotorykelmää. Ja kuhaa tuli kuin tyhjää vaan. Hirviä vieraili usein Otaniemessä ennen Tapiolan rakentamista. Kerran kun istuimme TKY:n hallituksen kokousta pitämässä kylän rantasaunalla, tuli metsästä esiin komea naarashirvi, katsoi suuresta takkahuoneen ikkunasta sisälle ja jatkoi tynesti kohti kaislikkoa ilmeisenä aikomuksenaan pieni iltainti. Kun ryntäsimme ulos aikomuksella kuvata arvon rouvaa, muutti se mielensä ja juoksi takaisin metsään. Useaan otteeseen näin itse tuollaisia 2-3 hirven ryhmiä eri puolilla Otaniemeä.

11. Ankerias

Kerran, eräänä kesäamuna menin aikaisin Otaniemen Urheilukentälle juoksentelemaan. Kun siinä lönkyttelin pitkin ulommaista hiilimurskarataa, sain viereiselle

kanssakilpailijan, joka harvemmin kai esiintyy urheilukentillä. Lähes metrin pituinen ja ranteenpaksuinen ankerias se siinä oli samoissa puuhissa kuin minäkin. Tähänkin mysteeriiin löytyi sitten selitys. Talonmies Määttänen oli aamuyöllä saanut mainitun pedon pitkään siimaansa ja jättänyt sen hetkeksi juoksurataa kiertävään ojaan, jossa oli silloin vain vähän vettä. Tuli kuitenkin rankka ukkossade, oja täyttyi ja vesi nousi myös juoksuradoille. Herra ankerias se siinä oli sitten matkalla vapauteen kunnes Määttänen tuli, koppasi saaliinsa ja vei asuntonsa kylpyammeeseen. Siellä sitä sitten käytiin joukolla ihmettelemässä komeata eläintä.

12. Python-käärme

Huomattavaa julkisuutta sai Otaniemessä aikoinaan vielä eräs eläin. – Puolimetrinen pythonkäärme. Teekkari Lompolo, kirjailijanimeltään Origo asui ns. Retuperän alueen eräässä kerrostalossa. Ties mistä oli Origo hankkinut tuon lemmikkieläimensä, joka kuljeskeli vapaana hänen arava-asunnossaan. Aluevalvoja Kortelaisen rouva lupasi Origon pyynnöstä käydä siivoamassa huoneiston. Ääni vieläkin väristen hän minulle sitten myöhemmin itse kertoi, että kontatessaan pitkin lattiaa sitä pesten, Origon ollessa viereisessä huoneessa, hänestä alkoi tuntua siltä, että häntä joku katseli. Kääntäessään sitten päänsä hän päästi hirveän kirkkaisun ja hyppäsi kuin kenguru pöydälle. Em. python-norukainen oli vain tullut siihen vierelle katsomaan suomalaisen lattianpesun periaatteita. Huudon kuultuaan tuli Origo rauhallisesti huoneeseen, nosti käärmeen vaatenaulakon päällä olevaan hattuunsa ja totesi, että ei ollut tullut kertoneeksi rouva Kortelaiselle lemmikistään.

Tavalla tai toisella pääsi python kerran karkuun ja katosi tietymättömiin. Suurta julkisuutta se sai vasta sitten, kun Urheilusäätiön talonmies kuukausia käärmeen katoamisen jälkeen nosti hallin kellarissa erään lämpökanavan valurautaista kantta. Herra Python oli somasti kiemuralla lämpöjohtoputken päällä ja nosti kohteliaasti päätään kaivosta. Tuohon kohteliaisuuteen vastasi talonmies tosihärmäläisellä kauhunkarjaisulla kadoten alle aikayksikön kohtauspaikalta.

13. Linjurimme Sulo Riento Liukas

Ensimmäinen linja-auto, joka hoiti liikennettä Hietalahden torilta Otaniemeen oli nimeltään Sulo Riento Liukas. Sen molemmille sivuille oli maalattu suuret, koko auton mittaiset teekkarihakmot, jotka kynsin ja hampain pitivät kiinni auton etuovista ja siten muka pysyivät matkassa. Ja kyllä asia käytännössäkin oli vähän samanlainen. Kun Sulo Riento saapui Teekkarikylän keskelle, ryntäsi siitä ulos suorastaan uskomaton määrä kotiin tulevia teekkareita ja suunnilleen sama määrä alkoi tunkeutua sisään päästäkseen Hietalahden torin varrella toimivaan korkeakouluun tai muuten vain stadiin. Valtava oli paine ja puristus, mutta ellei siihen vuoroon mahtunut niin tulihan se toinen vuoro sitten aikanaan. Suuren kuuluisuuden ja teekkareiden suosion saavutti eräs kuljettaja, jonka nimeksi hyvin pian tuli Fangio. Muuta nimeä ei hänestä käytettykään. En minäkään koskaan kuullut hänen oikeata nimeään. Lempinimi jo varmaan kertoi syyn Fangion

suosioon. Kukaan ei ole koskaan ajanut ylitäyttä Sulo Riento Liukasta Otaniemen ja Hietalahden torin väliä niin nopeasti ja samalla turvallisen tuntuisesti kuin Fangio. Ensi kertaa tässä kyydissä olleet kylään vierailulle saapuneet teekkareiden omaiset yms. olivat kyllä lähes kuoleman kauhun vallassa, kun Fangio ampaisi tuon 8 kilometrin reitin todella alle aikayksikön.

14. Trojan autolla yleislakossa

Yleislakon aikana, jolloin eivät luonnollisesti myöskään linja-autot kulkeneet, hoidettiin Otaniemen liikenne pääasiallisesti kylän Trojan -merkkisellä pienellä pakettiautolla. Olimme kai saaneet lakkotoimikunnalta jonkinlaisen liikenneluvan ja niinpä "Troikka" sitten ajelikin yötä päivää lähes keskeytyksettä kaupungin ja kylän väliä matkustajamäärän ollessa joka kerta lähes uskomaton. Auto oli kooltaan suunnilleen nykyisen pikku-Fiatin tai Opelien luokkaa, mutta väittäisin että keskimäärin siinä kulki tuon lakon aikana kerrallaan kymmenkunta teekkaria. Jotta polttoaineen saanti tähän "elintärkeään" kuljetukseen olisi taattu, solutettiin erääseen reitin varrella olevaan huoltoasemaan lakkovahdeiksi tekkareita, jotka sitten aina päästivät Troikan mittarin luo, kun se pullollaan matkustajia puuskutti paikalle. Ajajina Troikassa olivat aina teekkarit, sillä se oli Teekkareiden Autokerho TAK:n omistama.

15. Järjestys kylässä

Lukuisat tuttavani ja Teekkarikylässä käyneet vanhempien ikäluokkien edustajat esittivät minulle saman kysymyksensä, että "kuinka tuollaisessa lähes tuhat asukasta käsittävässä nuorten opiskelijoiden kylässä saadaan ylipäänsä minkäänlaista järjestystä aikaan. Ja kun asukkaina kaiken lisäksi on tempauksistaan ja juhlimisistaan lähes legendaariset teekkarit", lausuttiin lukemattomia kertoja minulle suuri ihmettely siitä, että kuinka minä keski-ikäni sivuuttanut äijä vaimoineni ja neljine alaikäisine lapsineni ylimalkaan kestin sitä painetta. Minä nimittäin asuin poikamiestornin eli C-tornin yläsolussa ja alapuolellani asui sitten satakunta teekkaria. Voi olla, että "tavallinen" normaalin pituisella vieterillä varustettu henkilö ei olisi jaksanut tuota kaikkea sulattaa 17 vuoden aikana, mutta niin uskomattomalta kuin se saattaa nyt jälkikäteen kuulostaakin, niin ne olivat elämäni parhaat vuodet. Ja samaa sanoo asiasta kuultuna koko perheeni. Ei tullut koskaan aika pitkäksi eikä yksitoikkoiseksi. Jokainen päivä oli erilainen ja aina sai olla varustautunut kohtaamaan tavallisuudesta poikkeavaa.

16. Rakennusmestari riehuu kylässämme

On syytä kertoa pari todellista järjestyshäiriötä, jotka Teekkarikylässä siellä asuessani tapahtuivat. Nämä on syytä kertoa nimenomaan siksi, että kummassakin tapauksessa epäjärjestyksen ja vahinkojen aiheuttajina olivat vieraat, kylään kuulumattomat henkilöt.

Eräänä yönä heräsin C-sarven yläkerran asunnossani valtavaan lasin kilinään ja meteliin, joka kuului talon alakerroksesta. Kun syöksyin parvekkeelle ja katsoin alas, niin totesin jotakin outoa. Aika-ajoittain sälähti ikkuna rikki ja talon sisältä lensi ulos paksu vesisuihku. Samanaikaisesti kuului sieltä mahtavaäänistä miehen älytöntä karjuntaa. Syöksyin portaita alas ja kun saavuin alakäytävälle niin jopa selvisi. Keskellä käytävää seisoivat valtavan suurikokoinen mies, silmät älyttöminä kiiluen paloletku kädessään. Letkun toinen pää oli kiinni seinän palopostissa. Siinä tämä mielipuoli horjui paloletku kädessään, vettä tuli täydellä paineella ja aina ikkunan kohdatessaan suihku vei lasit mennessään. Suoritimme sarven teekkareiden voimalla todellisen väkiryynnäköön miehen kimppuun, saimme letkun revittyä häneltä pois ja poliisin tuloa odotellessamme mieskin siinä rauhoittui. Mitään älyllistä ei hän meille pystynyt sanomaan. Höpisi vain talvisodasta ja konepistooleista ja vihollisista. Uskoi varmaan olevansa keskellä taistelun tuoksinaa konepistooli kädessä ja vihollisten ympäröimänä. Virkavalta tuli, vei miehen putkaan ja me aloimme ammentaa vettä aulasta ulos. Sitä olikin ennättänyt tulla joitakin tonneja. Se loppuyö meni siinä mukavasti. Seuraavana päivänä soitti vallesmanni minulle, jolloin tapahtuman tausta selvisi. Tämä suurikokoinen "talvisodan urho" oli ensi kertaa eläissään nauttinut alkoholia Helsingissä suututtuaan vaimoonsa. Kovassa humalatilassa hän oli sitten ajautunut Hietalahden torille ja edelleen Teekkarikylän linjurilla kylään ilman, että hänellä olisi ollut siellä edes yhtään tuttavaakaan. Kun hän ei sitten löytänyt TKY 3:n ulko-ovea sai hän raivokohtauksen edellä esitetyin seurauksin. Jutun viimeinen episodi oli sitten todella surkuhupaisa. Sovittuna päivänä tuli mainittu suuri mies varsin hennon ja pienikokoisen vaimonsa kanssa maksamaan toimistooni aiheuttamiaan vahinkoja. Summa oli varsin tuntuva, sillä niitä hallin suuria ikkunoita oli ennättänyt särkyä kymmenkunta ennen kuin saimme miehen lannistettua. Kun tämä siro rouva sitten latoi eteeni pöytänsä seteleitä, kuului hänen yksinpuhelunsa jotenkin tällaiselta: "Viisi, kuusi, seitsemäntuhatta. Siinä meni Pekan palttoorahat. Vieläkö jatkat ryyppäämistä? Kahdeksan, yhdeksän, kymmenen. Tällä olisi saatu Liisalle ne luvatut sukset. Yksitoista, kaksitoista, kolmetoista. Se radio jäi nyt korjaamatta. Neljätoista, viisitoista, kuusitoista. Vieläkö ostat Albertinkadulta pulloja. jne. jne. Laskemista kesti kotvan aikaa ja koko ajan tuo pikkuinen rouva lateli kookkaalle aviomiehelleen edellä mainitunlaista tekstiä. Toivon ja uskonkin, että perhe tämän jälkeen siirtyi entiseen rauhalliseen perhe-elämäänsä ilman alkoholin tuomia sivuvaikutuksia.

17. Kairaaja sammuu rantasaunaamme

Toinen ulkopuolisen aiheuttama sotku oli sellainen, että eräänä yönä tuntematon mieshenkilö oli ajautunut rakennukseen TKY 5 ja ryhtynyt herättelemään asukkaita keskellä yötä soittelemalla ovikelloja. Kun asukkaat ymmärrettävistä syistä torjuivat aina sisäänpyrkijän, raivostui hänkin ja särki ulos mennessään ala-aulasta useita ikkunaruujuja kadoten talviseen pakkasyöhön. Säälintunteen vallassa pani ao. linnanisäntä pystyyn öisen etsinnän talvisessa niemessä. Oli nimittäin aihetta pelätä miehen vaikka jäätyvän kuoliaaksi, kun oli sammumisen rajamailla. Kun etsintäporukka sitten saapui saunarantaan, oli näky masentava. Joka ainoa saunarakennuksen ikkuna - suuri takkahuoneen näköalaikkuna mukaan luettuna - oli murskana. Takkahuoneen ikkunasta johti ulos pitkä köysi. Kun seurasimme köyttä, johti se ensin takkahuoneeseen, sitten

eteiseen ja lopuksi vessaan, jonka ovi oli lähes kiinni. Kun avasimme oven niin siellä istui sankarimme sammuneena pelastusrengas kaulassaan. No niin. Mies putkaan, ikkunat peittoon ja myöhemmin korvausvaatimus kihlakunnanoikeuteen. Tältä mieheltä emme koskaan saaneet korvausta - mikä lie retku miehekseen.

18. Paloautomme Suihku-Siwiän koeruiskutus

Nyt muutamia totuuksia meidän ikiomasta paloautostamme. Tai oikeammin Retuperän paloautosta, sillä heille sen aikoinaan lahjoitti Serlachius Oy. Se oli kunnianarvoisa Ford, mallia T-1928. Käsikaasu, jalkavaihteet ja varustettuna myös moottoripumpulla. Oli palvellut uskollisesti Mäntän tehtailla aina luovutushetkeen saakka, joka oli joskus 1956. Kun TKY:n hallitus eräänä iltana istui kokoustaan Teekkarikylän rantasaunalla arvelin, että nyt on sopiva tilaisuus esitellä paloauto herroille ministereille. Ajoin etukäteen auton rantalaiturille, panin imuletkun mereen ja kasasin saunan ikkunan eteen palavaa tavaraa. Oli siis vakaa aikomukseni näyttää myös kuinka tehokas paloauto se vieläkin oli. Palamisen tehostamiseksi oli paikalla vielä ämpäri bensaa. Kun sitten tuli esittäytymisen hetki, valelin kyseisen ämpärillisen bensaa nuotiokasan päälle. Sitten hihkaisin saunalle päin, että tulkaa joku sytyttämään kokko, minä menen käynnistämään moottorin. Näin minun ei olisi pitänyt hihkaista, sillä heti otti eräs hallituksen jäsenen tulitikut, juoksi nakuna kasan ääreen ja raapaisi. Kuului humahdus ja kaveri häipyi liekkimereen, kun kasa ja pari kolme metriä ympäröivää maastoa syttyi hetkessä. Kuului liekeistä rääkäisy ja tarzan-hypyllä miekkosemme syöksyi liekkimerestä näkyville hypäten mereen, joka onneksi oli metrin päässä. Kun häntä sitten kuivalle maalle uituaan ruvettiin oikein hallituksen voimalla tutkimaan, havaittiin, että kulmakarvat ja tukan etuosa olivat kärventyneet, mutta varsinaisia palohaavoja ei havaittu. Kiitos nopean reaktiokykynsä, hän säilyi grillaukselta. Totesi hallitus paloauton hyväksi.

19. THS:n 204 -senttinen vuosijuhlavieras

Pysyäksemme vielä rantasaunalla, muistuu mieleeni, kuinka Tukholman THS:stä kerran tuli vuosijuhlavieraaksi 204 cm pitkä teekkariedustaja. Tämän kokonaispituuden lisäksi hänellä oli tavattoman pitkät raajat. Kädetkin roikkuivat kuin gibbonilla polvien alapuolella. Vuosijuhla päättyi sitten aikoinaan aamuyöstä perinteelliseen rantasaunajatkoon kyseinen viikinki mukanamme. Tilaisuuden aikana tämä hongankolistaja suomalaisiin saunarituaaleihin tottumattomana tuli siihen pakkomielteeseen, että suomalaiset mongolit aikovat karistaa hänet saunassa joko File á la Oscariksi tai muuksi. Näillä pitkillä eturaajoillaan hän sitten aina tarttui kiinni mistä milloinkin, kun yritimme rauhoittaa häntä ja saada ulos. Lukuisia kertoja saimme hänet jo rakennuksesta uloskin, mutta aina hän riistäytyi irti ja syöksyi takaisin saunaan. Puolen tunnin turhan touhuamisen jälkeen pidimme neuvoa-antavan kokouksen ja päätimme muuttaa taktiikkaa. Haimme hänen oman sänkynsä TKY 5:sta, pitkän narun autotallista, veimme nämä sisään saunaan, raastoimme veikon sänkyyn ja paketoimme sievästi siihen

kiinni köydellä. Tilaisuuteen sopivan laulun myötäilemänä kannoimme hänet sitten ilman suurempia vaikeuksia huoneeseensa. Aamulla hän ei muistanut tapauksesta mitään mutta oli ylen kiitollinen siitä, että hänen 204-senttinen kehonsa oli kaikin puolin kunnossa ja osat paikoillaan.

20. Toronton teekkarit ja rantasaunan vihkiäiset

Kun Teekkarikylää rakennettiin, saapui vieraaksi teekkariryhmä Toronton yliopistosta Kanadasta. Matkanjohtajana oli heillä professori Nicolas Ingnatjeff - nimestään huolimatta pesunkestävä kanadalainen. He olivat täällä jonkun aikaa avustaen mm. rantasaunan rakennustöissä. Tästä sai sitten alkunsa Helsingin ja Toronton teekkareiden välinen ystävyys. Kun mainittu proff. Ingnatjeff sitten kotimaassaan äkisti kuoli, kaiverrettiin heidän käyntinsä muistoksi kaksikielinen kuparilaatta kertomaan tästä vierailusta. Laatta kiinnitettiin rantasaunan ulkoseinään ja Helsingin Olympiakisojen aikana tämä taulu paljastettiin ei enempää eikä vähempää kuin Edinburghin ja Kentin herttuoiden, Gantheburyn arkkipiispan ja lukuisten muiden arvohenkilöiden läsnä ollessa. Linnanisäntä Olli Mykkänen oli ainoa joka sai onnen puristaa noita kuninkaallisia käsiä ja niinpä hän sitten kulki koko sen päivän käsi liinan avulla rinnalle tuettuna. Markan kohtuullista korvausta vastaan saivat halukkaat sitten haistella tuosta kädestä lähtevää kuninkaallista tuoksua.

21. Caledon -kanootti

Vähän ennen joulua vuonna -52 ilmoitettiin minulle Helsingin sataman tullikamarista, että siellä olisi noudettavissa Teekkarikylälle osoitettu lähetys. Luullen lähetystä joksikin kirjaksi tai muuksi sen kokoiseksi, menin satamaan pienellä henkilöautolla. Tullimiehen naama vetäytyi hymyyn, kun hän opasti minut makasiiniin. Lähetys oli yli 6 metriä pitkä puulaatikko, lähettäjänä The University of Toronto. Tarvittiin todella suurempi vehje kuin henkilöauto raahaamaan laatikkoa Otaniemeen. Sisältä paljastui hienon hieno kanadalainen intiaanikanootti, Toronton "pienenä muistona" heidän käynnistään Suomessa ja meidän teekkariryhmän käynnistä Torontossa. Tämä meidän ryhmämme rakensi muuten suomalaisen saunan Toronton yliopiston Caledon -nimiselle farmille. Muistan ainakin teekkareiden Jukka Lehtinen ja Matti Kaario olleen tässä puuhassa mukana. Kanootin saavuttua järjestimme tuota pikaa värikkään luovutusjuhlan Servin Mökkiin, jossa luovuttajana oli Kanadan silloinen asianhoitaja Mr. Weinman-Wood. Kanootti kastettiin "Caledoniksi" em. farmin mukaan. Tästä kanootista tulikin sitten Teekkarikylän seremoniakanootti, jolla aina 13.5. melottiin Helsingin Kauppatorin rantaan Otaniemen Kevättervehdys. Tästä myöhemmin lisää.

22. Jätepaperin keräys Unkarille

Eräänä loisteliaimpana todistuksena siitä, että teekkareiden tempaukset lähes poikkeuksetta tapahtuivat suuren altruismin vallassa, oli lumppu- ja paperikeräyksemme Unkarin kansan hyväksi 50-luvulla tapahtuneen kansannousun jälkeen. Kansannousu tukahdutettiin "vieraan vallan puututtua asiaan" ja sen jälkeen koko maa oli sekasorron ja puutteen vallassa. Kaikkialla maailmassa aloitettiin avustustoiminta Unkarin kansan hyväksi. Myös teekkarit päättivät ryhtyä tuumasta toimeen ja joku keksi idean jätepaperien ja lumppujen keraamiseksi Helsingissä. Keräysesikunta perustettiin, propagandamylyt pantiin jauhamaan lehdistössä ja radiossa samalla, kun esikunta jakoi puhelinyhdistyksen karttojen avulla kaupungin sopivan suuruisiin alueisiin ja niihin sopivat määrät teekkarikerääjiä. Aasukkaille ilmoitettiin päivämäärä, jona kerääjät saapuvat. Tuo päivä koitti märkänä ja sateisena, mutta intoa se ei laimentanut. Ilmeisesti lähes jokaista Helsingin ovikelloa soitettiin tuona päivänä ja tupsulakit seisoivat oven takana ottamassa vastaan paperi- ja lumppukääröjä. Ja valtavasti niitä todella tuli. Muistan, että lumppuja kerääntyi n. 6.000 kiloa ja paperia jotain 30--40 tonnia. Ja sinä päivänä sitten satoi Suomessa Unkarin kansan hyväksi vettä. Vaikka kuorma-autoja oli saatu runsaasti käyttöön eri rak. liikkeistä ja muiltakin, joutuivat nuo valtavat paperiröykkiöt odottamaan tuntikausia vesisateessa edelleenkuljetuksia. Kun autot sitten tulivat ja kastuneet paperit heitettiin niihin ja vietiin vaa'alle, totesivat jätepaperifirman herrat yksikantaan, että he eivät koskaan ole ostaneet niin paljon vettä jätepaperin hinnalla kuin tuona päivänä. Mutta kun tarkoitus oli niin hyvä, niin ilomielin he. kaiken maksoivat ja teekkarit luovuttivat tyytyväisin mielin aika huomattavan summan rahaa Unkarin kansan hädän lievittämiseksi.

23. Kipusiskojen lahjaesineitä. Erilaisia kilpailulajeja

Ne, jotka kävivät Servin Mökissä sen vielä toimiessa ravintolana, muistavat varmaan nähneensä sen katossa roikkuvat erilaiset sairaanhoitajaopiston oppilaitten eli "kipusiskojen" jättämät lahjat. Näiden lahjojen joukossa oli myöskin n. 5 litran vetoinen apteekkipullo. Tämä pullo roikkui siellä seinällä osoittamassa "naisen luontaista kavaluutta." Kun sen vuoden kipusiskokisan taistot oli taisteltu ja siskot jälleen kerran joidenkin salattujen avujensa voimalla voittaneet, pidettiin mökissä perinteellinen iltajuhla, johon voittajat saapuivat tuo pullo mukanaan. Lahjoituspuheessaan he mainitsivat pullon sisältävän korkealuokkaista "apteekkikonjakkia", jota lääkärien määräyksistä annetaan tiettyihin sydänsairauksiin.

Viimeistään siinä vaiheessa, jolloin kipusiskojen linjuri lahti vieden heidät kaikki Helsinkiin, totesi lähes jokainen Servissä ollut tekkari sydämensä tienoilla nopeata lääkitystä vaativia ilmiöitä. No niin. Pullo auki ja pian häipyi tuo 5 litraa konjakkia (se todella oli sekä väriltään että tuoksultaan oikeata) sydänsairastuneiden tekkarien kurkkuihin. Mutta – lopun yötä juoksivat sitten nuo sydänsairaat ennätysnopeuksilla pitkin kiitoratoja, joiden toisessa päässä oli sänky ja toisessa vessanpönttö. Olivathan kipusiskot kaikessa kavaluudessaan terästäneet tuota "Jallua" jollakin mahanlöysennyslääkkeellä, jonka teho oli tosiaan erinomainen. Rekyylittöminä kuin

panssarintorjunta-aseet istuivat nuo juhlaan osallistuneet teekkarit Arabian fajanssien päällä odottaen aikaa parempaa.

Kipusiskojen varsinaisiin otteluihin pyrimme kehittämään uusia, ennennäkemättömiä urheilumuotoja, joista erään nimi oli saksaksi "Hinterhalbsturzkampf ". Tässä lajissa tarvittiin vain jäämäki ja tuon saksalaisen sanan kaksi ensimmäistä osaa yhdessä. Kerran teimme moottoroidun napakelkan raahaamalla jäälle valtavan pitkän kuusenrungon ja akseloimalla se jään läpi liejuun työnnettyyn pystyakseliin. Akseli ei suinkaan ollut tämän vaakasuoran puun keskellä vaan pitempi osa lienee ollut toistakymmentä metriä ja lyhempi vain pari. Kun kytkimme lyhempään päähän kylän Ferguson -traktorin ja pitempään tavallisen lasten kelkan, niin voitte vain arvailla millä nopeudella kelkka kiersi rataansa Fergusonin painellessa omaansa kaasua pohjassa. Jännitys olikin vain siinä kuinka kauan kukin osanottaja pysyi mukana kelkassa. Jokainen siitä lensi, mikä miten ja kuka kuhun.

Kerran suoritimme takuulla ensimmäiset Tandem-hiihtokilpailut maailmassa naulaamalla vanhoja suksia aina viisi kappaletta peräkkäin. Näillä suoritettiin sitten kilpailu 5-miehisin ja -naisisin joukkuein. Toteamus: On tuiki mahdotonta saada viittä ihmistä hiihtämään samassa tahdissa. Kerran suoritettiin teekkareiden ja kipusiskojen välillä vedenheittokilpa, jonka senkin teekkarit hävisivät luontaisten kilpailuvälineiden paremmuudesta huolimatta. Otteluteknikka oli se, että siskot viskelivät vedellä täytettyjä ilmapalloja TKY 3:n yläparvekkeelta alhaalla kädet sojossa odottavien teekkareiden kopattavaksi. Yhtään koppia ei syntynyt, vaikka pojat kuinka yrittivät. Ottelupöytäkirjaan tuli merkintä, että ottelusta poistui vain teekkarit läpimärkinä.

24. Pentti Kerola ja kumiköysilinko

Vielä on syytä mainita eräs kipusiskokisojen "urheilumuoto", josta oli koitua erittäinkin ikävät seuraukset, mutta onneksi ei kuitenkaan koitunut. Työnimenä oli "katapulttikelkka". Lainasimme Jämijärven Ilmailukoululta 800-säikeiset kumiköydet, joilla aikoinaan singottiin liito- ja purjekoneita ilmaan harjun laelta. Teimme vanerista niin suuren matalan kelkan, että kelkkailija pystyi istumaan sen päällä pitäen kiinni kahdesta kelkan etupäähän kiinnitetystä köysisilmukasta. Etupäässä oli vielä tukeva vetokoukku, johon kumiköysi voitiin kiinnittää siten, että se nykäyksen jälkeen irtosi kelkasta "idioottivarmasti". Homma raahattiin Laajalahden keväiselle, lumettomalle ja rosoiselle jäälle.

Aluksi kaikki sujui hyvin. V-kulmaisen kumiköyden kummastakin haarasta veti kolme teekkaria, singottava istui kelkassa odotuksesta ja varmaan muustakin vapisten ja pari kolme teekkaria istui kelkan takana jäällä jalat jaahan hakatuissa koloissa estämässä kelkan ennenaikaisen lähdön. Kun sitten kumiköyden haarat oli juosten pingotettu äärimmilleen ja kelkan takana jarruttavat teekkarit laskivat kelkan irti, syöksyi se vinhalla kiihtyväisyydellä vetäjien muodostamasta V-kulmasta pitkin jäätä. Sinkoilimme vuorotellen kipusiskoja, merikadetteja ja tekkareita yleiseksi riemuksi kunnes -

saadakseni lisää jännitystä otteluun, määräsin kumpaankin köyteen vielä pari teekkaria lisää viimeiseen kuumaan erään.

Teekkari Pentti Kerola istui kelkkaan, köysi pingottui äärimmilleen - irti - kuului suhaus ja kelkka ampaisi pitkin jäätä. Kiihtyväisyys oli nyt kuitenkin lisävetäjien voimasta siinä määrin lisääntynyt, että Pena lensikin takakautta ympäri ja kelkasta pois. Onnettomuus syntyi siitä, että hän oli pannut em. kiinnipitoköydet suksisauvojen lenkkien tapaan ranteensa ympäri eikä näin ollen irronnutkaan kelkasta vaan raahautui mukana kymmeniä metrejä pitkin rosoista kova jaata. Onneksi oli jokaisella ottelijalla pakollisena moottoripyöräilijän kypärä. Se pelasti Penan. Kuitenkin jouduimme viemään hänet shokissa ja pää verta valuen Marian sairaalaan, jossa hän vasta tuli tajuihinsa.

Todettuaan minut sänkynsä vierellä Pena heti kysyi, että "eikös tänään pitänyt olla kipusiskokarkelot Servissä". Kun myönsin näin olevan, Pena tokaisi oitis, että "mitäs sä sitten siinä istut - ala painua Serviin ja heti". Keventynein mielin noudatin käskyä, kerroin alakuloisen odotuksen vallassa istuvalle kisayleisölle Penan terveiset ja niin mieliala sitten vähitellen kohosi "normaaliksi". Kerola sai tosin viettää sairaalassa pari kolme päivää. Kotiin palattuaan hän ensi töikseen tuli kiittämään minua siitä, että "olin tällä jäätäryttimellä tehostanut ratkaisevasti hänen opiskeluaan karistelemalla huomattavan määrän turhia luuloja ja ajatuksia hänen kallostaan".

25. Kuorma-automme NALLE PUH kastetaan

Kylän alkuvuosina lahjoitti Suomen Autoteollisuus käyttöömme ihka uuden Nalle-Sisu - kuorma-auton. Olimme lahjasta luonnollisesti ylen kiitollisia, pyysimme kipusiskoja kummitädeiksi, ja TKY:n silloisen puheenjohtajan DI Kalevi (Korkki) Korhosen toimiessa isäntänä, kastettiin auto juhlallisesti NALLE PUHiksi.

Palveltuaan vuoden kylää tunnollisesti, ja häiriöittä Nalle Puh ylennettiin fuxista teekkariksi kiinnittämällä kuljettajan hytin katon reunaan paksusta laivaköydestä tehty teekkaritupsu. Samalla maalattiin katto ulkopuolelta valkoiseksi ja tuulilasin päällä oleva lippa mustaksi. Tämä teekkari palvelikin sitten kylää uskollisesti monta vuotta.

26. Paloauto SUIHKU-SIWIÄ saa uudet renkaat

Tässä yhteydessä on kerrottava erään toisenkin auton ristiäisistä. Tuo Serlachius-yhtymän Retuperän soittokunnan käyttöön lahjoittama paloauto FORD, malli T-1928 puksutteli anonyymina. Kun Oy Ford Ab:n myyntipäällikkö, maj. Rahunen kerran tuli kysyneeksi, miten paloautomme jaksoi, sanoin muuten kaiken olevan kunnossa, mutta renkaat veisaavat viimeisiään. Hän innostui asiaan, otti yhteyttä päämieheensä USA:ssa. Sieltä

ilmoitettiin, että T-mallin Fordin korkeapaineisten renkaiden valmistus on aikoja sitten lopetettu, mutta Firestone-tehdas on luvannut ottaa muotit museostaan ja paistaa meille nuo 4 rengasta. Ja niin sitten eräänä kauniina päivänä oli jälleen juhla Hietalahden torilla. Kummeina toimineet Oy FORD Ab:n edustajat lahjoittivat kummityölleen tuliterät uudet tossut ja paloauton nimeksi tuli SUIHKU- SIWIÄ. Tämä nimi saatiin julistetun nimikilpailun tuloksena. Toisen palkinnon sai ehdotus POLY-TRUCK. Tämän nimen lunasti sitten Servin Maija sen tulevan ajoneuvonsa nimeksi, jolla hän tulevaisuudessa kuljettaa muonaa polyteekkareille Otaniemessä.

27. TEMPAAUKSIA. J.L. Runeberg ja Kihniön kirkkoherra

Sana tempaus on ehdottomasti teekkareiden keksimä, vaikka sitä nykyään käytetään jos missäkin kissanristiäisissä mainossanana. Noissa legendaarisissa teekkareiden tempauksissa oli kyllä aina mainonnalla erittäin tärkeä osuus. Mainoksilla hankittiin rahaa. Suurin ja näkyvin oli Helsinkiä kiertävä tempauskulkue, jossa parhaimmillaan oli useita kymmeniä mainosautoja. Näiden maksettujen mainosautojen sekaan pantiin joitakin teekkareiden omia jäynäautoja epäsovinnaisin ajatuksin. Näistä pari esimerkkiä.

Erään kuorma-auton keskellä seisoo pahvista tehtynä silhuettina kansallisrunoilija J. L. Runebergin patsas. Patsaan yläosa on kyyhkysten ja lokkien valkoiseksi väritynä - kuten Espallakin. Auton kummallakin sivulla ovat kyseisen runoilijan mietteet: "Mi onkaan tarkoitus tään elon raskaan. - Mä kohta hukkaa on pulun"... Tässä vaiheessa loppui tekstiaajalta maali tykkäänä.

Aikoinaan kohuttiin Kihniön kirkkoherran tempauksesta. Tuli ilmi, että arvon kirkkoherra oli osoittanut kiinnostusta myös fyysisesti rippikoulutyttöjään kohtaan. Tempausautoon asia rakennettiin siten, että siinä seisoo kateederilla kirkkoherra ja rippikoulutyöt häntä vastapäätä pulpeteissaan. Tyttöjen kohdalla selitys 15 vaan ei 17 - vuotiaita. Autoa kiertää mietelause: "Hyvä paimen panee henkensä lampaitten edestä - ja tarpeen vaatiessa vaikka päin vastoin".

Näitä tempausjäyniä, ohjelmia ja koko tempauksen motiiveja ja tavoitteita pohdittiin mitä suurimmassa salaisuudessa. Ensin TKY:n hallituksen piirissä ja sitten Jämeräpartaisen insinöörin määräämän Tempausesikunnan puitteissa. Kun motto, esikuntapäälliköt ja tavoitteet oli salassa selvitetty, tapahtui Tempauksen julistaminen sitä suuremmalla hälyllä ja julkisuudella. Erikoisesti on minun mieleeni painunut vuoden 1953 Tempauksen motto: "Tutki, tuumaa, tuota. - Tutki tuumaa tuota."

28. Lehmän hitsaaminen valtioneuvoston porttiin

Kerronpa nyt eräästä teekkarijäynästä, jota ei kylläkään saatu toteutetuksi, mutta jonka toteuttamisen estäminen sai hyvät ystävämme, Helsingin poliisipäälliköt, jonkun aikaa tuskailemaan. Oli aika, jolloin puhuttiin usein hallituksen ja kansanedustajien tekemistä "lehmänkaupoista". Teekkarit olivat tulleet siihen tulokseen, että silloiselle pääministerille piti lähetettävän lehmänkauppojen suurta merkitystä korostava tervehdys. Hankittiin jostain Espoon perukoilta lainaksi elävä, riippumahainen lehmänkanttura, jonka kaulaan kiinnitettävään puiseen osoitelappuun oli suunniteltu teksti: "sille ja sille - lehmänkauppojen suurelle esitaistelijalle. Mitä suurimmalla kunnioituksella. Teekkarit".

Lehmä osoitteineen oli tarkoitus sitten hitsata vahvoilla ketjuilla kiinni yön hiljaisina hetkinä valtioneuvoston jykevään rautaporttiin. Homma olisi hoidettu eläintä millään tavoin vaurioittamatta, mutta niin jytkesti, että siinä olisi ollut kova ja aikaa vievä aherrus julkisen sanan edustajien ja muun paikalle vihjeen perusteella saapuneen yleisön silmien iloksi. Kun tapamme mukaan kerroimme poliisijohdolle ennakkoon suunnitelmasta, kertoivat he myöhemmin painineensa todellista Jaakopin painia löytääkseen perustellun syyn aikeen torjumiseksi. Lopuksi eräs heistä muisti suureksi helpotukseksi pykälän Helsingin kaupungin järjestyssäännöistä. Siinä kielletään teuraseläinten kuljettaminen kaupungissa muuten kuin umpiautoissa. Kielto oli selvä. Lehmä palautettiin omistajalle ja hitsaussuuttimet jäivät kylmiksi. Oli ainakin yritetty.

29. Kylän vuohet Maija ja Teemu

Se oli kai keväällä 1955, kun teekkarit taas häipyivät harjoittelemaan mikä minnekin, raahasi linnanisäntä Osmo Norvasto jostakin Tampereen suunnalta Servin Maijalle lohdutukseksi ihka elävän vuohen. Vuohen nimeksi tuli välittömästi Maija Siwiä. Kun se kuitenkin näytti alakuloiselta ja yksinäiseltä, hankittiin sille oitis Tapanilasta päin aviopuolisoksi nuori valkoturkinen pukki, jonka nimeksi tuli ilman muuta Teemu. Iltasanomat julkaisivat tämän romanssin oikein valokuvan kera tekstillä: "Teekkareiden poistuttua kesäksi Otaniemestä, on sinne nyt hankittu nelijalkaisia pukkeja".

Teemu ja Maija Siwiä elelivät sitten Otaniemessä pari kolme kesää turistien ja kongressiväen sekä ilona että harminakin. Talvet ne olivat Orionin tilalla täysihoidossa. Erikoisesti Maija Siwiällä oli sammumaton into osallistua Servin Mökissä tapahtuvaan ravintolatoimintaan astelemalla arvokkaasti muun juhlakansan mukana sisälle. Arkkitehti Kalle Vartola varmaan muistaa elämänsä loppuun asti sen, kun hänet oli kutsuttu esiintymään erääseen arvotilaisuuteen. Kallen parhaillaan esittäessä loistavaa soolonumeroaan (im tiefen Keller) salin keskellä olevalla korokkeella, astui Maija Siwiä sisään viehättävästi keinuvin lantein, nosti sirot etusorkkansa korokkeen reunalle, irvisti ja sanoi "Bää". Olipa Kallella sanojensa mukaan suuria vaikeuksia jatkaa arvokasta sooloaan siellä "syvässä kellarissa" tämän Maija Siwiän arvostelun jälkeen.

30. Kylän 5-vuotispaukku progressiivisin mallein

Teekkarikylän täytettyä viisi vuotta toukokuun 13. päivänä, järjestettiin Servin Mökkiin suuri juhlatilaisuus. Arvovaltaisen kutsuvierasjoukon pääesiintyjänä oli luonnollisesti ikiteekkari, prof. Bernhard Wuolle. Olin antanut laitosmies Martti Turuselle tehtäväksi konstruoida sellainen sähkösytytteinen 5-vuotispaukku, jossa peräkkäin viisi paukausta, toinen toistaan voimakkaampia. Turunen teki sitten todella "työtä käskettyä".

Kun juhlan kohokohta alkoi, painoi ikiteekkari katosta riippuvaa laukaisunappia. Servin Mökin ranskalaisovien edestä metsästä kuului komea pamaus-5 sekunnin kuluttua toinen, jolloin ikkunat jo alkoivat helistä, jälleen 5 sekuntia ja koko mökki heilahti pölyn alkaessa rapista katosta. Neljännen mahtavan pommin räjähdettyä juhlayleisö vaistomaisesti siirtyi ikkunoista päin mustaa peräseinää, ja kun sitten varsinainen 5-vuotispaukku mahtavan ukkosen lailla kiiri ilmoille, oli yleisö osin liimautuneena pitkin peräseinää. Kun mökki ei romahtanutkaan yleisön niskaan, oli seurauksena voimakkaat aplodit onnistuneesta mällistä. Myöhemmin Turunen selosti minulle laittaneensa määräykseni mukaan jokaisen paukun edellistä voimakkaammaksi. Hänen ratkaisunsa oli 1-2-4-8-16. Luvut tarkoittavat dynamiittipötköjen lukumäärää takaamattomina ja peltoon upotettuina suunnilleen nykyisen rakennusosaston kohdalla.

31. Kwai-joen juntauslaulu

Vuosien vieressä pidin kylän asukkaille tuon tuostakin omia saarnojani koettaen todistella, että läpi yön kestävä putkihuudon asemesta voisivat asukkaat harkita myös muita vapaa-ajan taidemuotoja soluissaan. Kerran sitten kun C-sarven eräästä solusta (asuin nim. tämän sarven ylimmässä solussa perheineni) vielä pikkutunneilla kuului möykkä, johon koko ajan sekoittui voimakasta tasatahtista jytettä, syöksyin ko. soluun ja karjaisin, että mitä hel... meteliä täällä pidetään. Vastauspuheenvuorossaan lausui solun vanhin ihmetyksensä siitä, että ensin minä kehoitan asukkaita harrastamaan muutakin kuin putkihuutoa ja kun he sitten harrastavat muuta niin tulen häiritsemään tilaisuutta karjumalla että "tilanne seis". Mainitsi solunvanhin sitten tämän olevan näytelmäkerhon harjoitustilaisuus. Harjoituksen aiheena oli parhaillaan juntauskohtaus näytelmästä Kwai-joen silta. Mitäpä mina muuta voin kuin pyytää anteeksi taidetuokiolle aiheuttamaani häiriötä ja poistua etuoikealle.

32. Olympiakesä 1952

Kun lukukausi TKK:ssa päättyi toukokuun lopulla ja uusi alkoi vasta syyskuun puolella, häipyi valtaosa Teekkarikylän teekkareista harjoittelemaan mikä minne, kuka kunne. Vain pari sataa Helsingin alueella työssakäyvistä ja perheellisistä jäi kylään kesäasukkaiksi ja heidät siirrettiin yhteen linnaan, muiden tullessa kongressi- ja hotellikäyttöön. Ensimmäisenä kesänä vuonna 1952 ei kylläkään jäänyt ketään, sillä TKY oli vuokrannut koko kylän rantasaunaa lukuunottamatta Olympiakomitealle kisaurheilijoiden majoitukseen. Ja niitä tulikin sitten tosi paljon eli parhaimmillaan yli 1500 urheilijaa Neuvostoliitosta ja kaikista muistakin Itä-Euroopan maista. Myös Kiinan

joukkue oli majoittuneena Otaniemessä. Kyllä siinä todella painettiin niska limassa ja keskim. 24 tunnin työpäiviä, että kaikki saatiin kuntoon ennen kisavieraitten saapumista.

Teekkarikylän rakennustoimikunta oli vielä pystyssä ja se sai aivan ylimääräisinä toimenpiteinä junailla mm. seuraavat pikkupuuhat: Neuvostoliiton 660 henkilöä käsittävälle joukkueelle improvisoitiin neljässä viikossa oma täydellinen ravintolasali ja sähköinen keittiö Urheiluhallin keskeneräiseen tennishalliin. Jotta vedet, viemärit ja sähköt saatiin tähän keittiöön syntymään, nostettiin keittiöosan lattia lähes metrin muita korkeammalle ja ko. johdot sullottiin näin syntyneeseen välitilaan. Keittiön lattia päällystettiin sitten siististi laminaattilevyillä, ruokasalin lattia ja seinät kovalevyillä, tuliterät sähkökäyttöiset keittiökoneet nostettiin paikoilleen, tuolit ja pöydät levitettiin ruokasaliin ja niinpä vain oli sekinsuurravintola valmiina 11 hetkellä. Samanaikaisesti tämän työn kanssa muutettiin urheilukentän kohdalla rannassa ollut rakennusmiesten työmaaparakki ravintolasaliksi ja keittiöksi Unkarin 330-päiselle joukkueelle.

Muut kisajoukkueet ruokailivat sitten juuri valmistuneessa ravintola Servin Mökissä. Otaniemessä oli siten koko kisojen ajan kolmenlaista ravintolatouhua: Neuvostoliiton joukkue toi itse emämaastaan päivittäin raaka-aineet, teki itse niistä ruuan ja tarjoili joukkueelleen urheiluhallissa; Unkarin joukkue touhusi rantaparakissa meidän hankkimin raaka-ainein ja loput joukkueet söivät Servin Mökissä suomalaisista raaka-aineista suomalaisten valmistamaa ruokaa. Touhun laajuutta kuvanee jotenkin se, että siivoojia oli majoituspuolella n. 60 ja Servin Mökin keittiö- ja tarjoilijahenkilökunta ylitti 130 henkilöä.

Koko Teekkarikylä oli eristetty korkealla piikkilanka-aidalla, joka kulki Otaniemen poikki rannasta rantaan. Kylään johtavan tien kohdalla oli puomilla varustettu veräjä, jota sotilaat vartioivat vaatien kaikilta sisällepörkijöiltä Olympiakomitean leimalla varustetun henkilötodistuksen nähtäväkseen. Kisakylän komendanttina toimi venäjänkielentaitoinen eversti evp. Lyytinen ja ainoa teekkari, joka sai olla näissä hiluissa mukana oli silloinen päälinnaisäntä Olli Mykkänen.

Menihän se olympiakuukausikin sitten ympyriäisine työpäivineen eivätkä ainakaan vieraat valitelleet suuremmasti. Ja mitä Otaniemessä asuneitten urheilusuorituksiin tulee, niin killuipa kultaisia, hopeisia ja pronssisia mitalleja joka päivä useissa kauloissa heidan palatessaan Olympia-Stadionin mittelöistä. Ja ainakin yksi Teekkarikylän B-sarven huone oli ainutlaatuinen. Sen pöydällä komeili peräti neljä kultaista mitalia. Ja siinä huoneessa asui kisojen suurin sankari, tsekkiläinen ihmejuoksija, ihmisveturiksi kutsuttu Emil Zatopek puolisoineen. Emil juoksi niistä mitaleista kolme ja rouva Zatopkova heitti keihaalla sen neljannen. Niin, että hyvin pärjäsi Teekkarikylä vuoden 1952 Olympiakisoissakin.

33. USA:n jalkapallojoukkue rantasaunalla

Olympiakisojen jälkeen asustivatkin sitten lähes kaikki ulkolaiset urheilujoukkueet Helsingissä kesäisin vieraillessaan Otaniemessä. Niinpä muistuu mieleeni eräs tapaus kylän rantasaunalta. Oli elokuun loppu ja USA:n jalkapallojoukkue oli matkallaan Neuvostoliittoon asuen vuorokauden Teekkarikylässä. Palloliiton silloinen valmentaja Aatos Lehtonen oli tilannut joukkueelle rantasaunan illaksi ja pyysi minut mukaan "saunottajaksi". Tämä syyskesän ilta sattui olemaan erittäin kolea ja sateinen. Kun me sitten istuimme koko porukka lauteilla yli 100 asteen jenkkejä jo sinänsä pelottavassa kuumuudessa, sanoin sitten "sujuvalla ameriikan kielelläni", että "ikivanhan suomalaisen saunatradition mukaisesti lähdemme nyt kaikki uimaan". Lähdimme Lehtosen kanssa juosten laiturille ja saimme tässä ensimmäisessä erässä vain pari jenkkiä peräämme mereen. Takaisin saunaan ja siellä nama kaksi urhoollista sitten suu vaahdossa selostivat muille kuinka piristävää ja miellyttävää tuo uiminen oli. Nämä palopuheet vaikuttivat ja seuraavien löylyjen jälkeen juoksikin sitten koko USA:n joukkue peräkanaa laiturille veteen kukin omalla tyyllillään. Pika pikaa sieltä toinen toisensa jalkeen sitten nousi takaisin laiturille lukuunottamatta yhtä, jolla ei näyttänyt olevan lainkaan kiire. Sieltä sameasta, kylmästä Laajalahden vedestä hän aika-ajoittain tuli näkyviin, oikea käsi pystyssä kuin muinoin erällä Saksan johtajalla, suusta kuului sana "Help" ja hän vajosi takaisin veden alle. Aluksi luulivat kaikki, että kyseessä oli vain jonkunlainen pilaesitys, mutta kun siitä ei alkanut tulla loppua hyppäsi pari kolme hänen kaveriaan veteen ja raahasi "Helphuutajan" laiturille. Ja nyt vasta selvisi koko story. Hänen oikea kätensä oli edelleenkin pystyssä ja kaveri ähisi tuskissaan. Kannoimme hänet kiireesti saunaan, jossa joukkueen lääkäri runnoi käden lattialla takaisin paikoilleen. Pojalta oli joskus potkaistu lapaluu jotenkin vinoon asentoon. Ja kun hän nyt kylmään veteen jouduttuaan teki liian äkäisen uintiliikkeen meni käsi todella sijoiltaan ja jäi pysty. Oli kuulemma jäänyt joskus ennenkin. No niin. Lääkäri hierontaa, suomalaisen saunan ihmeitä tekevää löylyä ja niin oli poika pian entisessä kunnossaan tosin yhtä suomalaista saunarituaalia rikkaampana.

34. RWBK:n palokello ja muita kuumia tapahtumia

Joku on joskus tokaissut, että "Teekkaritouhu ilman Retuperän torveilevaa soittuetta olisi kuin tuli ilman savua tai savu ilman tulta". Ja kyllä kai tähän aforismiin on yhdyttävä. Ei liene montakaan todellista teekkaritilaisuutta ole ilman RWBK:a onnistunut. Kun maailman ensimmäinen ja ainoa Servin Mökki aikoinaan avasi uksensa, juhlisti Retuperä varsin usein mökin tilaisuuksia sulosoinnuillaan. Erään vierailunsa yhteydessä he sitten lahjoittivat Servin Mökkiin todella käyttövarman ja tehokkaan palohälytyslaitteen. Sisäseinälle he naulasivat tavallisen pahvisen kenkälaatikon, johon oli pakettinyörillä kiinnitetty jalallinen viinilasi ja suuri palttoon nappi. Kolmantena asiana oli siinä kaiken ylimmäisenä Helsingin palolaitoksen palokelloissa käytetty emalinen käyttöohje: "TULIPALON SATTUESSA LÄHEISYYDESSÄ 1. SÄRJE LASI, 2 PAINA NAPPIA ja odota sen jälkeen palokunnan saapumista. VID ELDSVÅDA I NÄRHETEN 1. SÖNDRA GLASET 2. TRYCK PÅ KNAPPEN och invänta brandkårens ankomst." Oli

ilmeisesti tämän teholaitteen ansiota, ettei mökki ei usein varsin kuumista hiluistaan huolimatta syttynyt liekkeihin.

Varsinaisen kylän puolella sen sijaan syttyi muistojeni mukaan ainakin kaksi kertaa. Toinen oli se klassillinen tapaus, että teekkari X sytytti North State -savukkeensa, heittäytyi vaakasuoraan asentoon vuoteelleen ryhtyen mietiskelyyn. Tämän syvämietteisen mietiskelyn katkaisi sitten valtava putkihuuto, jonka hän itse päästi havaittuaan vilttinsä olevan ilmiliekeissä. Moisen karjaisun kuultuaan syöksyivät muut solun asukkaat sankarimme huoneeseen ja kantoivat karjuvan vuoteen mietiskelijöineen solun suihkuhuoneeseen. Vakuutusyhtiö suhtautui ymmärtämyksellä tähän tilanteeseen. Toiseen tulipaloon, joka muistuu mieleeni, ei arvoisa Espoon vallesmanni sen sijaan suhtautunut lainkaan ymmärtämyksellä. Tapahtui niin, että teekkari Y pani sähkölammitteisen kahvinkeitinimen "päälle" kirjahyllynsä ylätasolle ja lähti ostamaan Servistä tupakkia. Mökin kodikkaassa ilmapiirissa unohtui pian koko kahvinkeitto Y:n jäädessä sinne suustaan kiinni. Kysymys kahvin keittämisestä palautui hänen mieleensa vasta sitten, kun palo-opiston autot syöksyivät kylään sireenit ulvoen. Veden kiehuttua kuiviin syttyi kirjahylly tuleen savustaen kämpän ja koko solun. Vakuutuslaitos kyllä ymmärsi tämänkin onnettomuuden, mutta nimismies haastoi tekkarin kihlakunnan oikeuteen varomattomuudesta. Sakot tuli että napsahti ja kyseiselle tekkarille omintakeiset muistot Otaniemesta.

35. Kätilökongressi

Sarjassa kokouksia Teekkarikylässä on ehdottomasti mainittava eraanä kesänä siellä pidetty pohjoismainen kätilökongressi. Sattui niin somasti, että heidän kongressinsa aikana eräs tekkarin rouva synnytti pojan kätilö-opistolla ja eräs toinen naisten klinikalla tytön. Kun mainitsin kätilöliiton puheenjohtajalle tästä tekkarien kunnianosoituksesta heidän arvokasta työtään kohtaan, improvisoi puheenjohtaja heti kaksi pohjoismaista delegaatiota, jotka kävivät tervehtimässä kumpaakin äitiä lapsineen. Tämän kätilökongressin opetuselokuvana oli ranskalainen värikuva "kivuttomasta synnyttämisestä". Kun Otaniemessä ei sattunut olemaan paikalla muita, jouduin minä käyttämään 16 mm:n projektorin rakennusosaston auditoriossa. Siis minä yksin ja ympärillä 400 kätilöä. Kun filmi sitten oli näytetty ja valot salissa syttyivät, kääntyi puheenjohtaja etupenkissä ympäri, katsoi minuun takana projektorin vieressä olevaan ja lausui: "Mitenkäs sen johtaja Törrösen nenä on noin vaaleaksi mennyt." Ja taisi todella olla mennyt. Olipa todella siitä filmistä leikki kaukana. Mutta se äiti se senkun hymyili vaan. Kongressin aikana muuten ilmestyi Teekkarikylään tuo reijällä varustettu kivinen patsas, joka siellä tänäkin päivänä on. Se on salaseura "Luolamiesten" ensimmäinen aktiviteetti. Patsasta kommentoivat kätilöt lakoonisesti sanomalla, että "helppoa olisi, jos tuollainen olisi."

36. Bolterabend-tekkarin jalka pakettiin

Avioitumista edeltää varsin usein ystävien järjestämä vihoviimeinen poikamiesilta eli auf deutsch Bolterabend. Näitäkin vietettiin Teekkarikylässä lukuisia sekä virallisesti että epä . Eräänä yönä n. kello 3 aikaan soitettiin ovikelloani ja kun konttasin avaamaan, niin siellä seisoj (tai paremminkin huojui) teekkarirykelmä ilmoittaen, että "jos herra johtaja nyt sitten saapuisi tarkastamaan". Kun heikot vastaväitteeni eivät johtaneet mihinkään tulokseen seurasin joukon mukana pari solua alemmaksi. Asuin silloin perheineni C-sarven yläsolussa. Ja kyllä siellä juhlasolussa todella oli tarkastettavaa. Siellä makasi juhla kalu eli ylkä soluhallin pöydällä kaikkensa antaneena eli suom. sammuneena ilkoisen alastomana vitivalkoisen lakanan päällä. Vieraat sen sijaan olivat pukeutuneina moitteettoman juhlavasti frakkeihin akateemisine kunniamerkkeineen. Paitsi lääketieteen kandidaatti, joka esiintyi valkoisessa virka-asussa. Vielä oli tilaisuuteen lainattu Helsingin Teurastamolta suuri määrä erilaisia teuraseläinten tarkastuksissa käytettäviä leimasimia ja leimausväriä. Osa osalta tarkastettiin sitten ylkä lyömällä asianomaiseen kehon kohtaan sopiva leima. Leimojen teksteistä muistuu mieleeni mm. "I- luokka. Ei kelpaa nautittavaksi-kelpaa vain eläinrehuksi jne." Kun ylkä sitten oli elin elimeltä tarkastettu ja leimattu astui esiin em. lääket.kand. Hänellä oli mukanaan lastoituspahveja, sideharsoa ja kipsiä. Asiantuntemuksella hän lastoitti ylkän oikeanpuoleisen alaraajan ja poistui.

Aamulla koitti sitten tämän shown viimeinen näytös. Kun ylkä heräsi ja avasi sameat silmänsä, seisoivat ystävät hänen vuoteensa ympärillä edelleen mustiin pukeutuneina. Ylkän yrittäessä kohottautua estivät kaverit sen sanomalla, että "ole nyt aivan rauhallinen eläkä ihmeessä liikuta itseäsi". Syyksi ilmoittivat ystävät sen, että ylkämme oli humalapäissään juoksennellut naisia ahdistellen pitkin kylää ja lopuksi jäänyt linja-auton ruhjomaksi mainituin seurauksin. Ja niinpä tämä tapaus voikin päättyä siihen, että omin silmin seurasin C:n ylimmältä parvekkeelta kuinka ylkämme morsiamensa tukemana kompuroi kohti linja-autoa ja "parempaa tulevaisuutta" jalka paketissa. Eli mainittu pari sitten avioituneena vuosikausia Teekkarikylässä, tuli heille perillinenkin eikä sitä reittäkään varmaan kovin kauan kolottanut.

37. Olin pannukakku AD 1882

Kerran tekivät Servin Maijan kakarat eli annostelijat sen karkean virheen, että olivat antaneet erälle arkkitehti-osaston teekkarille pannukakun, joka kieltämättä oli alapuoleltaan hieman liian ruskeaksi paistettu. Että tällainen rike oli päässyt tapahtumaan, sen kyllä totesi varsin pian koko kylä ja muutkin Servin Mökissä käyneet. Tyynesti mutta silti arvokkaasti otti tuleva arkkitehtimme kyseisen pannukakun huoneeseensa ja tekstasi sen ruskeaan pintaan erinomaisen taitavasti moniväriyönä lauseen: "Olin Pannukakku A.D. 1882". Kuin Martin Luther aikoinaan naulasi kaveri tuon pannukakun 4 tuuman lankanuloilla tukevasti Servin Mökin tammiseen pääoveen. Tämä taideteos oli sitten paikoillaan kyseisessä ovelta pitkän aikaa kertomassa kaikelle kansalle tapahtuneesta. Eikä se kansa suinkaan silloin ollut vähäinen. Esimerkiksi hiihtosunnuntaisin kävi Mökillä monia satoja lounasvieraita toteamassa Servin Maijan wienerleikkeet maailman ensteks parhaiksi. Ennen Lehtisaaren siltaa aurasimme talvisin tien Munkkiniemestä

Otaniemeen, jota pitkin kävelijöitä ja autoilijoita saapui Otaniemeen sunnuntaisin katkeamattomana virtana.

38. Otaniemen Viiniviljelijät

Monenlaisia aatteellisia, epäaatteellisia jopa taloudellisiakin yhtymisiä ja porukoita syntyi Teekkarikylän vilkkaassa elämänmenossa. Eräs tällainen oli Otaniemen Viiniviljelijät ei ry. Tämä ilmeisesti kemistivoittainen aktivistiyhteisö pyrki luomaan ja kehittämään maahamme uutta nautintoaineteollisuutta kokeillen mitä moninaisimmin sekä koti- että ulkomaisin raaka-ainein.

Yhdistyksen arvovaltaiseen jäsenistöön tutustuin pikku hiljaa kylän eri linnoissa ja sarvissa suorittamieni käyntien yhteydessä. - Nämä "jäsenet" erottuivat muusta asujaimistosta erittäin selvästi siten, että heidän kämppänsä muistuttivat hämmästyttävässä määrin tohtori Jekyll'n laboratoriotta elokuvasta "Näkymätön mies". Lasipulloja, lasiputkia, jäähdytys- ja tislauslaitteistoja olivat nurkat kukkuroillaan ja huoneen täytti lorinan, porinan, pihinän, sihinän ja suhinan sinfonia. Yhdistys uurasti todella tarmokkaasti. Saatuaan sitten ensimmäisen tuotteensa markkinoitavaan kuntoon tunkeutui heidän erikoislähetystönsä eräänä yönä virka-asuntooni, minut ja vaimoni raastettiin ylös sängystä, minulle kiedottiin kaulaan viiniviljelijöiden kunniajäsenen messinkiset ketjut korkkiruuvien ja sappikiven kera, vaimoni kutsuttiin juhllallisella puheella Otaniemen Viiniviljelijöiden kunniamajastajaksi, hänelle luovutettiin ensimmäinen "Sir Robert" viinipullo ja tilaisuus päättyi delegaation kantasesityksenä laulamaan yhdistyksen kunniamelodiaan "Iäksin minä kesäyönä käymään." Tämäkin yritys kärsi varsin pian taloudellisen haaksirikon, koska ponnisteluista huolimatta ei varsinaista tuotantoa koskaan saatu nousemaan niin suureksi, että ratkaisevan tärkeiden maistamiskokeiden jälkeen olisi jäänyt jotain jäljelle.

39. Anastasia Mikojan vierailee Servin Mökissä

Sarjassa arvovaltaisia vieraita Teekkarikylässä on ehdottomasti kerrottava Neuvostoliiton silloisen varapääministerin, Anastasia Mikojanin vierailu. Hän tutustui lyhyesti ja ytimekkäästi Otaniemeen ja Teekkarikylään käyden myöskin Servin Mökissä. Kun Mikojan suuren, ministereitä, rehtoreita, poliisipäälliköitä ja muita arvohenkilöitä käsittävän ryhmän etunenassa astui sitten Servin Mökin ovesta sisälle, istui siellä suuri joukko teekkareita aterioimassa. Kuten tiedämme, on tällaisen huomattavan henkilön liikkueessaan kansan parissa aina tehtävä joitakin nerokkaita kysymyksiä kansalaisille. Niinpä Mikojan sitten pysähtyi erään pöydän ääreen, jossa yksinäinen teekkari parhaillaan söi lounastaan. Mikojan kumartui teekkarin oikealta puolelta ja sanoin jotain venäjäksi. Salamannopeasti kumartui mukana seurannut tulkki teekkarin vasemmalta puolelta ja kysyi: "Miksi syötte valkoista leipää?" (tämä teekkari sattui syömään ranskista) "No kun on nälkä", vastasi teekkari kysymyksen yllättämänä. Kun vastaus

sitten tulkattiin Mikojanille oli seurauksena todellinen naurupommi Servissä ja turha virallisuus oli tipotiessään. Teekkari oli antanut selvän vastauksen selvään kysymykseen. Kun seurue sitten poitui Servistä, yritin saada Mikojanin nostamaan sitä maagillista kiveä, joka oli auton kardaanimivelen avulla juotettu kiinni kallion reunalle. Se liikkui vaikka mihin suuntaan, mutta ei irronnut. Vieraamme ilmeisesti aavisti, että siinä oli koira haudattuna eikä ryhtynyt turhaan änkeämään kiveä, kuten niin monet ennen häntä ja hänen jälkeensä.

40. Huoneeseen muurattu väliseinä ja muita dekoratioita

Kylän alkuvuosina koetin pitää suurta meteliä siitä, että asukkaat mielikuvitustaan käyttäen voisivat halvoin kikoin ja raaka-ainein somistaa solujaan ja huoneitaan, jotka TKY oli varustanut vain välttämättömin standardikaluin. Kun sitten erään kerran taas suoritin jotain rutiinitarkastusta ja avasin erään asuinhuoneen oven niin todella jäykistyin hämmästyksestä kynnykselle. Huoneen poikki kulki puolitoista metriä korkea punatiilinen, muurattu väliseinä. Asukas oli itse paikalla ja vedettyäni pitkään henkeä karjaisin jotain siihen tapaan kuin, että: "Mitä hel... oikein olet ajatellut ja kenen luvalla olet turmellut TKY:n kiinteistöä, moisella idioottimaisella muuraustyöllä?". Vastasi teekkari karjuntaani sanomalla, että "on tämä nyt vähän merkillistä. Ensin sinä suu vaahdossa toivotat, että asukkaiden pitäisi käyttää mielikuvitustaan ja kun sitten yrittää käyttää, niin tulet tänne karjumaan." Tämän sanottuaan asukas nosti yhtä tiiltä ylimmästä kerroksesta. Kun totesin mistä oli kysymys, niin häpeän puna lehahti poskilleni ja anteeksi pyydellen poistuin huoneesta. Tämä teekkari oli todella kuullut sanani ja käyttänyt mielikuvitustaan loisteliaasti. Hän oli leikannut 10 mm:n insuliittilevystä suikaleita, jotka oli sitten asettanut tiilen väliin. Tiilet oli sitten vain ladottu päällekkäin eikä suinkaan muurattu. Toisella puolella oli kirjahylly.

Yhtä loistava oli myös sen teekkarin mielikuvitus, joka TKY IV:ssä asuen oli jollakin tuntelemattomalla menetelmällä leikannut tavallisen Koskenkorvapullon vinosti poikki. Nämä puolikkaat oli hän sitten liimannut solunsa rautalankalasisen väliseinän kummallekin puolelle. Vaikutelma oli todella aito. Oli kuin pullo olisi valtavalla voimalla huitaistu vaan väliseinään ja jäänyt siihen. Todistuksena idean aitoudesta oli sitten mm. se, että jonkun uskonnollisen kongressin kesäinen osanottaja lähetti minulle kirjeen, jossa hän ihmetteli minkälaista elämää siellä Teekkarikylässä oikein vietetään "kun viinapullotkin lyödään lasiseinistä läpi ja jätetään voiton merkkeinä paikoilleen. Ja kyllä jokainen ymmärtää, mitä se kylän keskellä oleva suuren kiven reikä oikein tarkoittaa" puhkui minulle tuo kongressivieras kirjeessään.

41. Onni Vaara ja kanadalaisvaahtera

Vanhan kunniakkaan Polin historiaan liittyy lähtemättömästi kaikkien 1930-60 opiskelleiden teekkareiden hyvin muistama talonmies Onni Vaara. Kolme

vuosikymmentä palveli hän siellä "Polin tummien kattojen alla" polysteekkareita hellittämättömällä ahkeruudella, taidolla ja ennen kaikkea kärsivällisyydellä. Hän jos kukaan olisi voinut kertoa lukemattomia tositarinoita "vanhan hyvän ajan" teekkaritouhuista. Mutta hän ei ole enää näitä kertomassa. Toimittuaan vielä muutamia vuosia Teekkarikylässä pääsi hän hyvin ansaitsemalleen eläkkeelle ja ennätti ennen kuolemaansa joitakin vuosia seuralla Retuperällä olevasta asunnostaan käsin "Myöhempien aikojen tapahtumia". Olkoon seuraava tositarina todistamassa Onni Vaaran "teekkaroitumista" pitkän palveluskautensa aikana.

Kun aikaisemmin kerrottu Toronton yliopiston teekkaridelegaatio vieraili Otaniemessä, istuttivat he lahtöhetkellään muistoksi käynnistään TKY 3:n eteen kansallispuunsa vaahteran. Jostain syystä tuo alkuperäinen puu alkoi kuitenkin surkastua ja kellastua. Tulen harmitelleeksi myös Onni Vaaralle asiaa, - ja miten ollakaan. Eräänä aamuna totesin ihmeekseni, että vaahtera oli jälleen kaunis ja vihreä. "Asiasta kuultuna" sanoi Onni Vaara minulle rauhalliseen tapaansa, että hän vaihtoi huonokuntoisen vaahteran uuteen" yöllä ja niin nopeasti ettei kukaan ennättänyt sitä huomata". Ja hyväpää olikin tämä Vaaran papan istuttama vaahtera laadultaan, sillä ainakin vielä syksyllä -81 se kasvoi mahtavana ja tuuheana paikallaan. Tekisi mieleni kutsua tätä puuta "Onni Vaaran kanadalaisvaahteraksi". Voin vain kuvitella kuinka suuri ja mahtava se onkaan Teekkarikylän 100-vuotisjuhlassa 13.5.2052.

42 TKYH:n vaihtoseremoniat vanhalla Polilla

Kun hallitukset TKY:ssä vaihtuivat "vanhan Polin aikaan" oli tuo tilaisuus uuden hallituksen jäsenille juhlava ja ikimuistoinen. Tilaisuuden arvon mukaisesti oli sekä eroava että uusi hallitus pukeutunut frakkiin koristeena akateemiset kunniamerkit. Näitä tosin oli vain eroavan hallituksen jäsenillä ja he istuivat arvonsa mukaisesti juhlapöydän äärellä Polin yläsalissa. Uusi hallitus sen sijaan sai kunnian istua lattialla. Vanhojen ravitessa itseään pöydän antimilla, uudet saivat tyytyä aluksi vain hernerokkaan ja piimään. Seremonioita johti erikoisesti valittu, riittävän sanavalmis vanhus "herra Korppumestari", jakaen puheenvuorot. Näitä jaettiin vain vanhoille, jotka sitten pommittivat uusia mitä mielikuvituksellisimmin kysymyksin ja herjoin. Tämän, usein näännyttävän pitkän tenttikauden jälkeen ryhdyttiin sanoista tekoihin herra Korppumestarin ilmoitettua sen masentavan uutisen, että "Jämerän Kivekset ovat kadonneet". Ne olivat kaksi noin 75 kilon painoista pyöreäksi hakattua graniittista pilarin anturakiveä, jotka lienevät joskus olleet käytössä ja vapautuneet kun pilareita on alakerroksesta poistettu. Niiden virallinen sijoituspaikka oli toisen kerroksen käytävä Pokeripoksin oven vieressä. Riippuen eroavan hallituksen mielikuvituksesta ja innosta saattoivat Jämerän Kivekset olla piilotettuina todella aivan missä vain. Piiloitusalueen rajoina olivat tonttirajat, kellarin maapohja ja talon harjahirsi. Kyllä siinä uusi hallitus oli hiessä ja helteessä kiviä etsiessään. Sillä laki oli, että ennen kiveksien löytymistä ja paikoilleen siirtoa ei hallituksen vaihdosta luonnollisesti voitu keskustellakaan.

No löytyiväthän ne sitten aikanaan ja suurella tuskalla hieltä ja melulla raahasivat uudet konsulit nuo "kruunun jalot kivet" takaisin paikoilleen Pokeripoksin edustalle. Vielä perilläkin oli kova touhu ja melske kun kivekset eivät millään tahtoneet sattua oikeaan järjestykseen ja oikein päin. Lopulta vanhat armahtivat uusia, tilanne hyväksyttiin ja siirryttiin seuraavaan seremoniakohtaan, joka oli Polin pommitusvaurioiden tarkastus... Palavat päresoihdut käsissä kuljettiin arvokkaana aktina Polia, pihaa ja Lönnrotinkatuakin ristiin rastiin jaloja teekkarilauluja veisailten. Soihtujen valossa piti sitten joku vanha mieliinpainuvan puheen Polin pääoven edessä keskellä Lönnrotinkatua. Muistettiin menneitä teekkaripolvia kunnioituksen tuntein "syvästi liikuttuneena". Muistan erikoisesti arkkit.yo Jorma Kontturin pitämän puheen. Hän todella silloin ylitti itsensä. Jotta todellinen teekkarihenki varmasti siirtyi vanhalta hallitukselta uudelle sytytettiin viimeisenä seremoniana Pokeripoksin lamppuun "Melskan Henki". Lamppuun kaadettiin puoli litraa apteekkipriitä, joka sytytettiin. - Valot sammuiivat ja "Yö kuin sielu Neekerin" kaikui Pokeripoksissa Melskan hengen hämyisästi lepattaessa: Uusi hallitus astui virkaansa ja sai tunnusmerkit eronneelta. Seurasi juhla-ateria sulassa sovussa ja Otaniemen tultua kuvioihin loppuyö melskattiin rantasaunalla.

43. Tämä ei ole valkoisen miehen soppaa

Kuinka voimakkaasti erilaiset sanonnat ja termit iskostuvat käyttöön, siitä seuraavassa. Otaniemessä asui ja TKK:ssa opiskelivat keisari Haile Selassien stipendiaatit, tummapintaiset Etiopian pojat Brahnu ja Zemalis. Brahnu opiskeli arkkimatehtuuria ja Zemalis askarteli wolttien ja ampeerien parissa. Erittäin mukavia poikia molemmat ja kovasti mukana kylän riennoissa. Siihen aikaan liikkui teekkareiden suissa lässytys "tämä on valkoisen miehen sitä ja sitä". Menipä teekkari Brahnu Serviin syömään ja sattui saamaan mielestään liian suolaista hernekeittoa. Otti tuon tumma poika tyynesti keittolautasensa, vei sen takaisin annostelutiskille ja lausahti annostelijatyölle: "Tämä ei ole valkoisen miehen soppaa."

Muuten, kun Etiopian keisarikunta täytti 2500 vuotta määräsi keisari, että kaikkien etiopialaisten on järjestettävä omilla paikkakunnillaan juhlan kunniaksi tilaisuus. Niin järjestivät myös Brahnu ja Zemalis kutsuen joukon vieraita Servin Mökin kabinettiin. Siellä he tarjosivat vierailleen Etiopian kansallisruokia, jotka olivat niin valtavan väkevästi maustettuja, että kyyneleet valuivat virtoinaan juhlayleisön silmistä: Kuitenkin valittivat juhlaissännät sitä, että Suomesta ei saa kunnan mausteita. Oli pakko tyytyä tällaisiin mauttomiin. Mauttomiin tosiaan. Huh huh ...

44. Perintösohvani polttaminen

Kun teekkarikylään aikanaan siten saatiin myös henkilökunnalle oma asuinrakennus, tuli minullekin perheineni eteen muutto pois jo tutuksi käyneestä TKY 3/C:n sarvesta. Kun linnanisäntiä eräänä iltana ennen muuttoa istui luonani iltakahvilla, tuli vaimoni sanoneeksi, että "tuotan vanhaa sohvaa emme kyllä raahaa sinne uuteen asuntoon". Isännät poistuivat - kului joitakin minuutteja ja asuntoomme tunkeutui pari kolme uutta

teekkaria kysyen missä se sohva on. Ennen kuin vaimoni kanssa ennätimme edes hämmästyäkään, tarttuivat teekkarit sohvaamme ja poistuivat se mukanaan. Hämmästyksellemme nämä arvon sohvakantajat eivät lähteneetkään portaita alas, vaan ylös C:n ylimmälle näköalaparvekkeelle. Syöksyin perässä ja siellä sitten koin jälleen erään "tuiki tavallisen teekkaritapahtuman". Jostain oli hilattu paikalle ämpärillinen bensaa. Sillä valelivat linnanisännät "tuon arvokkaan ryhmäistuimeni", joka tilaisuudessa juhlapuhetta pitänyttä päälinnanisäntää plagioidakseni "oli niin arvokkaalla tavalla vuosikymmenet tukenut pääasiassa Ossin peräpäätä". Kuului komento yksi - kaksi - kolme. Kohdassa kolme heitti toinen isäntä palavan tulitikun sohvalle samalla kun se lennähti kaiteen yli. Roihuten ja sihisten suoritti sohvani siten viimeisen lentonsa tömähäen lopuksi maahan, johon hetkessä muodostui mahtava nuotio, josta palon edistyessä istuimen teräsjousia poukkoili eri suuntiin. Näin olivat teekkarit taas kerran halunneet auttaa minua "vaikeuksissani". Myöhemmin kuulin, että kolmannen kerroksen eräässä huoneessa istui kaksi teekkaria ikkunan ääressä ankarasti opiskellen. Sen verran edellä kuvaamani tapaus kiinnitti heidän huomiotaan, että toinen oli sanonut ohimennen toiselle: "Siinä meni muuten palava sohva ylhäältä alaspäin".

45. Kanoottiviestit Flooran päivänä Helsinkiin.

Kun aikaisemmin kerrottu kanadalaiskanootti saatiin kylään, pohdimme ankarasti mitä sillä oikein tehtäisiin. Joku sitten keksi idean, että viedään sen avulla kevät satamakaupunkiimme Helsinkiin. Ja niin sitten alkoi tuo kevätviestien sarja, joka aina tapahtui kylän vuosipäivänä toukokuun 13. Kanoottiin mahtui kolme henkilöä, ja siinä olivat useimmiten TKY:n ja sen hallituksen puheenjohtajat sekä päälinnanisäntä. Pergamentille tekstattiin ajankohtainen tervehdys, joka sitten luettiin julki Kauppatorin rannassa vastaanottajalle. Ensimmäisen viestimme vastaanotti kaupunginjohtaja Eero *Rydman* ja sitten seurasi eduskunnan puhemiehiä, varuskunnan komentajia, poliisipäälliköitä, piispoja ja ministereitä. Valokopiot näistä tervehdyksistä olivat aluksi Servin Mökin seinällä, josta ne siirrettiin Dipoliin. Vain kerran joutuivat viestin melojat rantautumaan Jätkäsaaren länsipuolelle, ja kerran koko roska kaatui paluumatkalla Klippanin kohdalla. Sieltä joukkue sitten kiskottiin kuiville ja lääkittiin kohtuullisesti kestäämään loppumatkankin rasitukset. Ja hyvin kestävätkin. Kanoottiviestiä Kauppatorin rannassa odoteltaessa viihdyttivät yleisöä milloin PK, milloin RWBK, joskus molemmatkin.

Ja niin sitten tuli kevät joka vuosi myös satamakaupunkiimme Helsinkiin.

46. Puutarhuri Helling lahjoittaa 5.000 kukkasipulia

Sarjassa erikoisia lahjoituksia Teekkarikylälle on ehdottomasti mainittava Puutarhuri Hellingin lahja eräänä keväänä. Hän omisti kauppapuutarhan Jorvaksen tien varrella. Hän siis soitti minulle kysyen saisiko hän lahjoittaa teekkareille joitakin kukkasipuleita. Lausuin suuren iloni tästä ja kysyin mistä voisin nämä sipulit hakea. Hän lupasi kuitenkin tuoda ne perille. Taisi olla heti seuraavana aamuna, kun suuri kuorma-auto pysähtyi kylämme raitille ja kuljettaja tiedusteli mihin hän voisi lastinsa purkaa. - Puutarhuri Hellingin käsite "muutamia kukkasipuleita" tarkoitti ainakin 5000 kappaletta. Paperisäkkejä oli autokuormallinen. Ne olivat keltaisen narsissin sipuleita. Alkoipa meille tosi urakka niitä istuttaessamme. Kaikkialle, missä vähänkin oli nurmikkoa, lyötiin kangilla reikiä toisten talkoolaisten upotellessa sipuleita koloihin. Olipa kylän ulkoalue sinä keväänä tosi kaunis. Kaikkialla mahdollisissa ja mahdottomissa paikoissa loistivat kirkkaan keltaiset narsissit. Ja ne loistivat osin vielä seuraavanakin kesänä. Niin, että monet kiitokset puutarhuri Hellingille vielä kerran näin vuosien takaa.

47 Keskusradio talkoilla kuntoon

Eräs onnelliseen loppuun saatettu talkootouhu oli myös Teekkarikylän keskusradion käyttöön saattaminen. Rahan ja ajan puutteessa oli tämä systeemi jäänyt kokonaan kesken. „Ainoastaan putkitus oli tehty ja niihin vedetty lyijypintaistat johdot. Seinärasioiden kannetkin puuttuivat. Johdonpäätt vain törröttivät noin 500 eri pisteessä. Kylä käsitti silloin 422 asuinhuonetta ja 90 soluhallia. Se taisi olla vuonna 1957 eli viitisen vuotta kylän vihkimisen jälkeen kun asukkaiden keskuudessa heräsi innostus verkoston kunnostamiseksi. Eipä todellakaan ollut asiantuntijoista puutetta, kun kaikki kylän "sähkömiehet" touhusivat mukana tehden piirustuksia ja muita suunnitelmiaan muiden raataessa heidän ohjeittensa mukaan. Kellarista "löytyi" sentään aikoinaan rakentamisen yhteydessä hankitut vahvistinlaitteet, jotka kytkettiin verkostoon ja niin sitten pikkuhiljaa solu solulta, sarvi sarvelta ja linna linnalta päästiin kuuntelemaan Teekkarikylän ikioman OTAMÖLYN ohjelmaa. Kanavia saatiin auki neljä. Kahteen syötettiin nauha- ja levy musiikkia, yhdestä yleisradiota ja yksi oli varattu tiedoituspalvelulle. Myös hankittiin tukussa kaiuttimia, jotka myytiin hankintahintaan halukkaille. Tämän Teekkarikylän keskusradion "syytä" on myös tämä kirjoitusarjani. Aloin kyläläisten pyynnöstä sanella näitä muisteloitani nauhalle, josta ne sitten syötettiin asukkaiden kuultaviksi Otamölyn kautta. Vasta myöhemmin ryhdyin purkamaan itse nauhojani paperille. Varsin tärkeä oli keskusradio silloin, kun kuulutettiin Otakansaa talkoisiin, Servin Mökin juhliin, kipusiskokisoihin tai vaikkapa Vappuaaton perinteelliseen kaljaviestiin. Kun vielä linnojen katoille kytkettiin suuret eksponentiaalikaijuttimet niin olipa todella mölyä sekä sisällä että pihalla.

48. Poliisiopisto tunkeutuu Otaniemeen

Kun aikanaan saimme kuulla sen kauhu-uutisen, että poliisikoulua suunniteltiin Otaniemen alueelle, lämmitimme rantasaunamme ja kutsuimme maamme korkeimman poliisijohdon "tiedustelutilaisuuteen", jotta moinen hirvittävä uutinen saataisiin tyrmätyksi. Lauteilla heitimme sitten vieraillemme kysymyksen koskien kyseistä huhua.

Lausuivat silloin korkeat poliisiherrat, että useat komiteat ovat poliisikoulun paikkaa etsineet, - mutta niin hyvää harjoitusalueetta kuin Otaniemi, ei muualta maastamme ole todellakaan löytynyt. Ja niin me sitten levottomin mielin seurailimme poliisikoulun rakentamista naapuriimme. Ja kerran koitti sitten se päivä, jona koko silloinen poliisikoulu marssi in corpore Kuusi- ja Lehtisaarien kautta kohti Otaniemeä. Edessä kulki heidän oma soittokuntansa Georg Malmstenin eli meidän kaikkien tunteman, "Molli Jorin" johtamana. Viimeisenä epätoivoisena torjuntayrityksenä me teekkarit miehitimme Otaniemen sillan ja viritimme sen poikki köysiä ja muita barrikaadeja. Sen verran urhea vastarintamme sai aikaan, että koulun silloinen johtaja, poliisineuvos Jotuni lupasi juhlallisesti joukkonsa edessä, että he tulevat ensi kädessä kunnioittamaan Otaniemessä jo ikimuistoisista ajoista alkaen voimassa olleita omia perustuslakeja ja vasta näiden peittäessä turvautumaan "valtakunnallisten instanssien laatimiin pykäliin". Uskoimme tähän vakuutukseen, purimme barrikaadit ja niin marssi parisataa sinitakkista jeparia liput hulmuten rakkaalle niemellemme tupsukansan seuratussa kyräillen tätä invaasiota.

Eikä meidän kauan tarvinnutkaan odottaa, kun jo alkoi tapahtua. Rantasaunamme uuttera emäntä, rouva Määttänen soitti eräänä aamuna anivarahin saunalta minulle ja kertoi ääni väristen, että sinne oli murtauduttu. Otin nimismieheltä saamani Smith Wessonin, kal. 7.65 taskuuni ja syöksyin rikospaikalle sivustatukena talonmies Teuvo Tujunen. Näky oli jossakin määrin epätavallinen. Ikkunat auki, huonekalut hyrskyn, myrskyn ja seinillä roikkui - ei suinkaan sormenjälkiä vaan faksimilepainoksia ihmisen mitä erilaisimmissa osista ja elimistä. Ne oli ilmeisesti saatu aikaan siten, että osat ja elimet oli ensin kastettu leimasin väriin ja sitten painettu paperiin. Meidän siinä hölmöillessämme kuului pian .sireenin ulvontaa ja musta poliisiauto syöksyi rantaan. Ikäänkuin virkatehtävissään riensivät poliisit yliopettaja Kauko Katilan johtamana sisään kysellen mistä on kysymys. Mutta kun minä sitten vuorostani kysyin heiltä, että mistä todella on kysymys ja kuka heidät oli hälyttänyt, meni heiltä jauhot suuhun. Tilanne oli selvä. Rikolliset olivat palanneet rikospaikalle. Lause herroille poliiseille koko tupsukansan puolesta enteellisen tervehdyksen, joka kuului: "Herrat poliisit. Samalla kun kiitän teitä tästä kutsumattomasta käynnistä, haluan alleviivata, että herrat eivät varmastikaan aavista, millaista kusiaispesää tuli tongittua. Tässä yhteydessä riittänee lainaus RWBK:n aforismikokoelmasta: "Perästä kuuluu sanoa torveen tekijä." Totuuden nimessä on kuitenkin korostettava, että saunasta ollut mitään hävinnyt, vaan päin vastoin peräseinälle oli murtautujien toimesta ilmestyneet komeat poronsarvet, joihin oli kiinnitetty hopeinen laatta kaiverruksella: Tervehdys teekkarille poliisikoulun oppilaskunnalta. Lienee ensimmäinen kerta Suomen rikoshistoriassa, että jotkut murtautuvat sisälle tuodakseen jotain. Tästäpä saikin sitten alkunsa Poliisiopiston ja Teekkarikylän välinen jäynähenkinen kilvoittelu, josta tulen myöhemmin kertomaan useitakin kertoja.

Hyökkäykseen vastattiin hyökkäyksellä puolin ja toisin. Hyvään ideaan piti luonnollisesti keksiä vielä parempi vastaidea. Ja kaikki tapahtui aina leppoisan huumorin merkeissä. Teekkarit vaihtuivat samoin kuin poliisiopiston kurssit. Mutta jäynäilyperinne jatkui keskeytymättömänä. Kun me teimme tämän murtautumisjupakan jälkeen ensin "virallisen ystävyysvierailun" opistolle ostimme kaupasta kumisen poliisipamput jotka halkaisimme. Annoimme toisen puolikkaan opistolle ja lupasimme loput sitten, kun olemme tulleet

vakuuttuneiksi poliisien kyvyistä hoitaa järjestystä yksin. Toistaiseksi me pidimme pampun puolikkaan ja siten järjestysvallan puolen itsellämme. Tämän saamansa pampun puolikkaan poliisit kiinnittivät tammiselle alustalle ja ripustivat komeasti opintonsa ala-aulan seinälle. Lienee siellä vieläkin.

Ensimmäisenä vastaiskuna päätimme mennä varkaisuun poliisiopistolle. Suunnitelmamme mukaisesti me sitten eräänä iltana marssimme pienenä joukkona suoraan sisälle. Aikomuksemme oli röyhkeästi jatkaa toisen kerroksen opetusvälinevarastoon ottaa sieltä jotain ja häipyä. Mutta pahaksi onneksemme sattui opiston oppilaskunnan silloinen puheenjohtaja ala-aulaan, ilahtui suuresti tulostamme ja ohjasi ka kahville. Siellä hän sanoi aikoneensa juuri lähteä Teekkarikylään kutsuakseen seuraavaksi illaksi Lauttasaaren poliisimajaan saunaan. Oli iloinen kun sai kutsun siinä. No. Emmehän me muuta voineet kuin kiittää kahvista ja kutsusta sekä poistua arvokkaasti pääovesta. Nurkan takana pidimme sotaneuvottelun ja päätimme yrittää takaovesta uudestaan. Näin teemmekin ja kun pääsimme sisälle opettajakunnan eteiseen oli siellä joukko komeita päällystön lippalakkeja. Kahmaisimme niistä muutamia ja häivyimme. - Kukaan talonväestä ei huomannut mitään. Veimme lakit Helsingin rautatieaseman maksulliseen tallelokeroon ja otimme avaimen haltuumme. Kun seuraavan illan riemukas saunasitsi Lauttasaaren majalla päättyi pyysimme lähtiessämme poliiseilta virka-apua "erään salaperäisen avaimen arvoituksen selvittämisessä, jota arvoitusta me teekkarit olemme jo pitkään yrittäneet ratkoa." Luovutimme avaimen ja poistuimme. Joku meistä teekkareista oli vielä lähden hetkellä niin hajamielinen, että sulloi saunan eteisessä olleen pienen henkilövaakan palttonsa sisään. Tämän vaa'an me seuraavana päivänä lahjoitimme poliisiopiston oppilaskunnalle käytettäväksi oppilassaunassa, jossa emme olleet havainneet moista olevan. Mitä pyytämäämme virka-apuun tulee olivat poliisit heti meidän poistuttua kiidättäneet antamamme salaperäisen avaimen rikospoliisille, joka varsin pian oli päässyt selville avaimen alkuperästä. Jonkunlainen yllätys oli heille kuitenkin se tallelokeron sisältö - kuusi komeata poliisin koppelakkia. Hullunkurisinta asiassa oli lopulta se, että poliisiopistossa ei kuulemma (mahtoiko olla totta) oltu havaittu lainkaan hattujen katoamista ennenkuin rikospoliisin partio ne palautti. Lahjoittamamme vaakan katoamisen Lauttasaaresta havaitsi kyllä heti poliisimajan talonmies, joka tulikivenkatkuisin sanakääntein oli vaatinut poliisiopiston päivystäjää selvittämään edellisen illan vierailun aikana tapahtuneet anastusrikokset. Tämän näytelmän viimeisessä kohtauksessa poliisiopiston oppilaskunnan edustajat palauttivat juuri lahjaksi saamaansa vaakaa Lauttasaareen.

49. Teekkari maksoi ikkunan etukäteén

Teekkarit ovat kautta aikojen aina olleet herrasmiehiä, jotka selvittävät heti myös mahdollisesti aiheuttamansa sotkut olivatpa ne sitten henkistä tai aineellista laatua. Ainakin kerran muistan tällaisen selvityksen tapahtuneen jo hyvissä ajoin etukäteén. Kun teekkari A:n valmistujaisriemujuhla lähenei tuli A toimistoon ja kysyi Henrikssonin Irmalta, mitä hänen huoneensa ikkunaruuhot paikoilleen asennettuina maksoivat. Irma katsoi tunnetulla rutiinilla hinnastostaan hinnat kysyen miten ikkuna oikein oli päässyt särkymään. Tähän ei A vastannut mitään vaan maksoi summan ja sai kuitin. Koitti sitten

tuo A:n valmistujaisrieha hänen omassa huoneessaan. Laulua, soittoa, kaunaa, kilinää ja putkihuutoa. Tästä kaikesta pääsivät juhlijoiden lisäksi osallisiksi enemmän tai vähemmän ilahtuneina solun, sarven ja koko linnan muutkin asukkaat. Mutta tähän oli kylässä totuttu ja sopeuduttu. Valmistujaisia oli onneksi vain kerran / teekkari, jos silloinkaan. Tämän uuden dipl.ins. A:n valmistujaisjuhlan kohokohdaksi muodostui hetki, jona ikkuna jostain syystä sälähti kappaleiksi. Mutta tuntien itsensä ja vieraansa hän oli hoitanut asian selvittelyn etukäteen. - Varmuuden vuoksi.

50 Arvilommin solu poltti pöytänsä tunnesyistä

Toinen samantyylinen herrasmiesjäynä tapahtui kun tunnettu teekkari-aktivisti Markku Arvilommi (saks. Arvid von Glommo) ja kaikki muutkin saman TKY 3 F sarven alasolun asukkaat muuttivat samanaikaisesti pois kylästä. Lähtöä edeltäneen haikean illan tunnelmissa he yksissä tuumin päättivät, että soluhallin pöytä, jonka ääressä he niin lukuisia iltoja ja öitä olivat yhdessä istuskelleet milloin tieteestä, tekniikasta, naisista tai muusta taiteesta keskustellen, milloin teekkarilauluja laulellen tai Markun hanurisooloja kuunnelleen, se pöytä ei voi jäädä tulevien, ties minkäläisten uusien asukkaiden käsiin. Yksissätuumin kannettiin tuo muistojen pöytä ulos luontoon rannalle ja poltettiin tuhkaksi. Aamulla ilmoittautuivat tuhopolttajat toimistooni ja pyysivät kaksi viikkoa aikaa asian selvittämiseksi. Ja sitten parin viikon kuluttua ilmestyi siihen samaan soluun uusi marmoripöytä, tavattoman paljon upeampi kuin se poltettu standardimallinen.

51. Otagorsun rakennustalkoot, kun kaljaa riitti

Kun Teekkarikylän huoltotalo valmistui vapautui TKY 4:n kellarista huonetilaa räätivaraston muutettua. Tänne kellariin päätettiin sitten rakentaa äänieristetty seurustelupaikka. Arkkityö Kalevi Ruokosuo, joka taisi silloin toimia TKYH:n puheenjohtajana, laati suunnitelmat tätä uutta juhlahuoneistoa - Otagorsua - varten. Työt tehtiin kokonaan talkoilla ja kestivät useita kuukausia. Eräänä synnä pitkähkään talkooaikaan saattoi olla, että eräs tunnettu oluttehdas Hietalahdessa tuli luvanneeksi huolehtia talkoo-olusista "niin kauan kuin työt kestävät". Ja huolehti myöskin. Otagorsun erikoisuuksista mainittakoon että siellä 1) voi istua lattialla ja antaa jalkojen vapaasti roikkua. 2) siellä oli Espoon kaupungin ainoa täysin jalaton ruokapöytä ja 3) 5000 litran tammitynnyristä tehty kabinetti; johon erään isännistön vaihtositsin yhteydessä angettiin 18 teekkarityttöä ja -poikaa nautiskelemaan isäntien tarjoamaa salaperäistä konklaavinektaria.

52. Kappelin leivinuuni kovassa käytössä. Minua luultiin Jeesukseksi

Ristin Killan tarmokkailla ponnistuksilla ja arkkitehti Heikki Sirènin nerokkaana luomuksena saatiin sitten aikaan Otaniemen kuuluisa kappeli. Tapanani oli sanoa vieraille, että rahat tähän kappeliin saatiin osittain kokoon pelaamalla. Ja tämä on totuus. Ristin Kilta avasi aikoinaan Helsingin ensimmäisen pienoistgolfraadan Mechelininkadun varrelle. Ja siten siellä pelatut rahat tulivat Otaniemen kappelin hyväksi. Mutta, että kappeli tulisi antamaan muutakin kuin vain hengen ravintoa teekkareille, sitä tuskin ennakkoon tultiin ajatelleeksi. Asian todistamiseksi on ensin mainittava, että kylän asuntosolujen keittokomeroissa oli vain tavalliset keittolevyt. Sen sijaan kappelin kerhohuoneen keittöön tuli myös paistinuuni. Kun kappeli oli jonkun aikaa ollut toiminnassa kiinnitin huomion siihen, että teekkareiden rouvia entistä useammin suuntasi kulkunsa kappeliin mikä "hedelmäkoreineen" (=lastenvaunut) mikä ilman. Siellä he sitten istuskelivat kerhohuoneessa seurustellen, käsitöitä tehden tai pienokaisiaan hyssyttellen. Pääasia oli kuitenkin se, että kerhohuoneen keittokomerossa pihisi. Siellä uunissa.- Teekkarien rouvat olivat varsin pian keksineet tämän Ota-Onnelan ainoan paistinuunin. Kun aviomies saapui illanhämyssä korkeakoululta, saapui hänen parempi puoliskonsa kappelista ihanasti tuoksuva paisti mukanaan. Tämän Otaniemen kappelin luona minut kerran hetkeksi korotettiin arvoon mittaamattomaan. Oli kesä ja meitä oli rantasaunalla nippu tekkareita, autokoulumme opettajia ja muita vieraita. Muistin, että Servin Mökissä oli joku naisporukka viettämässä suljettua juhlaansa ja provosoin koko saunaporukkamme juoksemaan Servin ikkunoiden taakse pelleilemään. Siellä me sitten Servin ranskalaisten ovien takana hyppeimme vain lannevaatteisiin sonnustautuneina kuin kentaurit ikään. Siinä vaiheessa vasta totesin, että ei taidakaan olla kylän arvokkaan johtajan karriäärille edullista hypellä keskellä yötä vain pyyheliina uumillaan pitkin kylää. Irrottauduin joukosta ja juoksin lannevaate hulmuten takaisin saunaan päin. Jotta minua ei kukaan näkisi valitsin metsäreitin, joka kulki juuri kappelin takaa. Siellä nojasi kesäyön hämyssä kappelin seinään tekkaripoika, "armaasti syleillen immyttänsä" kuten Kiven Aleksis olisi asian ilmaissut. Kun minä viuhahdin nurkan takaa paikalle, pelästyi tyttö kauheasti ja huudahti: "Herra Jeesus." "Ei kun Törrönen" vastasin minä ja jatkoin tasaisella kiihtyväsyydellä kohti rantasaunaa.

53 Servin Mökin varkaiden huono onni

Ravintola Servin Mökki oli aikoinaan luultavasti maamme parhaiten suojattuja paikkoja varkaita vastaan. Kun se siellä seiso yöpö yksin metsän siimeksessä yön hiljaiset tunnit, niin on selvä, että se kiinnitti "alansa ammattimiesten" huomiota. Ryhdyimme vastatoimiin. Asensimme mökkiin "Super Maagilliset" hälytyslaitteet. Nämä olivat kaikessa yksinkertaisuudessaan jokaiseen mökin sisäoveen saranapuolelle asennetut heikkovirtakytkimet, jotka kaikki yhdessä muodostivat virtapiirin. Niin kauan kuin jokainen ovi oli kiinni olivat kaikki kytkimet myös kiinni ja virtapiiri suljettuna. Tämän piirin kautta kulki virta huoltotalomme kellarissa olevaan kontaktoriin pitäen sen yllä. Jos

jotakin ovea liikautettiin, virtapiiri katkesi, kontaktori putosi ja minä sekä neljä huoltomiestä saimme samanaikaisen hälytyksen asuntoihimme. Olimme muutamassa minuutissa paikalla, yksi huoltomies mökin jokaisella puolella ja sen jälkeen astuin minä Smith Wesson kädessä avaimellani ovesta sisään. Yllätys oli aina täydellinen. Joskus nappasimme nuoria aloittelijoita, joskus rutineerattuja ammattikonna. Jokaisella oli sama kysymys. Mistä hata to tiesitte tulla tonne. Emme kertoneet. Viisitoista (sanoo 15) kertaa torjuimme Servin Mökin historian aikana rosmosten hyökkäykset näiden teknillisten ihmelaitteittemme avulla. Espoon poliisin tehtäväksi jäi vain tulla korjaamaan pois meidän "saaliimme". Eräänä yönä jopa kaksi kertaa. Tuona yönä hälytti ensin siinä kahden maissa. Nappasimme miehen ja peitimme tilapäisesti hänen särkemänsä ikkunan naulaamalla siihen vaneerilevyn. Tunnin kuluttua hälytti jälleen. Minä ja neljä huoltomiestä pidimme kokouksen huoltotalon portaassa, jossa kaikki asuimme. Olimme sitä mieltä, että nyt varmaan tuli vain jonkunlainen teknillinen vika, joka hälytti. Mutta koska yö jo muutenkin oli pilalla, niin päätimme periaatteen vuoksi mennä katsomaan. Naulaamamme vaneeri oli paikoillaan ja kaikki muukin tuntui ok:lta. Haravoimme kuitenkin vielä kerran mökin sisätilat nurkasta nurkkaan mitään löytämättä. Juuri kun olimme poistumassa keittiöstä potkaisi huoltomies Martti Turunen kumoon kaksi toisiaan vastaan nojannutta lattiarallia hihkaisten puolileikillään: "Ei kai nyt S:na tuolla ketään makaa." - Ja siellä hän se makasikin. Toinen konna. Hän selvisi tuossa piilopaikassa ensimmäisestä hälytyksestä. Lähti uudelleen liikkeelle ja aiheutti uuden hälytyksen. Mies todella pihisi pettymyksestä. Lähti kuitenkin kiltisti mukaamme. Eräs ensimmäisistä kiinnijoutuneista kirjoitti minulle Kakolasta oikei kirjeen tiedustellen hälytyslaitteiden sijaintia. En tullut kertoneeksi. Kirjeen valokopio on poliisiopiston arkistossa kuriositeettina.

Vielä muistuu mieleeni eräs kesäinen tilanne kun vain minä ja huoltomies Esko Mantylä olimme paikalla. Muut olivat vuosilomillaan. Kun havaitsimme erään mökin takana olevan pienen ikkunan olevan nurkasta rikki ja koko ikkunan säpeistään sisäpuolelta irti, tiesimme sisällä olevan jonkun tai joitakin. Varmuuden vuoksi käskin Mäntulän hiipiä pois ja hälyttää Otaniemen poliisi. Itse maastouduin kyseisen ikkunan läheisyyteen. Varsin nopeasti saapuivatkin poliisit paikalle auton sireenit ulvoen. Ja nyt tapahtui kuin villissä lännessä ikään. Sireenien ulvonnin kuultuaan varkaat, joita oli kaksi, ryntäsivät ulospäin samaa tietä kuin olivat tulleetkin. Ei siinä ollut enään aika yläsaranoistaan roikkuvan ruudun avaamiseen vaan sankari syöksyi läpi ruudun ja rähmälleen nurmikkoon. Kului pari sekuntia ja toinen lensi samaa tietä hänen selkäänsä. Kun poliisit sitten vuorostaan syöksyivät nurkan takaa esille sanoivat he myöhemmin, että näky oli jossakin määrin kammoittava. Teekkarikylän arvokas johtaja seisoo pistooli kädessään ja hänen edessään kieriskelee nurmikolla kaksi miestä otsat verissä. Tullessaan läpi ruutujen sai kumpikin urhoista lieviä verinaarmuja kasvoihin ja käsiin.

54 TKYH kokeilee Servin hälytyslaitteita

Eräänä kesäisenä iltana istui TKY:n silloista johtoa Otaniemen rantasaunalla. Ylioppilaskunnan puheenjohtajana toimi silloin DI Kalevi (Korkki) Korhonen, muista paikalla olleista muistan arkkitt. Esko Mäkelän ja DI Jukka Lehtisen. Tulin jossakin

yhteydessä leuhkaisseeksi Servin Mökin hälytyslaitteita, jolloin herrat konsulit saivat päähänsä kokeilla sanojeni paikkansapitävyyttä. No mikäs siinä. Menimme mitään särkemättä yön hiljaisuudessa minun avaimellani pääovesta sisään vaelsimme valoja sytyttämättä salin poikki kabinettiin ja jäimme sinne istumaan todellisessa pimeydessä ja hiljaisuudessa. Kului pari kolme minuuttia ja kuulimme keittiöstä huoltomiesten puhetta kun he tulivat omilla avaimillaan sieltä sisään. Tilanne alkoi siinä määrin jännittyä, että eräs kabinetissa istuneista kuiskasi minulle lähtevän, ikkunasta ulos ja livohkaan. Tämä jäi kuitenkin vain ajatukseksi, sillä samalla hetkellä saapui huoltomies Määttänen nurkan takaa kabinetin ikkunan kohdalle passiin. No. Aikansa keittiössä ja salissa kolisteltuaan ja sadateltuaan koitti viimein myös se hetki, että kabinetin ovi riuhtaistiin auki ja huoltomiesryhmä rymisti sisään. Ja siinä me sitten istuimme. Puheenjohtajamme loistavan puheenvuoron ja nopeasti keräämämme kolehtien luovutuksen jälkeen saimme sitten tunnollisilta huoltomiehiltämme anteeksiannon ja hallitustaho totesi Servin Mökin laitteet tehokkaiksi.

55. Rantasaunan hälytyslaitteet ja teekkari Veisterän polttis

Hälytyslaitteita täytyi minun konstruoida aikanaan myös rantasaunalle. Ei kuitenkaan varkaitten vaan tulipalon takia. Kerran oli nimittäin tuo jossakin määrin yli iso kiuas niin kuuma, että varsinainen löylyhuone syttyi tuleen. Kiitos rakennuksen väliulkokattojen paksuuden ei tuli päässyt täyteen roihuun vaan nopeasti paikalle kiitänyt Espoon palokunta sai palon nopeasti sammumaan. Välttyäksemme löylyhuoneen yli kuumenemisestä tulevaisuudessa asensimme sinne termostaatin, joka 145 C° asteessa pani eteisen kattoon sijoitetun suuren sähkökellon moikamaan. Täten olohuoneessa seurustelleet kävivät sulkemassa kiukaan löylyluukun. Tämäkin systeemi kyllä teki tehtävänsä, mutta aiheutti samalla uuden kilpailulajin syntymisen. Ennen ei lauteilta lähdetty, ennenkuin kello soi. Ja kun se soi, niin lauteilla oli varmasti tuo sietämätön 145 asteen kuumuus. Ja usein se tosiaan soikin, kertoo kaikkien tuntema monivuotinen saunaemäntämme, rouva Määttänen: Me suomalaisethan olemme urheilukansaa. Me kilpailemme millä vaan. Vaikkapa saunanlöylyllä.

Teekkari Veisterä aikoi aikoinaan ahkerasti avioliittoon. Tästä masentuneina tilasivat hänen poikaystävänsä rouva Määttäseltä rantasaunan löylyttääkseen vielä viimeisen kerran tätä luopiota. Oli talvi ja luntakin maassa. Rouva Määttäsän lämmittäessä illan hämrärtyessä saunaa ajoi paikalle suuri rekka-auto ja miehet vaativat Määttäskää kuittaamaan lähetysten. Kuittauksen saatuaan tipauttivat miehet autosta hangelle valtavan puulaatikon, jonka ulkopuoli oli täynnä vieraskielistä tekstiä ja outoja sifroja. Määttäskän siinä hölmistellessä saapui paikalle pari autollista kavereita "mitä iloisimmalla tuulella". Sorkkaraudoin ja kirvein he repivät laatikon hajalle ja nostivat riemuhuutojen kaikuessa laatikosta esille - avioliittoon ahkerasti aikovan teekkari Veisterän. Tämä vaatimaton Bolterabend oli TKY 5:n kohdalta alkanut siten, että hänet oli jossakin Helsingissä naulattu kyseiseen laatikkoon mukanaan neljä pulloa nestemäisiä aineita. Laatikko oli kuljetettu rautatieasemalle, sieltä rahtitavarana Pasilaan, josta rekka-

auto sen sitten toi kiertoteitse Otaniemeen. Matkan päätyttyä oli tyhjien ja täysien eväspullojen määrä yhtäsuuri.

56. Dipolin puunkaatotalkoot

Metsänkaatotalkoot Dipolin paikalla olivat ihme. Ihme siksi, että yhtään ihmistä ei sen touhun aikana a) kuollut b) silpoutunut c) saanut shokkia d) menettänyt sormiaan tai e) tullut puulla päähän lyödyksi. Ne sadat, jotka olivat paikalla, muistavat varmaan H-hetken, jolloin viisi teekkaria ärisevät moottorisahat käsissään syöksyivät tuohon viidakkoon. Muutaman hetken jälkeen alkoi puita kaatua kaikkiin mahdollisiin ilmansuuntiin, miehiä juoksenteli kaikkiin mahdollisiin ilmansuuntiin, kaatuneisiin puihin tartuttiin usean kymmenen käsiparin voimalla ja niitä lähdettiin raahaamaan pois. Uusia puita kaatui koko ajan sekaan, melske ja pauhu oli korvia huumaava. Kaksi tuntia kesti tätä mekkalaa ja sinä aikana ajettiin Dipolin tontti kaljuksi. Puut karsittiin ja pätkittiin sekä koottiin sieviin pinoihin. Oksat puolestaan koottiin kahdeksi valtavaksi kasaksi keskialueelle. Ja sitten koko porukka sekä teekkarit että useita kymmeniä poliisiopiston oppilaita Servin Mökkiin talkookeitolle ja talkoosahdille. Suomalainen talkoohenki oli jälleen kerran osoittanut voimansa. Rakentaminen Dipolin mäellä saattoi alkaa.

57. Teekkari Teemu Tynkkynen ilmapallolla taivaalle

Vappu - tuo ylioppilasjuhlista jaloin, oli myös Teekkarikylässä lukuvuoden kohokohta. Hieroipa kylän linnanisännistö hyvissä ajoin aivonystyröitään keksiäkseen Vapuksi jotain uutta ja ennen näkemätöntä perinteellisten aktien lomaan. Perinteelliseksi olivat muodostuneet vappuriehan julistaminen aattona kello 12.00 sekä kaljaviesti klo 14.00. Vappuriehan julistuksensa antoi isännistö TKY 4:n katolta ilmoittaen tahtonsa olevan, että kukaan ei 24 tunnin aikana saa kylässä "ottaa itseensä eikä kävellä kuin lautapää härkä, vaan jokaisen oli oltava riemussa mukana". Kaljaviesti taas oli kylän sarvien ja poliisiopiston välinen viestijuoksu Servin Mökin ympäri. Maaliin tultuaan tuli juoksijan siemaista janoonsa pullo kaljaa ja vasta sen tyhjennettyä sai seuraava lähteä. Eräänä Vappuna päätti isännistö, että on lähetettävä Otaniemen oma edustaja kauas Linnunratajärjestelmäämme selostamaan siellä mahdollisesti kohtaamilleen, miten teekkarit kevättä vastaanottavat. Tehtävään valittiin "teekkari Teemu Tynkkynen." Tämä lähettiläämme oli vanhoista haalareista olkien ja pienien ilmapallojen avulla aikaansaatu luonnollista kokoa oleva nukke, jonka päähän vielä kiinnitettiin tukevasti tupsullinen teekkarilakki. Kun isännistö sitten oli mahtavasti katolta julistanut vappuriehan alkaneeksi ja päätöksensä lähettää edustaja avaruuteen, kiinnitettiin em. Teemu toisesta kädestään suureen säähavaintopalloon ja homma laskettiin irti. Toisesta kädestään pallosta roikkuen ja iloisesti jalkojaan heilutellen aloitti Teemu matkansa kadoten pian taivaan sineen. Tätä kirjoittaessani ei Teemusta vielä ole kuulunut mitään uutisia.

Iltasanomat kyllä julkaisi seuraavana päivänä komean uutiskuvan Teemun ollessa parin sadan metrin korkeudella.

58. "Jämerän silmä" -patsas ilmestyy Otaniemeen

Sarjassa jäynähenkisiä salaseuroja, on ehdottomasti mainittava järjestö Luolamiehet. Luolamiehet syntyivät eräänlaiseksi rinnakkaisseuraksi vanhan Polin Similille (Sitsimiesliitto). Nimensä järjestö sai arkkitehti Reima Pietilän voittaneelle Dipoli-ehdotukselleen antamasta peitenimestä "Luolamiesten häämarssi". Luolamiehet ottivat arvokkaasti tehtäväkseen oikean teekkarihengen siirtämisen Dipoliin sen aikanaan valmistuttua. Erään Luolamiehen isä omisti suuren rakennuskiviveistämön jossain Turun puolessa. Kiviä louhoksella meislattaessa, vuoresta irti sattui luonnon oikusta yhteen graniittijärkäleeseen syntymään miehen mentävä reikä. Järkäle oli luonnollisesti edelleen käsittelyyn täysi susi, mutta Luolamies-teekkarimme sattui paikalle ja julisti sen omakseen. Sen alapäähän porattiin kolme syvää reikää, joihin jo Turussa juotettiin sementillä terästangot tullen ne parikymmentä senttiä kivistä näkyviin. Vastaavat kolme reikää porattiin sitten Teekkarikylän keskelle kallioon. Vasta useiden päivien kuluttua raahasivat Luolamiehet yön hiljaisuudessa reikäkivensä suurella rekka-autolla Turusta Otaniemeen ja laskivat nuo kolme terästappia kalliossa olleisiin sementtivellillä täytettyihin reikiin. Aamulla kyläläiset hämmästykseseen totesivat raitilleen ilmestyneen erikoislaatuisen kuvapatsaan.

59. Rehtori Jaakko Rahola eksyy omaan korkeakouluunsa

Teknillisen Korkeakoulun päärakennus Otaniemessä on todella kuin joku USA:n Pentagon pitkien ja mutkittelevien käytävien risteillessä sen uumenissa. Todellinen labyrintti se kuitenkin oli ensimmäisen lukukauden alkaessa, kun osa talosta otettiin käyttöön lopun ollessa vielä rakennustyömaana. Tilapäisin väliseinän ja lukituin ovin olivat nämä kaksi osaa erotettu toisistaan. Sattuipa kerran, että kuljeskellessani sen valmiin osan käytävällä, tuli kiireisin askelin vastaan TKK:n silloinen rehtori, prof. Jaakko Rahola. Silminnähtävästi helpottuneena tapaamisestamme hän lausahti: "Kuule. Mita kautta täältä oikein pääseekään ulos?" Opastaessani rehtorin ulos "vapautteen" en malttanut olla heittävä huulta: "Oli sentään onni, että kohtasimme. Muussa tapauksessa olisi huomisen aamulehden pääuutinen saattanut sisältää seuraavan dramaattisen otsakkeen: "Eilen poistui uuteen korkeakouluunsa Teknillisen Korkeakoulun rehtori Jaakko Rahola - kadoten tietymättömiin."

60. Juna-tempaus 7:ään kaupunkiin.

Eräs teekkareiden omalaatuinen Tempaus jossa olin mukana, käsitti kiertoajelun ikiomalla junalla peräti seitsemässä kaupungissa. Kohteet olivat Turku, Tampere, Pori, Jyväskylä, Lahti, Kotka ja Helsinki. Junassa oli yksi makuuvaunu meille "taiteilijoille", avovaunu edustusauto Marmonille ja Retuperän paloautolle sekä yksi umpivaunu, jossa teknillisen näyttely todella pähkinänkuoressa. Yöt siirryimme kaupungista toiseen, aamupäivällä tehdaskierros työntekijöille annettuine lounaskonsertteineen, tehtaan tarjoama lounas ja illalla sitten Tempausjuhla jossakin hupihuoneistossa. Tätä maksullista iltajuhlaa mainostimme päivällä ajelemalla Marmorilla ja Suihku-Siwiällä torvet soiden kaupunkien keskustoja ristiin rastiin. Minun kunniakas tehtäväni oli ajaa paloautoa ja olin konstruoinut sen alle sähkönalleilla syttyviä savupommeja. Pommien kytkimet kojetaulussa. Saavuttuamme kaupungin vilkasliikenteisimpään katujen risteykseen herätimme vaatimattomaan tapaamme aavistuksen verran huomiota siten, että sammutin auton moottorin ja painoin yhtä pommisyytytintä. Auto pysähtyi ja valtaiset savupilvet tuprahtivat sen alta. "Auto palaa - auto palaa" karjuivat retuperäläiset keuhkojensa koko voimalla juoksennellen päättömästi ristiin rastin ja vedellen letkujaan. Onnistuimme joka kerta saamaan aikaan varsin täydellisen pikkukaaoksen kaupungin asukkaiden ja varsinkin sen poliisimestarin mielenlennykseksi.

Iltajuhla noudatti kaavaa - teekkarikvartetti - tempauspuhe (tempauspäällikkö Arvilommi) - sketsi, jossa teekkarityöt ja -pojat panivat parastaan - neljän keskim. 90 kilon elopainon omaavan pojan siro baletti ja tietenkin myös RWBK, joka taiteellisen osansa lisäksi huolehti tanssittamisesta. Mukana raahasimme koko ajan paksua mäntypölkkyä, johon kunkin kaupungin johtajat iltajuhlassa huitaisivat 7 tuuman lankanaulalla kiinni oman kaupunkinsa nimilaatan. Takaisin junaan päästiin iltaisin vasta puolen yön jälkeen ja loppuyö kului sitten "eloisan mutta sitä vilkkaamman seurustelun ja harjoittelun merkeissä" junan puuskuttaessa kohti seuraavaa kaupunkia. Oma veturia ei meillä ollut vaan yksikköme kytkettiin sopivien junien hännille. Kun junamme lähti Jyväskylästä huomasimme kauhuksemme, että mainehikas teekkarikvartettimme jäi byjamissaan seisomaan laiturille esittäen bravuurinumeriaan: "Miks kaukana sä olet, kultani". Sinne he jäivät seisomaan Jyväskylän öiselle asemalle viinilasit kohotettuina. - Mutta kun tulimme lyhyehkön ajon jälkeen seuraavalle "vedenotto paikalle" - eikös siellä vain seisonutkin odottamassa tuo samainen kvartettimme varustettuna nyt melodialla: "Sua tervehdin". Kaikki lienee edeltäkäs in järjestetty. Myös se taksi, jolla kvartetti pääsi ohitsemme. Kun aamulla anivarhain tulimme Lahden ratapihalle ei siellä ollut ketään muita kuin kolme resuista mustalaispoikaa keskim. 6-vuotiaita. He äityivät oitis laulamaan meille heimonsa balladeja, joihin me vastasimme omillamme samalla kun annoimme asiaankuuluvat kolikot. Kun kilpalaulanta päättyi pyysin leikilläni näitä kirkassilmäisiä pojanvesseleitä "saapumaan Lahden kaupungin edustajina iltajuhlaamme ammattikoululle". Ja miten ollakaan. Kun iltajuhla alkoi, niin - ensimmäisten joukossa saapuivat juhlasaliin nämä kolme romania naamat pestyinä, tukat kammattuina ja puettuina ehdottoman puhtaisiin juuri pestyihin merimiespukuihin, tosin silittämättömiin. Mistäpä se heidän äitinsä yhtäkkiä olisi silitysrautaakin vielä löytänyt. Siinä he istuivat etupenkissä Lahden kaupungin kutsuvieraamme hievahtamatta juhlan alusta sen loppuun saakka. Ja tulihan siihen etupenkkiin vielä muitakin virallisia herroja.

61. Tempaus Lappeenrannan oluttehtaalla

Seuraavasta Tempauksesta muistuu mieleeni reissu Lappeenrantaan. Oli sovittu Lappeenrannan oluttehtaan toimitusjohtajan kanssa tämän kaljatehtaan valtaamisoperaatiosta. Vain hän ja me olimme asiasta tietoisia ja myöskin Lappeenrannan tykistö, jolta saimme tuliapua. Tehtaan henkilökunta oli siis autuaan tietämätön mistään. Äkisti alkoivat sitten tehtaan ympärille asemoidut tykit korvia huumaavan paukkupanoskonsertin meidän syöksyessämme tehdasalueelle savupanoksia ympärillemme syydellen ja hurraata huutaen. Taisteluintoamme kiihotti ansiokkaasti myös RWBK. Hyökkäyksemme oli niin tehokas ja yllättävä, että lyhyen hanttiinpanon jälkeen tehdas antautui ehdoitta. Syöksyimme hurmiossa tehtaan kerhohuoneeseen ja aloimme tyhjentää sinne "sattumalta" kerättyä pullopatteria. Ilon ollessa ylimmillään tuli sisään vaatimaton herrasmies jääden ovensuuhun hattu kädessä. Kun kysyimme asiaa, hän sanoi kuulleen, että tehdas on vaihtanut omistajaa ja pyysi ammattimiehenä töitä. Ammatikseen hän ilmoitti Lappeenrannan oluttehtaan toimitusjohtaja. Järjestimme tuota pikaa hommia tuolle erittäin miellyttävälle ammattimiehelle.

62. Paavo Nurmi-patsas Wasa -laivassa

Similille (sitsimiesliitto) kuuluu kuolematon kunnia siitä, että pari vuosisataa merenpohjassa Tukholman edustalla maanneen Wasa -laivan nostoon tuli hieman yllättävää lisäväriä. On jutun aluksi kerrottava, että Otaniemen Urheiluhallin rahoittamiseksi myytiin aikoinaan pronssisia Paavo Nurmi pienoispatsaita. TKY hoiti tätäkin hyväntekeväisyyskauppaa ja patsaita oli varastossamme satamäärin. Yhden tällaisen ottivat Similistit matkalaukkuunsa ja matkustivat muina miehinä pienenä ryhmänä Tukholmaan. Jostakin haalivat he palvelukseensa sammakkosukeltajan, joka nostoa edeltäneenä yönä näppärästi sukelsi Paavo-patsaan muiden rojujen joukkoon hylyn kannelle. Kun kunnianarvoisa Wasa sitten arvokkaasti nousi pintaan kansan heja -huutojen saattelemana, niin olipa pienoinen yllätys kun Paavokin nosti päänsä vedenpinnan yläpuolelle.

63. Luolamiesten kunniamolkkku

Luolamiehet tulivat eräänä päivänä asuntooni juhlallisena aktina kutsuen minut kunniajäsenekseen. Samalla he lahjoittivat minulle Luolamiesten ensimmäisen "kunniamolkkun" vitjojen ja luovutuskirjan kera. Luovutuskirjassa mainitaan, että kunniamolkkua on kannettava muiden kunniamerkkien edellä. Molkkku on parin kilon painoinen munan muotoinen luonnonkivi, johon kaiverrettu L-kirjain. Kiveen on kiinnitetty 65 cm:n mittainen paksu kettinki, jonka toisessa päässä koiran nahkainen kaulapanta. Kun ripustaa tämän "suurenmoisen" arvomerkin kaulaansa, niin molkkku automaattisesti asettuu maiden edelle.

64. TKYH tutustuu atomiluolaan ja puliukkoon

Kun TKY:n hallitus taas kerran vaihtui ja suoritti ensimmäisen tutustumiskierroksensa Otaniemessä, raahasimme heidät myös rakenteilla olevaan valtavaan pommisuojaan, joka on suunnilleen Dipolin alla ja jonne johtaa useita sisäänkäyntejä eri puolilta. Ylioppilaskunnan puheenjohtajana oli tuolloin dipl.ins. Väinö Nurmimaa, joka myös oli kierroksessa mukana. Jäynänä oli sillä kertaa se, että TKY:n markkinointipäällikkö, Jaakko Saarinen, naamioitui todella ainakin 96 %:ksi puliukoksi ja oli tenttupulloineen ja muine rekvisiittoineen luolassa odottamassa. Pulkkarimme ilahtui suuresti ja lausui runsassanaisesti meidät tervetulleiksi halpaan mutta sitä avarampaan majaan. Tarjoili ällöttävähajuista puliaa peltipurkeista ja örisi aidosti. Kun poistuimme luolasta, liimautui pulkkarimme seurueen hänille ja tuli perässämme myös rantasaunaan. Niin täydellinen oli Saarisen Jaskan esitys, että Nurmimaakin meni halpaan, kutsui minut syrjään ja vaati tiukassa äänilajissa hoitamaan moisen ukonretaleen pois. Kun Jaska sitten tämän show-vaiheen jälkeen tuli "siviilimiehenä" muiden joukkoon lauteille, ei Väiski millään tahtonut uskoa, että kyseessä oli sama henkilö.

Samanlainen näytelmä esitettiin atomiluolassa vielä toisenkin kerran, ja silloin jymäytimme koko pohjoismaiden korkeinta poliisipäällystä. Mutta siitä on kerrottava myöhemmin erikseen. Ja siinä esiintyi tähtenä aivan eri henkilö.

65. Ihmeitä tekevä lähde atomiluolassa

Otaniemen atomiluolasta oli meille sen monivuotisen rakentamisen aikana monenlaista hupia ja "hyötyä". Siellä oli jonkun aikaa myös pieni luolajärvi, noin aarin kokoinen ja vettä pari kolme metriä. Olivat taas kerran THS:n edustajat Tukholmasta meillä kylässä. Heidätkin raahattiin luolan uumeniin ja lopuksi tuon luolajärven rannalle myrskylyhtyjen aavemaiseen hämärään. Mitään sähkövalaistusta ei ollut. Selostimme vieraille, että tämä oli maailman ainoa tunnettu maanalainen toivomusten lähde. Väitteemme tueksi yksi meikäläisistä heitti vasemman olkansa yli veteen kolikon ja lausui toivomuksenaan: "Jag ville gärna ha en flaska öl". Kului tuokio. Lähde alkoi omituisesti poreilla ja - hetken kuluttua nousi sieltä hirveännäköinen olio, mikä lie veden ikuturso, sylissä ei suinkaan en flaska vaan kokonainen korillinen olutta. Taas kerran oli sammakkomies asialla hoitaen shown taitavasti. Hän oli kytkisellä luolan hämärässä ja valui sieltä toivomuksen kuultuaan veden alle, jossa kori odotti.

66. Ohmimakkaran valmistusohje

Kun on kysymys Teekkarikylästä, niin tekniikalla on sormensa pelissä myös jokapäiväisessä elämässä. Lafkalla opittua teoreettista tietoa on ehdottomasti kokeiltava myös käytännössä. Pari tylsää todistusta. Moni kylässä asunut varmaan muistaa

ruokalajin ohmimakkara. Sen valmistuksessa nimenomaan käytettiin tieteen viimeisimpiä saavutuksia hyväksi. Valmistusohje oli seuraava: Otetaan tietynmittainen lenkkimakkaran pätkä. Sen kumpaankin päähän työnnetään haarukat piikkien koko pituudelta. Haarukoihin kytketään sähköjohtimet, jotka edelleen huoneen seinärasiaan. Tulos: Makkara keittyy iloisesti poristen muutamassa hetkessä - tai sulake palaa. Jos sulake palaa, on makkara ollut liian lyhyt. Otetaan uusi, entistä pitempi pätkä ja koe uusitaan. Näin jatketaan kunnes kokeellisesti on löydetty makkarakalle sopiva pituus. Makkarakasta lähtevä otsonituoksu voidaan kompensoida valkopippurilla ja sinapilla.

67. Tekninen koe sadevesitorvessa

Teekkarit A ja B olivat laskeneet valmiiksi tuloksen seuraavaan kokeeseen: A meni TKY 5:n katolle ja alkoi valuttaa bensaa erästä galv. pellistä tehtyä sadevesitorvea pitkin alas. Torven alapäässä odotti B. Kun bensaa alkoi valua alapäästä maahan - hän raapaisi tulitikun. Kuului ujellus, suhaus, pamaus ja rämähdys, ja peltitorvi repesi liitoksistaan toisen ja kolmannen kerroksen väliltä lähes 3 metrin matkalta. "Hämmästyttävää tarkkuutta" huusi B A:lle. "Täsmälleen näinhän me laskettiin tapahtuvan." Vaelsivat A ja B kokeen jälkeen kylän toimistoon maksaen Irma Henrikssonille 3 metriä saderänniä ynnä asennuskulut. Oli jälleen kerran tullut todistetuksi erään teorian paikkansapitävyys myös käytännössä. Ja kaiken lisäksi varsin kohtuullisin kustannuksin. Mitäpä tuo nyt jonkun peltitorven hinta merkitsee sen todistusarvon rinnalla, minkä koe osoitti.

68. Täytän 50 vuotta

Se, mitä nyt yritän kertoa, on tähänastisen elämäni ehdoton kohokohta. Ja taitaapa siksi jäädäkin riippumatta jäljellä olevan vaellukseni pituudesta. Jos nimittäin mittapuuna käytetään todellista teekkarihenkeä. Ja tämä kohokohta oli 2.4.1965. Päivä, jona täytin puoli vuosisataa. Päivä oli heti aamuvarhaisesta alkaen yhtä ruljanssia. Koko ajan saapui tervehdyksiä, sähköitä, kukkalähetyksiä ja puhelin pirisi taukoamatta. Henkilökohtaisesti minua kävivät onnittelemassa mm. TKK:n rehtori, VTT:n ylijohtaja, Poliisiopiston suuri lähetystö sekä Geol. laitoksen ja Otaniemen Urheilusäätiön edustajat. "Muualta Suomesta" saapuneita vieraita ja ystäviä en tässä yhteydessä rupea luettelemaan. Kaikki he olivat minulle kuitenkin yhtä mieluisia ja lämmittivät sydäntäni.

Puolen päivän nurkilla saapui Teekkarikylän linnanisännistö tuoden kyläläisten arvokkaana lahjana upean Norris -kaitafilmiprojektoria täydentämään kaitafilmausharrastukseni laitteistoja. Saapui TKY:n henkilökunnan suuri lähetystö lahjanaan hopeisella muistolaatalla täydennetty Adler -kirjoituskone. Ja saapui myös TKY:n hallitus in corpore ojentaen minulle markkinoiden ylivoimaisesti parhaan Tandberg -stereomagnetofonin, joka sittemmin teki mahdolliseksi synkronisoida myös ääni filmeihini. Myös saapuivat "Luolamiehet" tuoden minulle noin 40 kiloa painavan kivialkkurin. Olin sanan täydessä merkityksessä "onnen uuvuttama" näiden kunnianosoitusten ja lahjojen johdosta. En todellakaan osannut aavistaa joutuvani näin valtavan huomion kohteeksi. Ja kun illan viimein himmetessä myös

maailmankuuluisampi torveiluyhdistys RWBK oli käynyt musiikkitervehdyksellä, aloin jo suunnitella yöpuulle siirtymistä.

MUTTA. Silloin syttyi maailmansota. Niin ainakin minusta tuntui, koska asuntoini ulkopuolelta äkisti alkoi kuulua valtaisa tykistökeskitys, johon huumaavana meluna liittyi konekiväärien keskeytymätön papatus, lentokoneiden jylinä, putoavien pommien räjähdysääniä ja ylilentävien kranaattien vihlova ulina. Ikkunat tärisivät ja koko rakennus vavahteli. Asuimme Teekkarikylän huoltorakennuksen neljännessä eli viimeisessä kerroksessa, ja pelkäsin, että koko rakennus vajoaa kasaan. Seurasi yksi erittäin valtava räjähdysääni, parvekkeen ovi lennähti auki ja siltä vajaan neliömetrin suuruiselta parvekkeelta astui sisään 17 henkilöä käsittävä silloisten ja aikaisempien linnanisäntien delegaatio. Mitenkä he olivat sinne neljännen kerroksen parvekkeelle päässeet, ja miten heitä neliömetrille mahtui 17 kappaletta, se selviää myöhemmin. Juhlavin puheini luovutti tämä lähetystö minulle Teekkarikylän keisari-avaimen, joka on tavallisen Abloy-avaimen suurennos, tehty messingistä ja kokonaispituudeltaan lähes puoli metriä. Avaimeen liittyy ketjujen lisäksi erillinen messinkilaatta, johon on kaiverrettu seuraava "helppotajuinen" lauseke: "Yleisavain Teekkarikylän epäjärjestyksen järjestämiseksi järjestetyn epäjärjestyksen mestarille, jo toisen kerran 25 v. täyttävälle Ossille 1965. Teekkarikylän linnanisännistö." Tätä avainta määräsi linnanisännistö luovutuspuheessaan minua kantamaan aina kaulassani, kun liikun kylässä virkatehtävissäni. Söi delegaatio kaksi täytekkua, sai asiaankuuluvat sampapakaljarypyt ja poistui.

Ja nyt hieman teknillistä selostusta tämän vierailun johdosta. Isännistö pääsi neljännen kerroksen parvekkeelle sillä yksinkertaisella tavalla, että yksinomaan tätä arvolleen sopivaa virkatietä varten oli pitkän ja perusteellisen suunnittelu- ja konstruktioyön tuloksena isännistön toimesta rakennettu katolta alas laskettava portaikko, joka vasta H-hetkellä vivuttiin paikoilleen, ja lähetystö, jossa muuten oli myös teekkarityttöjä, pääsi turvallisesti katolta parvekkeelleni hanhenmarssissa. Ja ne hirvittävät taistelunmelskeet olivat todella aitoja. Kaverit olivat saneet kopioiduksi yleisradion ääniarkistosta talvisodan aikana Summan taisteluista rintamareporttereiden nauhoittamia tositilanteita. Ne yksinkertaisesti vain "ammuttiin" kohti asuntoani ulkopuolella olevien valtavan tehokkaiden vahvistimien ja kaiuttimien avulla. Meteli kuului kuulemma koko kylän alueella jopa poliisiopistolle saakka. Tämä nauha on nyt kotini aarrekammiossa. Tervetuloa vain kuuntelemaan.

No niin. Nämä loistavat jäynät olisivat minulle jo riittäneet, enkä todellakaan enää odottanut muuta kuin "viimeisen vieraan poistumista", saadakseni vaipua vuoteelleni nirvanaan kertailemaan mielessäni päivän ihmeellisiä tapauksia. MUTTA - Noin kello 21.30 soi ovikello vielä kerran, menin avaamaan ja siellä seisoj eräs kylässä asuva nyyhkyn näköinen ensimmäisen vuosikurssin teekkari, joka ujona ja sanojaan takellellen mumisi jotain siihen suuntaan, että kun hän juuri tuli Helsingistä ja kuuli solunsa kavereilta, että minulla on syntymäpäivä, niin myös hän halusi näin vaatimattomalla tavalla ja viime hetkellä myös lausua oman onnittelunsa. Veti taskustaan nuhruisen pienen sanomalehteen käärityn paketin, ojensi sen minulle valittaen, että ei tähän hätään ollut saanut hankituksi mitään arvokkaampaa. Tämän hän kertoi jostakin syystä ottaneensa aikoinaan mukaansa lapsuuden kodistaan lähtiessään Otaniemeen

opiskelemaan. Avasin paketin ja sieltä paljastui JOJO - tuollainen lapsellinen narulla varustettu hyrrälelu, jonka jokainen varmaan tuntee. No olihan se tosiaan vahan nyyhky lahja. JOJO minulle, joka sentään olin Teekkarikylän johtaja, tekkari h.c ja parhaillaan täyttämässä kunnioitusta herättävää viidettä vuosikymmentä. En kuitenkaan halunnut pahoittaa antajan mieltä, vaan kiitin häntä lämpimin sanoin plagioiden muistaakseni jopa raamatun kohtaa köyhän rovosta jne. Rohkaisevin ja lohduttavin sanoin pyysin tätä nyyhkivää sisään, tarjosin oblikatorisen samppa-annoksen, kahvia ja kakkua ja hän poistui.

Nämä kaikki lohduttamiset olisivat kyllä saaneet jäädä todella lausumatta, sillä tasan minuutin kuluttua ensimmäisen poistumisesta soi ovi kello ja sisään astui nyyhkyttävä tekkari sanoen juuri kylällä kuulleensa, että minulla on syntymäpäivä ja, että hänkin halusi tulla onnittelemaan, ja kun hän ei mitään muuta tähän hätään keksinyt, niin hän haluaisi antaa tällaisen hauskan leikkimielisen kalun JOJON. Olin lahjan vastaan ja mielessäni kävi ajatus, että onpas merkillinen sattuma, kun kaksi tekkaria toisistaan tietämättä päätyvät samaan lahjakaluun. Kiitin vähintään yhtä vertauskuvallisin sanakääntein tätäkin tekkaria ja jaoin proviantit. Soi ovikello taas minuutin kuluttua, saapui sisään tekkari, onnitteli, antoi jojon ja poistui jne. Ja taas minuutin kuluttua soi jne. Yksin kappalein lukien saapui MINUUTIN VÄLIAJOIN 399 tekkaria, jokainen piti puheen ja lahjoitti jojon. Ja jokaiselle minun luonnollisesti piti pitää vastauspuhe. Niin. Sen illan ja yön kuluessa pidettiin asunnossani 399 Jojon luovutuspuhetta ja yhtä monta vastauspuhetta, eli kaikkiaan yhteensä 798. Tilaisuuden päättyessä aamuyöllä oli asuntoani lattialla 100 punaista, 100 sinistä, 100 keltaista ja 99 vihreätä jojoa. Ne peittivät lattiasta kymmenkunta neliometriä. Oli siinä tekkarijäynää kerrakseen. Kun kaikki oli ohi, vajosin sanan täydessä merkityksessä kasaan vuoteelleni sekä fyysisesti että psyykkisesti loppuun ajettuna, mutta ah niin onnellisena. Olin saanut kokea sellaisia riemunhetkiä, joita vain oikea tekkarihenki voi aikaansaada. Jojot ja tilaisuudesta otettu kaitafilmi ovat kunniapaikalla kotini jäynäarkistossa samoin kuin kyläläisten projektorilahjaan liittyvä lahjakirja, jossa 722 tekkarin nimikirjoitukset.

69. Teekkareilta saamiani arvolahjoja

Tässä yhteydessä voin luetella eräitä Otaniemessä saamiani muita omituisuuksia, jotka kaikki ovat visusti tallella kotonani:

2.4.-60, kun täytin lahjaan tekstatut 2/4 tiu vuotta, sain yhdistetyn pää- ja vaateharjan. Ketjuilla on tosiaan liitetty tavallinen juuriharja ja pehmeä autonkiillotuslapanen. Juuriharja on se vaateharja.

Kolme piikkinen rautainen puutarha-kasihara. Minulle kampa, jossa joka hiukselle oma piikki.

TKK:n maanmittausosastolla Seppälän Masin ottama topografinen valokuva pärstästäni korkeuskäyrineen.

Keinuhevonen ja 2 leikkipistoolia järjestyspartiointiin Otaniemessä.

Musta silkkiperuukki käytettäväksi TKY:n virallisissa edustustilaisuuksissa.

Suuri Teekkarikylän tapahtumista kertova valokuvakokoelma liimattuina koville 40 x 50 cm pahveille. Kuvat on ottanut ja kokoelman luovutti minulle 50-vuotispaivanani kylän valokuvausryhmä TI-KA-KO (Tintero. Kauttu. Koskinen)

Poliisiopistolaisilta saamistani kummajaisista kerron myöhemmin teekkarikylän ja poliisiopiston YYA-tapahtumien yhteydessä.

70. Teekkarit kantavat omaa porttiaan

Nytpä kopioin tähän erään legendaarisen teekkarijäynän, joka tapahtui kauan sitten ennen sotia ja jonka minulle vakuutti todeksi Teekkarikylän rantasaunan lauteilla erään yhteissitsin aikana Helsingin apulaispoliisimestari Otto Kosonen. Hän on ollut jo useita vuosia eläkkeellä, mutta oli itse henkilökohtaisesti yksi seuraavan tosinäytelmän "esiintyjistä" olosuhteiden pakosta virkatehtävissään nuorena poliisikonstaapelina.

Neljä teekkaria kulki iloisesti lauleskellen pitkin Albertinkatua suuntana - mikäs muu kuin rakas Poli. Seurasivat hetken aikaa tekniikan miehen asiantuntemuksella erään vanhan puutalon purkutyötä. Kiinnittivät huomionsa paikoiltaan jo pois nostettuun puiseen porttiin, joka siinä lojui muun rojun seassa. Saivat aatteen ja pyysivät saada ostaa kyseisen portin. No töitä johtava rakennusmestari oli vain iloinen, kun pääsi tuostakin romusta näin kevyesti eroon. Hinta oli kohtuullista alhaisempi, teekkarit maksoivat, ottivat portin olkapäilleen ja jatkoivat keskeytynyttä vaellustaan. Portti jätettiin siksi aikaa Polin pihalle, kun miekkoset olivat Pokeripoksissa vahvistamassa itseään samalla, kun he laativat täysin virallisen ja mitä yksityiskohtaisimman kauppakirjan, jolla em. purkutyömaan mestari "myi ja luovutti kaiken omistusoikeuden teekkareiden A, B, C ja D muodostamalle avoimelle yhtiölle puiseen porttiin, jonka mitat, muodot, raaka-aineet ja muut teknilliset jopa rakennustaiteelliset yksityiskohdat selostetaan erikseen kauppakirjan liitteessä". Neljän ostajan nimet alle ja sitten takaisin Albertinkadulle hakemaan myyjän ja kahden todistajan allekirjoitukset.

Tässä kaikessa olikin jo kulunut niin paljon aikaa, että ilta alkoi hämärtyä, kun tämä vasta perustettu "avoin yhtiö" otti portin jälleen harteilleen ja suuntasi jo hieman hoiperteleva askeleensa Lönnrothia pitkin keskikaupungille. Kuten yhtiö oli otaksunutkin, kiinnitti aina valpas virkavalta piankin huomiota tähän "Porttilaisten marssiin". Ja Heikinkadulle (nykyiselle Mannerheimintielle) päättyi sankareittemme matka lain ankan kouran tartuttua sekä miehiin että porttiin. Vastaväitteitä seurasivat teekkarit poliiseja kolmanteen piiriin saakka. Kun päivystävä ylikonstaapeli sitten alkoi laatia kuulustelupöytäkirjaa "ilkivaltaisesta portin varastamisesta ja sen myötä aiheutetusta epäjärjestyksestä kadulla", vetivät kaverit kauppakirjan esiin vaatien selvitystä, minkä lakipykälän nojalla heitä oli estetty siirtämästä omistamaansa esinettä pisteestä A pisteeseen B. Mitään tällaista lakipykälää ei arvon ylikonstaapeli tietenkään tuntenut, eikä

hänen sitten auttanut muu kuin anteeksi pyydellen saattaa pojat ulko-ovelle ja vapauteen. Portti jälleen olkapäälle ja lakkien tupsut rytmikkäästi heilahdellen suuntasi kvartetti nyt askeleensa kohti Aleksia, joka taas kuului ensimmäisen poliisipiirin valvontaan. Nyt oli kuitenkin kolmospiirin päivystäjä soittanut ykköseen ja varoittanut saapuvista teekkareista ja heidän metkuistaan. Ja ykkösessä istui päivystämässä jutun alussa mainittu Otto Kosonen, nuorena aloittelevana poliisimiehenä. Mitään radiopuhelimia enempää kuin piiska-autoja ei silloin vielä ollut olemassa, joten jalan kiertäville poliisipartioille ei saatu annetuksi ohjeita syntyneen tilanteen johdosta. Kiihkeästi kertoi Kososen Otto selailleensa päivystyshuoneen lakikirjoja ja muita ohjesaantoja ollakseen valmiina hetkeen, jonka hän tiesi varmasti ennen pitkää koittavan. Ja koittihan se. Tunnollinen järjestyspartio No 2 oli napannut porttiteekkarit Mikon ja Aleksin kulmasta "hellään huomaansa" ja raahasi ykköseen.

Viimeisenä oljenkortenaan oli Kosonen kertomansa mukaan tullut tutkineeksi Helsingin kaupungin silloisia järjestyssääntöjä ja -heureka. Sääntöjen eräässä pykälässä mainittiin, että milloin poliisiviranomaisella on syytä olettaa minkä tahansa irtaimen omaisuuden joutuneen ilmeisen hukkaantumisen tai tuhoutumisen vaaralle alttiiksi, voidaan tällainen omaisuus tilapäisesti ottaa poliisin haltuun ja valvontaan. Tällä perusteella julistettiin portti poliisin tilapäiseen valvontaan, ja herrojen teekkareiden käskettiin poistua laitoksesta. Mutta vielä he aiheuttivat lainkourille lisävaivaa vaatimalla itselleen kirjallisen haltuunottotodistuksen, jossa portin mitat, muoto ja muut "tärkeät" seikat huolellisesti olivat mainittuina. Ja näin oli taas yksi yö saatu kulumaan lähes loppuun. Teekkarit suunnistivat takaisin Polin tummien kattojen suuntaan, ja poliisimiehet Kososen Otto etunenässä huokaisivat helpotuksesta.

71. Bolterabend-teekkari jäi yksin junaan nakuna

Tämän tosijutun jatkeeksi sopinee toinen legendaarinen tekkarijätynä myös menneiltä ajoilta, jonka jutun totuudenmukaisuutta en kuitenkaan pysty todistamaan. Samalla se olkoon esimerkki jäynästä, joka joidenkin mielestä lienee jo liian kovaksi keitetty. Tarinan mukaan vietettiin Polilla silloin joskus railakasta Bolterabend-hilua, jossa ylkä laskelmien mukaisesti sammui viimeisen kerran poikamiehenä. Häät piti pidettämän seuraavana iltana. Uskolliset ystävät kuljettivat sitten uhrin vossikalla Helsingin asemalle ja edelleen siellä seisovaan makuuvaunuun, josta oli varattu kokonainen makuuhytti. Ylkä riisuttiin ilkosilleen ja pantiin vuoteeseen. Ainoa, mitä lisäksi jäi hyttiin, oli matka- ja makuupaikkaliput. Vaatteet katosivat seurueen mukana Helsingin asemalla ennen junan lähtöä. Seuraavan päivän aamupuolella kohmeloinen sulhasemme ravisteltiin kovakouraisesti hereille - junan lähestyessä Oulun asemaa.

72. Teekkarit alkavat osallistua kunnalliselämään

Kunnalliselämään Teekkarikyläläiset sotkeutuivat joskus 50-luvun puolivälissä oikeastaan kokonaan olosuhteiden pakosta. Silloin eivät ylioppilaat vielä lainkaan politikoineet, vaan varsinkin teekkarit ja nimenomaan kyläläiset elelivät Ota-onnelassaan rajun nurkkapatriotismin vallassa. Oltiin ylpeitä Teekkarikylästä, tuosta ylioppilaiden omatoimisesta asuntotuotannosta, jota lukemattomat ihmiset ja retkueet kävivät kilvan ihmettelemässä ja ihailemassa. Silloin myös lähti Espoon maalaiskunnan henkikirjoittajalta ulos käsky, että ne kyläläiset, joilla ei ole muuta vakinaiseksi kotipaikaksi todettavaa osoitetta, on kaikki henkikirjoitettava Espoon maalaiskunnan Hagalundin kylään. No, mikäs siinä. Kaavakkeet täytettiin ja Espoon väkiluku lisääntyi lähes kolmella sadalla äänioikeutetulla asukkaalla. Tämä äänimäärä oli silloin niin suuri, että se riitti taatusti yhden valtuutetun valituksi tulemiseen. Alettiin etsiä sopivaa "uhria" ja se löytyikin TKY:n silloisesta puheenjohtajasta, dipl.ins. Kalevi (Korkki) Korhosesta, joka suostui taistelemaan Otaniemen etujen puolesta yhden vaalikauden. Loppu olikin sitten helppoa helpompaa. Panin kylän jokaisen sarven ilmoitustaululle maininnan asiasta, kerjäsimme Espoon Autolta ilmaiset äänestyskuljetukset ja Korkki valittiin valtuustoon suurella äänimäärällä. Seuraavalle vaalikaudelle lupautui TKY:ssa kylän valmistumisen aikoina kovasti touhunnut dipl.ins. Martti Mutru ja sitä seuraavalle dipl.ins. Olavi Kanerva. Kaikki he asuivat Retuperällä. Seuraavalla kerralla pelasimme jo hasardia asettamalla kaksi ehdokasta, em. Olavi Kanervan ja dipl.ins. Antero Salmenkiven. Vielä nämä kaksikin menivät lävitse, tosin kumpikin hiuksen hienosti. Siihen päättyikin sitten Teekkarikylän omien "kunnallispamppujen" sarja - varsinainen politiikka tunkeutui kylään, ja jokainen lienee sen jälkeen äänestellyt omien poliittisten intohimojensa mukaan. Nuo edellä mainitut omat miehemme taisivat jäädä Espoon valtuustohistoriaan ainoiksi, jotka jo ennen vaaleja olivat "tulleet valituiksi". Otaniemessä puhallettiin silloin yhteen hiileen.

73. Espoo täyttää 500 vuotta. TKY:lle "milli"

Kun Espoon kunta täytti 500 vuotta, piti valtuusto juhlapöytänsä Leppävaaran ammattikoulun salissa. Oma miehemme, Olavi Kanerva, oli silloin valtuuston puheenjohtajana. Saimme vihjeen, että tässä juhlapöydässä valtuusto jakaa avustuksia erilaisiin hyviin tarkoituksiin, joista eräs olisi teekkaritoiminta Otaniemessä. Raahasimme aina valmiin RWBK:n kokoussalin eteiseen valmiusasemiin ja kun herra valtuuston puheenjohtaja löi nuijalla pöytään vahvistuksen siitä, että TKY:lle oli myönnetty 10.000 markkaa, aukeni salin ovi ja Retuperä suoritti kunniakierroksen valtuutettujen ympäri melodian "ankkurit ylös" raikuessa riemukkaan kiitollisuuden osoituksena. Tätä välikohtausta ei eräs paatunut kunnanvaltuutettu kuitenkaan kestänyt, vaan pyysi heti puheenvuoron ja esitti ruotsinkielisen huomautuksen siitä, että puheenjohtaja ei pysty ylläpitämään järjestystä kokoussalissa. Mene ja tiedä, vaikka se maininta olisi tullut pöytäkirjaankin.

74. TKY:n edustajiston ensimmäiset vaalit

Kun TKY:n edustajisto perustettiin ja ensimmäiset vaalit lähestyivät, synnytti se kylässä aikamoisen kihinän. Nuo 45 valittua edustajaa tulisivat mm. vahvistamaan TKY:n vuosibudjetin, jossa kylän vuokrilla ja Servin Mökin ruuan hinnoilla olisi merkittävä osuutensa. Kyläläiset muodostivat keskuudessaan oikein vaaliesikunnan, jossa tieteellisellä tarkkuudella laadittiin ehdokaslistat. Kun vaalipäivät sitten koittivat, sai jokainen solu esikunnan laatiman kirjallisen "ohjeen", miten kunkin tulisi viivansa vetää. Ja niin suuri oli vielä silloin kylän nurkkapatriotismi, että vaalin tulos oli täsmälleen kylän ennakkolaskelmien mukainen. Kylästä tuli valituksi 23 edustajaa, eli ehdoton enemmistö. Oma osuutensa tähän tulokseen oli luonnollisesti myös sillä, että kyläläiset saivat pelata kotikentällä, eli äänestää TKY 3:n takka-aulassa, kun Helsinkiläisten oli raahauduttava Polille.

75. Maan siat ja kokoomus

Eräät valtiolliset vaalit lähestyivät ja Kansallinen Kokoomus piti kesäistä neuvottelupäiväänsä Teekkarikylässä. Heidän vaalitunnuksensa sillä kerralla oli teksti: "Jo on aika panna maan asiat kuntoon." Tämä teksti komeili suurena kokoushuoneen peräseinällä ja sen edessä istuivat mm. puheenjohtaja Jussi Saukkonen ja puoluesihteri. Tuli siihen sitten myös lehtikuvaaja, otti kuvan ja poistui. Kun seuraavana päivänä satuin menemään tähän saliin taas tarkastuskierroksellani, niin siellä vallitsi tavaton riemu ja naurun hohotus. Siellä oli esillä se edellisenä päivänä otettu lehtikuva: Pj. Saukkonen ja puoluesihteri istuvat siinä tärkeänäköisinä ja takaa näkyy teksti: MAAN SIAT. Saukkosen pää peitti sattumalta A-kirjaimen sanasta asiat.

76. Pekka Tarjanteen häät

Kun Retuperän käyrimmän torven ansiokas puhaltelija, teekkari Pekka Tarjanne aikoi ahkerasti avioliittoon, oli luonnollisesti RWBK in corpore Lauttasaaren kirkon takana odottamassa avioparia ulos. Minä olin paikalla paloauton FORD T-28 itseoppineena kuljettajana. Kun Pekka puolisoineen astui ulos, hyökkäsimme heidän kimppuunsa, nostimme nuorikon kuljettajan viereen, Pekan tikaspinon päälle muiden retuperäläisten täyttäessä sitten laitapaikat. Komeasti siinä taas kerran torvet raikuiivat, kun me mennä puksutimme kohti valokuvaajaa. Lasti oli kuitenkin niin painava, että eräässä ylämäessä kunnan Suihku-Siwiämme alkoi auttamattomasti sammua. Yksi toisensa jälkeen hyppäsivät kaverit torvineen alas ja alkoivat työntää. Mäen yhä jyrkentyessä oli pian koko soittajien sakkii työntämässä ja viimeisenä loikkasi maahan vielä itse ylkä. Niin sitä sitten mennä puuskutettiin mäki ylös, minä ratissa, rouva Tarjanne hepenissään vierelläni, soittajat kummallakin sivulla ja itse ylkä takana frakinliepeet maata viistäen. Kova oli

tosiaan nauru ja melske, kun tämä "Rajamäen rykmentti" eteni kohti mäen päällä olevaa valokuvaamoaa. Ja perille vaan päästiin.

77. Hamburgin tekn .messut ja RWBK

Kun Hamburgissa aikoinaan järjestettiin ensimmäiset suomalaisten teknillisten tuotteiden messut, oli järjestäjä pestannut Retuperän esiintymään avajaisissa. Seuraavan päivän saksalaisissa päivälehdissä oli ylistäviä lausuntoja tuotteistamme korkeasta tasosta ja näyttelyn saamasta menestyksestä. Yhtä asiaa näissä artikkeleissa kuitenkin suuresti ihmeteltiin. - Kuinka Suomi lähettää näin arvokkaaseen tilaisuuteen esiintymään orkesterin, joka ei lainkaan osannut soittaa. Retuperän taide meni kokonaan yli saksammiin horisontin. Kun Retuperä vietti Dipolissa noin 35-vuotisjuhlaansa ilmoitti kuuluttaja konsertin päätyttyä, että juhlan kunniaksi on RWBK:n johto päättänyt tarjota kaikille läsnäolijoille komeat paukut. Kun yleisö ilahtuneena alkoi liikkua kohti baaritiskejä, kuului talon ulkopuolelta kaksi kovaa pamausta.

78 Ensimmäinen T-ilta Dipolissa. KOFF tarjosi

Dipolin ensimmäisessä T-illassa sen sijaan paukut todella tarjottiin. KOFF:in silloinen myyntijohtaja Nyman tuli paikalle ja ilmoitti, että KOFF:in laskuun tarjotaan nyt jokaiselle paikalla olevalle teekkarille pullo olutta. Hihkaisin tämän ilosanoman mikrofonin, ja alle aikayksikön olivat teekkarit ala-aulassa jonossa alkaen tulla hanhenmarssissa takaisin ylös kakkosalin sivuovesta. Minä ja joht. Nyman olimme ovella suuren kaljapatterin luona jakelemassa. Pullojen korkit olivat sellaisia pehmeitä käsin repäistäviä. Peukalot verillä me siinä kiskoimme korkkeja irti loppumattomalta tuntuvan jonon madellessa välistämme saliin. Eräässä vaiheessa kuiskasi Nyman minulle lakonisesti, että tuo vihreään villapaitaan pukeutunut teekkari sivuutti kalja-asemamme nyt neljännen kerran. Lohdutin Nymania vastaamalla, että ei siitä auta valittaa. Se kaveri potee ilmeisesti tilapäistä muistinmenetystä. Ja niin jatkoimme korkkien repimistä urheasti loppuun saakka. Kaikki saivat paukut, aktiivisimmat useampiakin. Ja kivaa oli. Kivan näköinen oli myös se ravintolalasku, jonka me seuraavana päivänä lähetimme KOFF:in maksettavaksi. Ravintolassa kun ei saa jakaa mitään ohi virallisen kirjanpidon. Vaikka olisi omaa valmistetta. Kiitos vaan vielä kerran KOFF niistä T-illan paukuista. Käykää vastakin vieraisilla.

79 Kilpajuoksu öisellä jäällä

Olen jo aikaisemmin tarinoinut Teekkarikylän kuuluisasta rantasaunasta ja mm siitä, kuinka lähes jokainen teekkarisauna muodostui lölykilpailuksi. Kerran kuitenkin mentiin toiseen äärimmäisyyteen ja syntyi kilpailu siitä, kuka eräänä helmikuuisena purevana pakkasiltana kävelisi saunomisen lomassa pisimmälle Laajalahden jäälle. No

mikäs siinä. Säännöt olivat selvät ja koko saunaporukka säntäsi nakuna jälle häviten yön hämärään. Sieltä heitä sitten alkoi varsin pian palata hirmu kyytiä takaisin saunan ihaniin löylyihin nenänpäät valkoisina ja varpaat sinisinä. Kun mielestämme kaikki olivat kotiutuneet saunaan ja voittaja siten selvillä, unohtui koko kilpa kylpijoiden keskittyessä takkamakkaran paistoon kera oluen. Vaan palautuipa kilpailu vielä kerran varsin radikaalisesti saunojen mieleen, kun ulko-ovi pitkän tauon jälkeen vielä kerran avautui ja sisään värisi lähes umpijäässä oleva naku teekkari, joka jonkun aikaa itseään löylyhuoneessa sulateltuaan loihe lausumahan: "S:nan portsari kun ei laskenut sisälle." Eläköön. Uuden supisuomalaisen urheilulajin kultamitalimies oli löytynyt. Hän sai kuolemattoman kunnian lisäksi ainakin yhden ylimääräisen kaljan.

80. Teekkarista oli tulla Diapositiivi

Kerran taas eräästä kylän teekkarista oli hyvää vauhtia kehittymässä DIAPOSITIIVI. Asian kulku oli kaikessa kemiallisuudessaan seuraava: Lähtiessään Polin tummien kattojen alle viettämään Vapun aattoa, varmistui teekkari X kotiinpaluun kosteuden siten, että sijoitti huoneensa saniteettikaapin alahyllyn vasempaan nurkkaan pullon "Koskista kimmeltävää." Aatto sujui, kuten aina riemukkaasti Polilla ja aamuyöllä palasi sankarimme kotiinsa Teekkarikylä 3 C:hen "kai hiukkasen horjuen". Määrätietoisin askelin suunnisti hän saniteettikaapille, otti sen alahyllyn vasemmasta nurkasta pullon, avasi korkin ja ottipa sievoiset hörpyt janoiseen kurkkunsa. - - -

Sen jälkeen soittikin sitten linnanisäntä Anders Jalava minulle aamuyöllä sanoen, että nyt lähdetään ja vähän äkkiä viemään yhtä sankaria Marian sairaalan ensiapuun. Hetken kuluttua kylän pakettiauto syöksyi lusikka pohjassa pitkin Jorvaksentietä Hesaan päin lastinaan örisevä, ärisevä, kiroileva ja yrjöilevä tekniikan ylioppilas X. Hän oli yöllä kotiin palatessaan tehnyt vain yhden pikkuvirheen - mennyt epähuomiossa ja pimeässä oman solunsa alapuolella olevaan soluun. Ja sen solun vastaavassa huoneessa asui eräs teekkarikameroiden aktivisti, joka säilytti saniteettikaapissaan viinapulloissa filmikehitettä METOLHYDROKINON. Sitä nestettä sankarimme siten tuli nauttineeksi em. seurauksin. Huolella ja hellyydellä Marian kipusiskot kuitenkin sondeerasivat ja spuulasivat sankarimme tyhjäksi päästen tämä jo seuraavana arkipäivänä kotiin. Viikkomääriä oli kyläläisillä sitten hauskaa aihetta pysäyttää miekkosemme kylän raitilla ja esim. korvalehtiä tutkimalla todeta, että vieläkö maailman ensimmäinen TEEKKARI-DIAPOSITIIVI kehittyi.

81. Lauri leivän söi

Kuten tunnettua, on Flooran päivä toukokuun 13. myös Teekkarikylän vuosipäivä. 13.5.1950 oli nimittäin alkupamauksen hetki, jota sitten vuosittain muisteltiin ulkoilmajuhlalla kylän raitilla. Erään tällaisen juhlan aikana satuin seisomaan monikymmenmiehisen PK:n (vert. Polyteknikkojen Kuoro) vieressä, joka uljaana kajautti ilmoille iki-ihanan kevätlaulusa: "Laulu leivon soi, kevät alkaa tulla." Tätä juttua ei olisi lainkaan syntynyt, ellei korviini olisi sattunut lähinnä minua seisovan parin kolmen

PK:laisen oma versio kyseisestä laulusta. He lauloivat suuren kuoron sekaan tekstiä: "Lauri leivän söi, p:ka alkaa tulla." Seiso siinä sitten vakaana ja arvokkaana vuosijuhlissa.

82. Lasimestarin silli tuli rantasaunaan

Vietettiinä kerran nykyisen DI Heikki Koivulan Bolter-abendia rantasaunalla. Löylyt olivat kovat, samoin ruuat ja ennen kaikkea juomat. Hiljalleen siinä ylkä sitten sammahti samoin kuin toinen toisensa jälkeen muutkin kutsuvieraat. Takan hiljaiseen rätinään sekoittui vain penkeillä lojuvien juhlijoiden äänekäs kuorsaus. Silloin keskellä yötä tuli vielä yksi vieras kaupungista, ja niin kiire oli vieraalla kemuihin, että hän santasi pimeässä sisään takkahuoneen suuresta näköalaikkunasta. Lasit vain sinkoivat joka puolelle. - Ensimmäisenä heräsi tähän mekkalaan juhkalaku Heikki, joka säntäsi pystyyn ja hihkaisi: "Nouskaa ylös pojat. Tilaamani lasimestarin silli näkyy olevan tulossa."

83. Virkaatekevä puliukko lämpökanavissa

Kun Otaniemen Hoitokunnan rakennuttamat viemärikanavat alkoivat täyttyä puliukoista, keksi hoitokunnan isäntä DI Raimo Gummerus oivan idean. Hän valitsi joukosta jämerimmän näköisen miekkosen ja antoi tälle epävirallisen luvan oleilla Otaniemessä ehdolla, että hän pitää muut loitolla. Ja todella tomerasti hoiti tämä "valtion virkamies" tehtävänsä. Tunnelit ja rakenteilla olevat väestösuojat pysyivät tyhjinä. Kun kerran kiersin iltamyöhällä valtavan tanskandogini kanssa Otanientä ja tulin kiertotiellä nykyisen sähköosaston kohdalle, sattui silmäni paikoiltaan poissaoleva viemäriksi kansi. Menin lähemmäksi ja koirani Doora murisi matalalla rintäänellään. Kun katsoin kaivoon, niin sielläpä istui kyseinen virkamies lämpimässä kaivossa. Jotain sanoakseni hihkaisin kaivoon: "Nouse nyt helvetissä edes K:selle." "Aivan heti herra johtaja" vastasi miekkonen, ja kun jatkoin matkaani, totesin hänen tekevän kehotukseni mukaan ja painuvan takaisin kanavaan vetäen luukun perässään kiinni. Kun Teekkarikylää alettiin rakentaa, oli koko Otaniemi vanhaa kartanorakennusta lukuun ottamatta täysin asumaton korpi, johon silloisia rappioalkoholisteja kerääntyi kesäisin monikymmenpäisinä laumoina. Siitä ne sitten rakentamisen myötä vähenivät päätyen em. yhtein "viralliseen". Liekö häntäkään enää virantoimituksessa. Niin se vaan romantiikka katoaa tekniikan tieltä.

84. Juridinen persoona = 3 1/2 milj. markkaa

Monenmoista sattui kesäisin mitä erilaisimpien kokousten ja kongressien aikoina Otaniemessä. Mitä suurempi oli kongressi, sitä aikaisemmin alkoivat neuvottelut ja

esivalmistelut. Usein monia vuosia ennen tilaisuutta. Kerran otti minuun puhelinyhteyden eräs tsekkiläinen saksaa puhuva proffa, pyytäen neuvottelua. Menin sovittuun paikkaan hotelli Seurahuoneelle Helsinkiin, jossa mainittu herra selosti suuren kansainvälisen lehtimieskongressin olevan suunnitteilla Helsinkiin seuraavana vuonna. Selostin parhaan kykyni mukaan Otaniemen sopivaisuutta ko. tarkoitukseen. Hän olikin jo käynyt ennakkoon paikanpäällä tutustumassa sekä Teekkarikylään että Urheiluhalliin, jossa istunnot voitaisi pitää. Noin tunnin yleiskeskustelun jälkeen oli asiassa päästy niin pitkälle, että tsekkiprofessori oli valmis tekemään kanssani kirjallisen esisopimuksen. Tällöin kysyin häneltä mikä olisi tämän kokouksen vastuullinen suomalainen taustaorganisaatio eli "juridinen persoona". Tällöin löi hän minut ällikällä kysymällä saksaksi: "WIE VIELE MILJONEN GILT ALS EIN JURIDISHER PERSON?" (Montako miljoonaa silloista markkaa kävisi juridisesta persoonasta) Laskin nopeasti kynällä koko kongressin meille tulevat maksut majoituksen, muonituksen ja kokoussalikulujen osalta hänen antamiensa osanottaja-arvioiden mukaan. Sain summaksi 3 1/2 miljoonaa silloista markkaa. Hän kiitti tiedosta ja palaveri oli päättynyt. - Seuraavana päivänä ilmoitettiin minulle KOP:n pääkonttorista, että sinne oli talletettu 3 1/2 miljoonaa markkaa ensi vuonna pidettävän lehtimieskongressin Otaniemessä aiheutuvien kulujen vakuudeksi. Siinä oli sitä juridista persoonaa mielestäni aivan riittämiin - sopimus allekirjoitettiin ja kongressi pidettiin.

85. Kaksi rauhankongressia samaan aikaan

Oli kaksi yli tuhannen hengen kongressia niin tiukasti peräkkäin, että ensimmäisen maallista maailmanrauhaa ajavan päätyttyä piti toisen syvästi uskonnollisen tulla tilalle heti seuraavana päivänä. Pari päivää ennen ensimmäisen kanssa sovittua päättymispäivää, tulivat sen edustajat luokseni pyynnöllä saada jatkaa tilaisuuttaan vielä yhdellä päivällä. Sanoin sen mahdottomaksi, koska uusi kokous tulisi jo seuraavana päivänä. Enpä kuitenkaan voinut estää näitä kahta ideologiaa neuvottelemasta keskenään, ja niin vain kävi että ensimmäinen jatkoi "puolustustaisteluaan" yhden lisävuorokauden, ja sen toisen kokouksen osanottajat nukkuivat ensimmäisen yönsä Lauttasaaren, Espoon ja Helsingin koulujen lattioilla, tilapäisesti sinne haalittujen olkipatjojen päällä. Kaiken lisäksi huomattava osa oli perheellisiä, joilla oli lapset mukanaan. Kuka vielä epäilee rauhantahdon voimaa. Oli se sitten maallista tai hengellistä. Ja voimaa sitä tarvitsi siivouspäällikkö Jenny Löfberg apulaisineen, kun yhdessä päivässä piti siivota ja "pedata" Teekkarikylän mm 422 huonetta. Siitä urakasta oli kyllä rauha kaukana. Mutta siitäkin selvittiin. Per aspera ad astra.

86. Sukkasuhinat ja minä kännissä

Asuntolarakennuksen TKY 3 ala-aulassa järjestimme usean vuoden aikana niin sanottuja "SUKKASUHINOITA". Nämä olivat täysin epävirallisia ja pääsymaksuttomia kyläläisten kotihippoja, joissa vieraina olivat Sairaanhoidajaopiston "kipusiskot".

Sukkasuhina-nimi johtui siitä, että tomera siivousemääntämme Jenny Löfberg ei antanut tanssia kovilla kengillä aulan punatiililattialla vaan juhlijoilla piti olla mukana ekstra villasukat.

Erään tällaisen suhinan aikana oli rantasaunassa taas joku edustustilaisuus, johon minä osallistuin yhdessä TKY:n puheenjohtajan ja hallituksen herrojen kanssa. Edustuksen päätyttyä saatoin kahta Otaniemen Retuperän alueella asuvaa herraa jalkaisin kotiin kylän halki. Itse olin keskellä ja herra kummallakin puolella kainalokoukussa. Tässä vaiheessa on kerrottava, että koko Otaniemessä oloni aikana (17 vuotta) oli kahvi vahvin nautintoaineeni. "Jostain muusta syystä" meidän kolmen eteneminen tuotti tiettyjä vaikeuksia eivätkä ovien leveydet tahtoneet oikein riittää, kun saimme päähämme pistäytyä kolmosen sukkasuhinoissa.

Kun tämä hyräileviä "troikkamme" sitten jatkoi matkaansa kolmosesta ulos, sattui korvaani erään kipusiskojen esiliinana paikalla olleen opettajajohtajattaren närkästyksentuntuinen mietelause: "KYLLÄ MINÄ NYT YMMÄRRÄN MINKÄLAISTA ELÄMÄÄ TÄÄLLÄ VIETETÄÄN, KUN TUO TÖRRÖNENKIN ON TUOSSA KUNNOSSA."

87. Ranskattaret ja Hollannin matruusit saunarannalla

Oli Helsingissä hollantilainen laivastovierailu, ja Merivoimien Esikunta oli tilannut Otaniemen rantasaunan kylvettääkseen vierailevat meriupseerit perinteelliseen suomalaiseen tapaan. Samanaikaisesti asui kylässä joukko erittäin viehättäviä ranskalaisia daameja - jonkun kansainvälisen kongressin osanottajia. Saunatilauksen alkamisajan lähestyessä tuona kauniina kesäpäivänä, soitti saunaemääntämme rouva Määttänen minulle hätääntyneenä ilmoittaen, ettei saa aidattua saunaniemeä tyhjäksi muista. Syöksyin rantaan alle aikayksikön - ja siellä lojuivat nuo ranskattaret kuin hylkeet auringossa pitkin saunaniementä pukeutuneina yhtä vähempiin vaatekappaleisiin. Vaikka näky salpasikin henkeäni ja kreikan jumalaistarustossa kerrotun Tantaloksen tuskat ravistelivat kehoani, yritin selostaa, että tuonne saunaan on nyt tulossa hollantilaisia meriupseereita, joten ranta olisi saatava tyhjennetyksi. Lähinnä viittomakielellä (en osaa ranskaa kuin kaksi sanaa - mon ja chérie) kuvaili yksi heistä minulle, että heitä ei lainkaan häiritse hollantilaisten saunaan tulo vaan itse asiassa on suorastaan mielenkiintoista tavata heitä jne. Kun kuitenkin puolustusvoimain linjuri sitten tuli paikalle ja siitä alkoi lappaa sekä suomalaisia että hollantilaisia sinitakkeja, petti ranskattarien kantti ja iloisesti kikattaen he kirmaisivat pusikkoon. - Eräs kansainvälinen kriisitilanne Suomen kamaralla oli vältetty.

88. Radiolupatarkastus

Sattuipa kerran Teekkarikylän alkuvuosina, jolloin keskusradiokin oli saatu talkootyönä toimintakuntoon, että sinne saapui PLH:n radiolupatarkastaja aivan yllättäen. Aloitti loogisesti työnsä TKY 3 A:n alasolusta edeten huone huoneelta numerojärjestyksessä. Heti kun hän oli poistunut ensimmäisestä solusta lähetimme oitis keskusradion tiedotuskanavan 3 kautta asukkaille tiedotuksen, jossa pyysimme heitti tarkastuksen nopeuttamiseksi ottamaan radiovastaanottimet ja ao. luvat esille. Kylässä alkoikin välittömästi tosi vilkas hyörinä kun asukkaan tiedotusta tunnollisesti noudattaen raahasivat kyseisiä vehkeitään - vintti- ja kellarikomeroihin.

89. PLH vaati keskusradion joka pisteeseen eri luvan

Erään toisen kerran PLH hätkähdytti meitä ilmoittaen, että jokainen keskusradion kuuntelupiste seinässä voidaan tulkita radiokuuntelulaitteeksi, jolle siten olisi lunastettava oma kuuntelulupansa. Huoneita oli silloin 422 ja soluhalleja 91. Siis 513 uutta lupaa. Lähetimme PLH:lle kirjallisen vastineemme, jossa todistelimme, että kylän keskusradio on teekkareille pääasiassa sähköteknillinen opetusväline, joka on harjoitustyönä rakennettu ja jonka avulla sähköosaston opiskelijat jatkuvasti suorittavat tärkeää tutkimus- ja suunnittelutyötään.

Jos tämä selitys ei olisi riittänyt oli meillä vielä takataskussa alla olevan kaavion mukainen "installaatio-idea". Kuten kaaviosta todetaan, olisimme kokonaan luopuneet yleisradio-ohjelmien kuuntelusta yhtä ainoata luvanalaista laitetta lukuun ottamatta. Sen avulla taltioitua ohjelmaa olisimme sitten kuunnelleet "joskus myöhemmin" eri magnetofonin avulla ja kaiken lisäksi "eri paikassa". Mistään radiokuuntelusta ei näin ollen olisi voitu puhuakaan, vielä vähemmän julkisesta esityksestä. Noin vain kodikkaasti kotipiirissä olisimme kuunnelleet näitä yleisradion muinoin lähettämiä ohjelmia, uutisia ja aikamerkkejä ikiomalla nauhurilaitteistollamme. Muuhun ohjelmaan ja uutisiin kaan nähden ei olisi tullut sen suurempaa hämminkiä, mutta aikamerkissä olisi pitänyt huomioda se aika jonka ääninauhan piste olisi tarvinnut matkaa varten ykkösnauhurin E:stä kakkosen H:hon. Täinäsuuruinen myöhästymisen esim. treffeiltä olisi saattanut olla teekkarille jopa kohtalokasta.

En tiedä, miten tämä asia myöhemmin kehittyi. Se jäi "pöydälle" minun poistuttuani Otaniemestä. Olisi aika mielenkiintoista tietää miten ideamme mukainen nauhankuuntelu olisi voitu todistaa yleisradio- ohjelman sellaiseksi kuunteluksi, että jokainen kuuntelupiste tarvitsisi luvan. Idean keksiessämme me ainakin olimme "voiton varmoja". Antennin A avulla vastaanottaa yleisradiovastaanotin B eetteristä tulevan ohjelman. Se nauhottuu tosiajassa nauhuri C:n avulla rengasmaiselle nauhalle D äänipään E- kohdalla. Nauha kulkee huoneeseen 2 seinässä olevan reiän F kautta nauhuriin G joka toistaa ohjelman äänipään H avulla. Vahvistinyksikkö I syöttää nauhaohjelman kaiuttimiin J. Nauha kulkee takaisin huoneeseen 1 seinässä olevan reiän K kautta ja nauhuriin C jonka toinen äänipää I. poistaa ohjelman ennen E-kohdan uutta äänitystä.

90. Sain kultakellon kylän teekkareilta

Kun Teekkarikylän vihkiäisistä oli kulunut 10 vuotta, piti sitä tietenkin juhlia asiaankuuluvasti Servin Mökissä. Istuin vaimoineni paha aavistamatta isännistön pöydässä, kun yksi mökin ranskalaisista ovista aukesi ja sisään kompuroi ikäloppu elävä hevoskaakki. Luulin sen olevan osana jossakin yllätyssketsissä kunnes silloinen linnanisäntä Jaakko Koski piti ilmeisesti elämänsä lyhimmän puheen. Hän sanoi minulle: "Se on Sinulle." Kun ällistyneenä menin lähemmin tekemään tuttavuutta "luupään" kanssa, totesin sen kaulassa killuvan kellon. Eikä se ollutkaan ihan tavallinen joka kaakin kaulassa killuva rämistin. Tässä kellossa nimittäin on kolme viisaria ja sitten siinä on tekstinä Omega automatic chronometer constellation ja sitten se on kultaa ja sitten siihen on kaiverrettu: Ossi Törrönen 13.5.1962 Otaniemen Teekkarit. Tähän kyläläisten yllätyslahjaan liittyi 43-sivuinen nimikirjoituskansio, jossa kaikkien silloisten asukkien nimikirjoitukset. Sivun 1 alkaa nimillä Hannu Eerola ja Vesa Tutipää ja viimeinen sivu päättyy nimiin Jouko Arponen ja Yrjö Tyllinen. Tätä kirjoittaessani on kello edelleen erinomaisen tarkkakäyntisenä ranteessani, jossa se on yhtäjaksoisesti siten ollut 19 vuotta, 9 kuukautta ja 20 päivää. Niin että kiitokset vielä kerran teille kaikille kellojäynässä mukana olleille näin 19 vuodenkin jälkeen. Jos joskus tarvitsette oikeata aikaa, niin kysykääpä minulta. Nykäiskää vaikka keskellä katua, jos satutaan vastakkain. Olisi kiva kuulla "mitä Sinustakin on oikein tullut".

91. DIPOLIN "SYNNYTYSTUSKAT".

- 11.9.1959 TKYH asetti toimikunnan huonetilaohjelmaa laatimaan. Toimikunta päätti käyttää työnimeä DIPOLI.
- 28.3.1960 toimikunta jätti TKYH:lle mietintönsä.
- 17.5.1960 laajennettu huonetilatoimikunta jätti uuden supistetun esityksensä.
- 12.12.1960 TKY:n edustajisto vahvisti huonetilaohjelman.
- 15.1.1961 julistettiin yleinen arkkitehtuurikilpailu.
- 15.5.1961 päättyi kilpailu, johon jätettiin 28 ehdotusta.
palkintolautakunta julisti tuloksen jakaen kaksi II-palkintoa. "Luolamiesten häämarssi" Reima Pietilä ja Raili Paatelainen sekä "Cortile", Osmo Lappo avustajineen.
- 11.4.1962 TKY:n edustajisto valitsi suunnittelijoiksi Reima Pietilän ja Raili Paatelaisen.
- 29.6.1962 rakennustoimikunta vahvisti lopullisesti luonnospiirustukset.
- 8.2.1963 ratkaistiin avoin Dipolin merkkikilpailu. 314 ehdotuksen joukosta julisti palkintolautakunta voittajaksi taiteilija Kaj Kajanderin ehdotuksen.
- 13.5.1963 pidettiin tontilla puiden kaato- ja raivaustalkoot.
- 1.9.1963 allekirjoitettiin perustuksen louhintasopimus.
- 19.3.1963 ammuttiin DIPOLIN louhintatöiden alkupaukku.
- 1.10.1964 saatiin lupa varsinaisten rakennustöiden aloittamisen.

12.3.1965 peruskiven muuraus.

22.10.1965 harjannostajaisjuhla.

5.9.1966 aukesi Dipoli teekkareille ja klo 10.13 tuli syömään ensimmäinen asiakas, teekkari Erkki Mecklin.

29. 9. 1966 vihkiäiset.

7 vuotta ja 18 päivää kesti yllä olevan tunteettoman aikataulun mukaan Dipolin synnyttäminen. Eipä kukaan siten voine väittää, että asiassa olisi hosuttu ja hätiköity. Suuri ja mahtava oli se teekkareiden, insinöörien, arkkitehtien, eri alojen asiantuntijoiden sekä viranomaisten joukko, jotka tavalla tai toisella tuona aikana olivat hankkeessa mukana. Vaikka työ tehtiin tavallaan TKY:n omana työnä, asiaan korvauksetta vihkiytyneen Rakennusinsinööriurakoitsijat ry:n jäsenten muodostaman rakennustyön johtokunnan valvonnassa, tarvittiin peräti kolmekymmentä alurakoitsijaa ennen kuin kaikki oli valmista. Ja tarvittiin myös paljon rahaa. Yhteensä 10,6 milj. mk. Se haalittiin kokoon seuraavasti: Lainat rahalaitoksista 5,7 milj., lainat valtiolta 1,0 milj., avustus valtiolta 1,0 milj., keräykset 1,5 milj., omat varat 1,4 milj. mk. Keräyksistä on aivan erikoisesti kerrottava, että 90 % teekkareista luovutti Dipolille PÄIVÄN PALKKAN kesän 1961 harjoittelupalkastaan ja, että vuonna 1962 3296 insinööriä ja arkkitehtia teki samoin. Myös maamme elinkeinoelämään kohdistettu tilinpäätöskeräys tuotti hyviä tuloksia.

Ja niinpä sitten koitti Dipolin vihkimisen hetki 29. 9. 1966, jolloin allekirjoittaneella oli ikimuistoinen kunniatehtävä ajaa frakin liepeet hulmuten akkukäyttöisellä trukilla pitkin ja poikin juhlasaleja TKY:n puheenjohtajan DI Väinö Nurmimaan seistessä trukin lavalla lausumassa arvovaltaista tuhatpäistä juhlakansaa tervetulleeksi.

92. UKK Dipolissa. Kävyn käynnistys

Kun tasavaltamme päämies UKK ei ollut tilaisuudessa osallistumaan vihkiäisiin, kävi hän joitakin päiviä aikaisemmin tutustumassa taloon, jonka kunniatalonmieheksi hän oli lupautunut. Samalla hänelle luovutettiin sen siivouskomeron avain, jossa kunniatalonmiehen haalarit, rukkaset, luuta ja lapio ovat aina tarvittaessa valmiina. Myöskin on siellä komerossa tämän kunniatalonmiehen juhlasaapas, varsi n. 1 1/2 m korkea ja jalkaterässä mittaa puolisen metriä.

UKK vihki myös toimintaan teekkari Perkon avustajineen suunnitteleman liikkuvan käpypatsaan. Käyntiin pano tapahtui juhlamenojen ohjaajan selostuksen mukaan radio-ohjauksella. Vihkijälle ojennettiin merkillisen näköinen langaton laite, jonka keskellä olevaa nappia kehoitettiin painamaan. Ja kun hän sitä painoi, niin ihme ja kumma. Samalla alkoi käpy aueta ja kuului musiikkia. "On niillä teekkareilla vehkeet" kerrotaan UKK:n tokaisseen. Näin kymmenen vuoden jälkeen on totuuden nimessä kerrottava, että se käpy aukesi silloin enemmän optisella kuin langattomalla impulssilla. Oli raahattu sähkölafkalta mikä lienee napilla varustettu kontaktori, ja kun Dipolin kellarin ikkunasta

silmä tarkkana tuijottava teekkari näki Urkin painavan nappia, niin hän vetäisi jakokeskuksesta kävyn virran päälle.

Seuraavana päivänä sai käpy-patsas jo kilpailijan. Joku oli kiinnittänyt kuivan männynkävyn kepin yläpäähän, sitonut siihen vielä ruosteisen peltipurkin ja tökännyt kepin nurmeen pystyyn. Tässä pienoiskäpy -patsaassa oli seuraavanlainen käyttöohje. "Pane 50 penniä tai enemmän peltirasiaan, niin käpy aukeaapi auringonpaisteessa, mutta sulkeutuupi jälleen kun sataa." Näin kerääntyvät varat luvattiin käyttää joululahjoihin. Varsinaisen käpypatsaan käyttöautomaatteihin kerääntyneet kolikot sen sijaan lankesivat TKY:n hyväksi. Mitä taas tulee käpypatsaan alla olevaan vesialtaaseen heitetystä lanteista, niistä huolehtivat erinomaisella nokkeluudella paikkaseudun polvihousuiset pikkupojat. He keksivät muun muassa sitoa ruokalusikan pitkän kepin päähän. Tuli jätski- ja karkkirahaa niin kuin tyhjää vaan.

93. Pekka Tarjanteen mukana Chalmersissa

Kerran osallistuin TKY:n lähettämän delegaation mukana Chalmersin vuosijuhlaan Göteborgissa. Ryhmämme vetäjänä toimi TKYH:n silloinen puheenjohtaja, teekkari Pekka Tarjanne.

No niin. Juhlat olivat teekkarimaisen arvokkaat, mutta sitä hilpeämmät. Ohjelmaa ja syötävää riitti. Jopa juotavaakin. Chalmersin kårhusetin miesten huoneen seinällä roikkui (huom. imperf.) n. 75 x 50 cm suuruinen öljyvärimaalaus. Eihän se tosin Rubensin ollut eikä Leonardonkaan, mutta kuitenkin "oikea taideteos" asianomaisine signeerauksineen. Miten ollakaan, mainittu taideteos tarttui erään edustajamme hihaan ja kulkeutui talosta ulos popliinitakin suojassa. Se kiidätettiin edelleen Göteborgin taidemuseoon, jossa amanuessi ääni kiitollisuudesta väristen otti sen vastaan. Kun sitten vuosijuhlan päättäjäispäivällinen oli paistin kohdalla, nousi Pekka puhumaan vuodattaen loisteliain sanakääntein kiitoksen hyminää isäntien ylle. Lopuksi hän pyysi isäntiä vastaanottamaan pienenä muistona Helsingin teekcareiden käynnistä "tämän arvokkaan asiakirjan" -se oli Göteborgin taidemuseon antama kuitti siitä, että tuntemattomat lahjoittajat olivat luovuttaneet museon kokoelmiin sen ja sen -nimisen taiteilijan sen ja sen -aiheisen teoksen.

94. Ruotsin nyk. kuningas saa RWBK:lta äänilevyn

Muistupu mieleeni, kun Ruotsin nykyinen kuningas perintöprinssinä vieraili Urkin kanssa ensi kertaa Dipolissa. Ala-aulassa oli virallisten vastaanottajien lisäksi myös RWBK, kuinkas muuten. Heiltä oli juuri valmistunut oma LP-levykin. Kun sulosoinnut oli soitettu, astui yhtyeestä esiin sen ehkä pitkäikäisin aktivisti, Isomäen Roope, joka

lausui suunnilleen seuraavat tyylikkääts ruotsinkieliset sanat: "Eder kungelige höghet. Har Du kanske en grammofon i hemma? Kun Kustaa ilmoitti sellaisen vehkeen omistavansa Tukholman linnassa, jatkoi Roope: "Här skall Du få en ny skiva." Ja niin rikastui Ruotsin tuleva kuningas yhdellä tositaiteellisella äänilevyllä. Hän kävi muuten prinssinä ollessaan parikin kertaa Otaniemessä, ja oli kerran SIMILISTIEN vieraanakin heidän kellaripoksissaan TKY 2:ssa.

95. Tanskan prinsessa Otaniemessä

Kun sen sijaan eräs Tanskan prinsessoista käväisi Helsingissä ja suoritti kaikessa kiireessään vain kiertoajelun Otaniemessä, olivat teekkarit haalarit päällä ja vesisangot ja pesusudit käsissään tiellä Dipolin kohdalla aikomuksenaan "PESTÄ NOPEASTI PRINSESSAN AUTON IKKUNAT", jotta hänen kuninkaallinen korkeutensa olisi paremmin nähnyt Otaannelan kauneuden. Tästä ei kuitenkaan tullut mitään, sillä kun autokaravaanin edessä ajavat poliisit huomasivat tiellä seisovat haalarimiehet, luulivat he näitä vähintään murhaa suunnitteleviksi terroristeiksi, syöksyivät autoistaan ulos, työnsivät haalarihirnut pois tieltä ja kaasua rajusti lisäten vetivät koko autoletkan kiihtyvällä nopeudella perässään pois Otaniemestä.

96. Heikki Sirenin ja Leino Hassisen kaksintaistelut

Kun Otaniemen "ensimmäinen" kappeli aikanaan oli valmis, saatiin siihen lahjoituksena Kangasalan Urkutehtaan valmistamat urut, jotka muodostivat, kuten kaikki muistanevat tuollaisen 2 x 2 x 1 m suuruisen lattialla seisovan instrumentin. Kun tämä möhkäle sitten oli raahattu kappelisaliin, syntyikin sen sijaintipaikasta arkkitehdin ja silloisen "teekkaripapin" Leino Hassisen välille todellinen titaanien taistelu. Huoltomiesporukan avulla lykättiin urkuja salissa paikasta toiseen. Jos arkkitehti oli paikkaan tyytyväinen niin pastori ei ollut, ja taas lykättiin urkuja pitkin lattiaa. Luulenpa, että kaikki mahdolliset paikat tulivat tämän "taistelun" aikana käytännössä kokeiluiksi. Kun ei kompromissia alkanut syntyä, taisivat molemmat herrat siinä vähän tulistua, koska pastori lopuksi tokaisi: "Minusta alkaa tuntua, että arkkitehti haluaisi sijoittaa nämä urut rakennuksen ulkopuolelle". - "Ei urkuja, vaan pastorin" oli tulistuneen arkkitehdin vastakommentti. No, syntyhän se ratkaisu lopulta ja urut arkkitehdin vaatimuksesta maalattiin vielä mustiksi.

Toisen kerran ottivat samat herrat yhteen, kun pastori Hassinen oli omatoimisesti hankkinut kappeliin n. puoli metriä korkean pronssisen ristiinnaulitun kuvan ja asettanut sen alttarille. Tuli arkkitehti. Siren taas jonkun ulkolaisen kolleegaryhmän kanssa kappeliin, totesi patsaan alttarilla, otti sen pois ja pani kerhohuoneen kaappiin. Vaihe 2. Tuli Hassinen kappeliinsa, totesi patsaan hävinneen, etsi ja löysi ja pani takaisin alttarille. Vaihe 3. Tuli Siren käymään, otti pois, pani kaappiin ja syöksyi toimistooni vaatien asiaan selvitystä. Selvitystilaisuus saatiin aikaan ja molemmat herrat sulkeutuivat

kappeliin ikäänkuin konklaaviin. Pastorin motiivi oli, että kirkoksi vihityssä "herran huoneessa" tulee olla näkyvillä kristinuskon tunnus eli risti. Arkkitehti puolestaan oli täysin tyytyväinen alttaritaulun tekijään ja taulussa "keskellä Jumalan luontoa seisovaan valkoiseen ristiin". Tästä tilaisuudesta ei jostakin syystä laadittu pöytäkirjaa, mutta patsas katosi alttarilta. Pastori Hassinen osallistui muuten palaneen kappelin raunioilla viimeiseen jumalanpalvelukseen ja myönsi minulle sen jälkeisessä kahvitilaisuudessa nyt kertomani jutut tosiksi, ja että "kyllä hän katsoi ottelun hävinneensä".

97. Servin Maija yritti pönkittää puliukkoa oikealle tielle

Kun Otaniemen Kappelia rakennettiin, oli työporukassa eräs sekatyömies, joka oli niitä lavean väylän kulkijoita ja kuljeskeli työajan ulkopuolella paikkaseudulla "kai hiukkasen horjuen". Servin Maija, joka kulkukissojen lisäksi oli muittenkin heikkojen ja sortuneiden ystävä, otti miekkosen äidilliseen suojelukseensa alkaen paasata parannuksen sanomaa. Ja toden totta. Kun kappeli oli valmis ja työmiehet poistuneet, saapui tämä Maijan suojatti eräänä päivänä Servin Mökille mitä tyylikkäämmin vaatettuna, kasvot terveyttä ja onnea uhkuvana ja valtava ruusupuska kädessään. Sen hän ojensi Servin Maijalle kiittäen siitä, että tämä oli hänet nostanut jaloilleen pois "synnistä ja saastasta". Erikoisen onnellinen hän lausui olevansa siitä, että oli nyt kohdannut elämänsä naisen, jonka luokse hän sitten jo kiiruhtikin jättäen Maijan ja minut iloisena hämmistelemään moista valtavaa muutosta. - Kului pari kuukautta ja miekkonen laahautui vielä kerran Maijan luokse entisessä ränsistyneessä ja viinalle lemuavassa kunnossa. Ei se nainen ollutkaan sen arvoinen", viestitti miekkonen Maijalle kohtaloon ja laahusti pois, mihin lie.

98. Kappelin viherkasvijupakka

Ja viimeisenä kappeliin liittyvänä muistona kerrottakoon erään insinöörin rouvan tekemä viherkasvilahjoitus: Lahjoituksensa hän teki Ristin Killalle, jonka jäsenet sitten suurella innolla sijoittivat kasvit kappeliin. Joukossa oli tavallisia purkkikasveja ja varsin useita suuria köynnöskasveja. Kappelin puukonstruktio oli kuin luotu köynnöskasveille ja pian kiersikin lähes jokaista kattopalkkia köynnösvidakko. Kiersi siihen saakka, kunnes Heikki Siren taas kerran saapui näyttelemään luomustaan vierailijoille. Ristin Killan silloisen puheenjohtajan, DI Lasse Kivekkään ja Heikki Sirenin välillä käydyn "rakentavan ja sydämellisen keskustelutuokion" tuloksena kiltta suoritti tilanteen uudelleen arvioinnin ja mainitut ruukku- kuin myös köynnöskasvit siirtyivät talkootyönä Servin Mökkiin, jonka kattorakenteissa myös oli köynnöstelyyn sopivia muotoja.

Useita aikoja oli Otaniemen Kappeli auki yötä päivää. Ovia ei lainkaan lukittu. Eikä mitään huolestuttavaa tapahtunut. Olipa sisällä vapaasti hyllyllä kuvapostikorttivalikoima ja kehoitus maksaa ostetut kortit vieressä olevaan rahalippaaseen. Kauan aikaa täsmäsi tämän korttikaupan tilit hämmästyttävän hyvin. Varsinkin ulkolaisille kävijöille tämä

tuntui olevan lähes uskomaton asia. Siinä vaan kortteja ja rahaa avoimella hyllyllä - ja ovet auki.

99. Brittiläinen teekkarijäynä

Osoituksena muiden maiden teekkareiden jäynämielisyydestä kerron pari tietooni tullutta tapausta.

Eräässä englantilaisessa teknillisessä korkeakoulussa oli traditio, että fuxien ensimmäisen lukukauden lähetessä loppuaan keskittivät vanhempien vuosikurssien teekkarit todellisen jäynäiskun ennakoita tarkalleen ilmoitettuun ajankohtaan. Tänä aikana saivat fuxiraukat todella olla varuillaan sekä koululla että asuntoloissa. Tulipa eräs fuxi illansuussa kotiin asuntolaan ja havaitsi huoneensa oven olevan vain vähän raollaan. Tarkkana poikana hän piankin havaitsi, että hänelle oli viritetty tuo ikivanha ansa -ämpärillinen vettä oli asetettu raollaan olevan oven yläreunan päälle. Äärimmäisen varovaisesti työnsi sankarimme ovea milli milliltä auki ja sain kuin saikin syntymään niin suuren raon, että liukerteli sisään ja otti vesiämpärin alas sen kaatumatta. Vahingoniloisesti hymyillen hän meni huoneensa pesulavaarin luo ja kaatoi ämpärin sisällyksen sinne -saaden koko vesimäärän housuilleen täsmälleen sepalluksen kohdalle. Jäynä oli nimittäin se, että lavaarista oli poistettu sen alla oleva hajulukko ja tilalle asennettu L-kappale, joka osoitti suoraan lavaarin edessä seisovan uhrin housujen strategiseen pisteeseen.

100. Ratikka hitsattiin kiskoihin Chalmersissa

Göteborgin Chalmersissa kulkivat teekkarit aikoinaan runsaslukuisasti raitiovaunuilla aamuisin lafkalle. Autoja ei silloin vielä ollut monellakaan teekkarilla, joten raitisikoihin tuppautui aamuisin kavereita enemmänkin kuin niihin mahtui. Sattui vielä niin, että tämän aamuraitisikan kuljettaja oli aina kovin pahantuulinen hihkuen ja karjuen vaunuun sulloutuville teekkareille epäsovivin sanakääntein. Kun tilanne teekkareiden mielestä lopulta ylitti heidän sietokykynsä, päättivät he vapauttaa kyseisen kuljettajan moisesta raskaasta tehtävästä. Kun tämä taas eräänä aamuna kapusi ulkona pääteasemalla seisovaan vaunuunsa, väänsi avaimellaan virran päälle ei vaunu liikahtanutkaan paikaltaan. Ainoastaan sulakkeet paloivat paukkuen ja sauhuten. Kun sulakkeiden vaihtamisestakaan ei tullut apua, laskeutui herra kuljettaja alas vaunustaan ja kurkisti sen alle -todetakseen, että vaunun kaikki neljä pyörää oli asiantuntemuksella *hitsattu* kiinni kiskoihin. Yön hiljaisina hetkinä olivat teekkarit lainanneet lafkalta hitsauslaitteet ainoana altruistisena tavoitteenaan järjestää täten ko. kuljettajalle hänen "hyvin ansaitsemansa ylimääräinen lepopäivä". Ja kai siinä se päivä tuhraantuikin ennenkuin kaikki pyörät oli meislattu jälleen irti. Paranivatko teekkareiden ja kyseisen kuljettajan välit tämän jälkeen, siitä minulle ei ole minkäänlaista näyttöä. Toivon kuitenkin, että niin kävi.

101. Antero Salmenkiveltä kädet ylös

Ei liene ylen jokapäiväistä sekään, että kun alainen osoittaa esimiestään pistoolilla, niin esimies myöhemmässä tilaisuudessa vuodattaa kiitoksen hyminää moisen käytöksen johdosta. Näin kuitenkin kävi kerran Teekkarikylässä. Elettiin aikaa "ennen Dipolia" ja rantasaunalla oli joku edustustilaisuus, jossa hallitustahon lisäksi oli paikalla myös silloinen toiminnanjohtaja, DI Antero *Salmenkivi* ynnä allekirjoittanut. Tilaisuuden sitten siirryttyä seuraavalle vuorokaudelle (kuten aina) soitti vaimoni saunalle ja ilmoitti, että Servin Mökin varashälyttimet pirisivat taas asunnossani. Autoni sattui olemaan saunarannassa, syöksyin siihen, mukaan änkesi myös saunaemäntä, rouva *Määttänen* ja niin mentiin kaasua pohjassa Serville päin. Siinä ylämäessä joka johti kääntöpaikalta kohti Servin Mökin keittiö-ovea tuli vastaan suurehko miehen retale, laatikko kummassakin kainalossaan. Veivasin auton ikkunan auki ja kysyin syytä miehen öiseen vaellukseen. Luetellen kaikki sarvipää S:n arvonimet aakkosjärjestyksessä syöksyi kelmi ohitsemme ja katosi TKY 5:n taakse rantametsikköön. Ennenkuin sain kärryini moottorin sammutettua ja pujoteltua ulos ei äijästä näkynyt jälkeäkään. Takaisin autoon ja sillä huoltorakennuksen luo, jossa saman hälytyksen saaneet neljä talonmiestä, Arvo *Kohtala*, Esko *Mäntylä*, Vaino *Tienvieri* ja Teuvo *Turunen* olivat juuri lähdössä "jahtiin" -kuten niin monta kertaa aikaisemminkin. Kun kerroin roiston juosseen rantametsikköön lähti *Kohtalan* Arvo kiertämään TKY 3:n kautta vastaan. Eikä hänen tarvinnut pitkään kävelläkään, kun vastaan tuli siellä pimeässä metsikössä mies kantaen jotain. "Käpälat pystyhyt ja justihin tai rojahtaa" karjaisi Arvo pohojalaiseen tyylihinsä tähdäten hämärässä ja havaitsi, että kädet pystyssä seisova olento oli hänen korkein esimiehensä toiminnanjohtaja Antero *Salmenkivi*. Antero oli lähtenyt rantasaunalta suoraan kylän takaiseen metsikköön, kohdannut siellä todellisen roiston, joka hädissään pudotti laatikon (whisky pulloja) maahan ja pakeni urheiluhallin suuntaan. Otti toiminnanjohtaja pudonneen laatikon kainaloonsa ja jatkoi kulkuaan kunnes kohtasi pyssyä uhkaavasti heiluttavan ja pohojalaisittain karjuvan alaisensa. No, selvisihän se tilanne ilman ruudinhajua ja Kohtala sai Salmenkiveltä kiitokset "hyvästä työsuorituksesta". Ajojahdin sitten jatkuessa sai todellinen roisto huitaistua väijyksistä *Mäntylän* Eskon jollakin rautatangolla niin pahasti selkään, että Esko oli monta päivää VUP:ssa. Mutta kiinni se roistokin lopulta saatiin. Oli mennyt piiloon Dipolin rakennustyömaan tilapaiseen muuntajakoppiin. Ei sentään onnekseen saanut 5.000 voltia hyvää vaihtovirtaa kehoonsa vaan tuomittiin myöhemmin Espoon käräjillä.

102. DIPOLIINAN synty

Näin syntyi Dipoliina...

Se oli joskus 50-luvun loppupuolella, kun olimme kutsuneet rantasaunalle joukon matkatoimistotirehtöärejä pohtimaan Otaniemen markkinointia kesähotellina ja kongressikeskuksena. Mietimme ankarasti jotain jäynää, jolla saisimme kyseiset herrat suhtautumaan "asiaamme myötämielisesti". Jotain saunaan ja saunomiseen liittyvää sen olisi pitänyt olla. Silloin toi Teekkarikylän toimistossa utterasti ahertava rouva Eva *Lange* jonkun ruotsinmaalaisen naistenlehden, jossa neuvottiin tekemään froteesta

maailman yksinkertaisin saunavaate. Valmistusohje oli suomennettuna näin kuuluva: Otetaan kaksi juoksumetriä yksilevyistä froteeta. Sen keskikohtaan leikataan pään mentävä aukko, jonka jälkeen kangas pannaan kaksinkerroin ja sivut neulotaan yhteen lukuunottamatta 15 cm pituista kohtaa saumauksien yläpäissä. Vaate on valmis ja toimii siten, että pää työnnetään läpi leikatun reijän ja yläraajat em. saumaamattomista aukoista. Ylen olivat "matkamiehet" ihastuneita näihin asuihin. Varsinkin kun tilaisuuden päättyessä jokaisen kainaloon työnnettiin käyttämätön tällainen oikein muovikalvoon käärittyinä. Siitä alkaen olikin tämä asu poikkeuksetta käytössä rantasaunan tilaisuuksissa. Niitä oli kaiken värisiä, ja mm. kerran, kun eduskunnan valtiovarainvaliokunta oli siellä vieraana, vaatettiin jokainen yleiseksi riemuksi poliittisen värinsä mukaisesti. Kun kuulumme, että poliisikomentaja *CabrieIsson* oli astunut avioon, sai hän kotiinviemiseksi erään saunasitsin jälkeen sellaisen yhdistelmän, jossa sininen ja valkoinen saunakaapu oli neulottu yhden sivun pituudelta toisiinsa kiinni. Pian alkoivat asiakkaat vaatia, että heidän oli saatava ostaa niitä. No mikäs siinä. Majoitusemäntä pani liinavaatevaraston ompelukoneet pyörimään ja kaapuja syntyi kuin tyhjää vaan. Eräänäkin vuonna niitä valmistui lähes 1500. Kun valmistuskustannukset olivat kymppin, myimme niitä kahdella kymppillä tyytyen tällaiseen 10 prosentin vaatimattomaan voittoon TKY:n hyväksi. DIPOLI-keräystoiminnan sitten alettua ristittiin nämä saunakaavut DIPOLIINOIKSI ja niihin liitettiin asianomainen nimilappu käyttö-ohjeineen. Monet rakennusfirmat ja suunnittelutoimistot ostivat niitä oikein tukussa jakaen niitä edelleen asiakkailleen mm. joululahjoina.

Se, että tätä kirjoittaessani olen todennut TKY:n yhä paisuvassa organisaatiossa olevan myös siivoustoimintaa harjoittavan yrityksen nimeltä DIPOLIINA, on myöhempien aikojen idealistien syytä. Hyväpää tuntuu nimi olevan, kun se kelpuutetaan peräti "toiminimeksi". Tosin TKY:n alaiseksi epäitsenäiseksi. Eikä DIPOLI-sanaa tai sen johdannaisia saakaan muut käyttää kuin TKY. Se sana ja Dipolin merkki rekisteröitiin aikoinaan virallisesti patentti- ja rekisterihallituksen tavaramerkkiluetteloon. Varmuuden vuoksi.

103. Ilmainen soitto kaukotasolle kylästä

Kun eräänä päivänä istuin TKY3:ssa sijaitsevassa työhuoneessani "ajatuksiini vaipuneena" kuului viereisestä toimistohuoneesta Irma *Henrikssonin* kimakka rääkäisy. Syöksyin sinne ja näin Irman tuijottavan kuin halvaantuneena edessään olevaan paperiin. Sanaakaan sanomatta hän ojensi paperin minulle. Siinä oli vain yksi vähennyslasku. Helsingin Puhelinyhdistyksen laskuissa mainituista Teekkarikylän puhelinkeskuksen käyttämistä puhelusyökäyksien kokonaismäärästä oli vähennetty samana aikana valokuvauksien perusteella todettu kylän omien konekohtaisten laskijoiden osoittama sykäyssi. Ero oli kymmeniä tuhansia sykäyksiä. Asukkailta oli peritty kymmeniä tuhansia sykäyksiä vähemmän kuin mitä kylä oli joutunut maksamaan HPY:lle. Tarkastuksen kohteena oli muistaakseni neljän kuukauden jakso. Jossain täytyi olla näin suuri vuoto tai teknillinen vika. Soitin oitis keskuksen toimittaneelle ja asentaneelle Siemens Oy:lle, josta aluksi jyrkästi kiellettiin tällaisen yleensä olevan mahdollista. Asiaa ryhtyivät kaikki asianosaiset penkomaan ja sen kohinan aikana eräiltä asukkailta "lipsahti

totuus esille". Se oli mahdollista. Kylästä voitiin soittaa kaukotasolle siten, että huolimatta puhelun vastaanottajakoneen sijainnista kaukotasolla kylän omiin sykäyslaskijoihin tuli vain yksi impulssi lisää. HPY:n päälaskija Tapiolassa sen sijaan surisi puhelun etäisyyden ja kestoajan mukaisesti "täysillä kierroksilla". Tämä kylän teekkareiden keksimä ja luonnollisesti innolla käyttämä menetelmä oli seuraava: Kun haluttiin soittaa kaukotasolle tarvittiin puhuja A:n koneen lisäksi avustajakone B, jonka piti olla maantieteellisistä syistä samassa solussa. Menetelmä oli KAIKESSA YKSINKERTAISUUDESSAAN seuraava:

A nosti kuulokkeen valitsi 0 ja pääsi HPY:n keskuksen.
A valitsi Teekkarikylän numeron 46021 1 ja pyysi yhdistämään B:lle.
B nosti puhelimensa kuulokkeen ja vastasi.
B painoi maadoitusnappia ja sai HPY:n keskuksen vapaa-äänen.
A syöksyi B:n huoneeseen, otti B:n koneella 9 JA PÄÄSI KAUKOTASOLLE.
A valitsi haluamansa numeron ja puhui sydämensä kyllyydestä esim. Ouluun.

Kun puhelu oli päättynyt, ilmestyi A:n laskijaan vain yksi sykäys ja kylän päälaskijaan kaikki ko. puhelun sykäykset. Kun tämä systeemi selostettiin Siemensin insinööreille pääsi heiltä suomalaissaksalainen kiroussumma ja noin valovuodennopeudella syöksyi asentajaryhmä korjaamaan vian. Se pystyttiin onneksi korjaamaan pelkästään kolvin avulla. Ja neljän asentajan viikon puuhailulla keskuksen kimpussa. Kun tilanne oli korjattu alkoivat kylän teekkarit vihjailla minulle huulena, että on keksitty jälleen uusi systeemi, jossa nyt tarvitaan yhteistyössä kolme teekkaria ja kolme konetta. "Juu, juu". Sanoin minä.

104. TES-TV aloittaa sähkölafkan vintillä

Historiallinen totuus, joka jostakin kummasta syystä tahtoo painua maan rakoon on se, että teekkarit ne aloittivat maassamme ensimmäisinä televisiolähetyksetkin. Juridisena taustapersoonana oli Tekniikan Edistämisseätiö (siitä nimitys TES-TV). TKK antoi käyttöön pari huonetta sähkölafkan vintiltä Albertinkadulta ja valtavan innostuksen vallassa siellä joukko teekkareita ja "valmiita heikkovirtaisia" uurasti aseman synnyttämisessä. Ensimmäinen julkinen esitys olikin tavallaan kaapeli-TV:tä, sillä Oopperasta Bulevardilta oli vedetty kaapeli vanhan Polin juhlasaliin ja siellä sitten eräänä iltana arvovaltainen kutsuvierasjoukko tuijotti hämärässä salissa yhteen ainoaan vastaanottimen kuvaruutuun lavalla.

Ja kyllä siellä tosiaan näkyi balettitanssihoitoja ja muita oopperan lavalla sätkytteleviä hahmoja. Se oli suuri ja historiallinen hetki. Pian sitten Rööperissä liikkuvat havaitsivat sähkölafkan pihalle kohonneen huiman korkean antennimaston ja myöskin suorat lähetykset pääsivät alkuun. Kuuluttajiksi pestattiin tosi nätit tytöt, peräti missit Lenita *Airisto* ja Outi *Vahtera*. Ohjelmapäälliköksi ja ohjaajaksi tuli mukaan aluksi pelkästä asianharrastuksesta erään radioalan liikkeen mainospäällikkö Runar *Heljo*. Se oli joskus toukokuussa-55, kun jossakin määrin säännölliset osapäivälähetykset alkoivat. Vastaanottimia oli "Helsingin näkyvyysalueella" alussa vain kymmenkunta, mutta

tasaisesti niiden määrä sitten alkoi lisääntyä. Eräskin Teekkarikylän heikkovirtaopiskelija rusnasi sellaisen kasaan jostakin englantilaisesta julkaisusta saamiensa kytkinkaavojen perusteella ja jätti sen suureksi ilokseni minun käyttöön lähtiessään muualle harjoittelemaan. Niinpä meillä sitten olikin säännöllisesti tupa täynnä Tessin lähetysaikoina.

Tiettävästi ensimmäisenä ainakin pohjoismaissa lähetettiin kerran koko *Joutsenlampi* taivaalle siirtämällä kuvaustekniikka oopperataloon ja ohjaamalla kuva taas kerran kaapelin avulla Tessin lähettämöön sinne lafkan vintille ja sitä kautta taivaalle. Vuonna 1959 tapahtui valtaisa muutos, kun TES-TV pääsi muuttamaan Insinööritalon kellarikerroksen juhlasaliin ja sai toimistotilaa ylemmistä kerroksista. Toiminnan näissä "valtavissa tiloissa" yhä paisuessa ylitti se piankin harrastelijavoimin painiskelevan TES-TV:n resurssit, joten perustettiin uusi juridinen persoona, osakeyhtiö TES-VISIO. Tähän tuli osakkaina mukaan mm. TKY, Ekonomiliitto, Amer-Tupakka Oy ja eräitä muita.

Ja sitten alkoivat myöskin Suomen Yleisradion televisiolähetykset omalta kanavaltaan ja sitten osti yleisradio sen TES-VISION antaen sille uuden nimen TV-2, joten tämä satumainen juttu voi päättyä, niin kuin kaikki hyvät sadut lauseeseen: "Sen pituinen se." Mitä Tessin ohjelmapuoleen tulee, niin alkuaikoina se oli todellista kädestä suuhun elämistä. Kun ei ollut rahnaa, niin kaikki ohjelmat piti kerjätä. Kerrankin soitti ohjelmapäällikkö Heljo minulle Teekkarikylään pyytäen apua, kun seuraavan päivän ohjelmalista oli vielä aivan blanko. Muistui mieleeni hyvä ystäväni ja opiskelutoverini Topi *Gerdt*, jonka bravuuri aikoinaan oli viheltää ja soittaa rikkalapiolla ja harjalla. Soitin hänelle ja suostuikin Topi ilomielin mainiten samalla, että eräs hänen tuttavansa kellokauppias Eemeli *Toivonen* osaa myös jonkun verran laulaa ja soittaa. Pyysin ilman muuta tätäkin Tessiin ja siitä sitten syntyikin eräs pysyväinen komeljanttiduo *Topi ja Eemeli*. Topia ei enään ole, mutta Eemeli jatkaa edelleenkin koko Suomen tuntemana kansantaiteilijana.

105. Vappuriehaa TES-TV:ssä

Taisi olla ensimmäinen TESin Vappu, kun oli päätetty lähettää Vapunpäivänä "oikein hirmuhauskaa teekkareiden Vappuohjelmaa". Ajatus oli kyllä hyvä, mutta ajankohta väärä. Varsin nääntynyt ja horjahtelevainen oli se "taiteilijajoukko", joka laahusti studioon. Pari kertaa siinä yritettiin käydä ohjelma joten kuten läpi ja sitten se lennätettiin eetteriin. Kun koko show oli ohi, tuli tyttöteekkari Tutsa vastaan siellä käytävällä ja sanoi: "Jos tämä saamarin harjoittelu ei kohta lopu, niin mä syöksyn Pokeripoksiin." Hän oli yksi esiintyjistä eikä siten lainkaan tiedostanut, että se viimeinen kerta olikin se oikea lähetys. Jos muuten joku ei tiedä kuka on Tutsa, niin ei sitä kannata hänelle selostaakaan. Tutsa on legenda.

Siinä samaisessa vappuohjelmassa oli myös speksi, jonka tärkeänä lavasteena oli keskellä lattiaa seisova puu-koivu. Se oli valkoisesta pahvista kietaistu lieriö, jossa kaksi reikää sivuilla. Esityksen aikana siellä sisällä seisoivat tekkari pitäen käsiään rei'istä ulkona, ne olivat tietenkin koivun oksat. Aluksi kaikki oli OK, mutta viimeisen kohtauksen aikana

huomasimme, että oksat olivat koivusta kadonneet. Kun punainen lamppu kamerasta sammui, syöksyimme paikalle ja katsoimme pahlavien sisälle. - Siellä istui arvon teekkarimme lattialla onnellinen hymy huulillaan ja Koskis-pullo sylissään. Halusi kuulemma olla ensimmäinen, joka juo TV-esityksessä sitä oikeaa.

Se ensimmäinen studio siellä sähkölafkan vintillä oli niin pieni, että ennen lähetystä Heljo usein veti liidulla lattiaan viivat osoittamaan sektoria, jonka kameran optiikka nappasi mukaan. Ne, joilla ei ollut onnea esiintyä, seisoivat vuoroaan odottaen selkään seinää vasten niiden kalkkiviivojen ulkopuolella. Varsinainen ohjaus tapahtui käytävän toisella puolella olevasta pienestä huoneesta. On sanomattakin selvää, että mitään kuvanauhureita ei ollut olemassa. Ei oltu vielä keksitty. Kaikki mitä esitettiin, tapahtui tosiajassa. Korjauksiin ja parannuksiin ei ollut keinoja. Se oli aina kerrasta poikki. Mutta eipä se yleisön kritiikkikään ollut niin kovaa ja armotonta kuin nykyään. Heikkouksille ja kömmähdyksille enimmäkseen hymyiltiin. Koko touhu oli niin uutta ja ihmeellistä. Ajatelkaapa nyt hyvät ihmiset: katsoja istuu tohvelit jalassa kotonaan ja näkee mitä samalla hetkellä tehdään Albertinkatu 42:n eräissä vinttihuoneissa.

106. Teekkari ammuttiin kylän savupiipusta avaruuteen

Muistupu nyt mieleeni erään Vappuaaton jäynä, jota Teekkarikylän isännistö suunnitteli viikkokausia, touhusi, rakenteli ja kokeili suuren innostuksen vallassa sekä päivisin että öin saadakseen sitten ilahduttaa asukkaita noin 3 sekuntia kestäväällä "ulkoilmaesityksellä". Päätettiin nimittäin ampua teekkari Maata kiertävälle radalle ja melkein siinä onnistuttiin. Tässä touhussa tarvittiin lähtötelineeksi TKY 3 A:ssa käytöstä vapautunut suuri savupiippu. Sinkoamisenergiaksi valittiin jälleen kerran tuo Jämijärven Purjelentokoululta lainaamani 800-säikeinen pitkä kumiköysi. Niillähän viskottiin aikoinaan purjelentokoneita ilmaan sieltä Jämin korkeilta harjuilta. Teimme ihmisen kokoisen nukan, jonka runkona oli 2" x 4" lankku, yläpäässä vahva rautakoukku ja alapäässä rautarengas. Muuten oli nukke kovasti teekkarin näköinen haalareineen ja tupsulakkeineen. Tämä avaruusmatkailija raahattiin sitten sinne kattilahuoneeseen ja sijoitettiin savupiipun alla olevaan nokitilaan. Katolta laskettiin ne V-muotoiset kumiköydet piippuun, ja nukke jäi yläpäässään olevasta koukusta roikkumaan niihin köysiin. Sitten pujotettiin paksu köysi sen nukan alapäässä olevasta renkaasta, tuotiin nokiluukusta lattiaa pitkin kattilahuoneen puolelle ja kiinnitettiin lujasti peräseinään. Vielä kuului välttämättömiin tarvikkeisiin koivuhalko, jonka ylitse se köysi kulki, Servin Majalta lainattu terävä lihahirves, armeijalta "vuokrattu" savupommi ja yksi radiopuhelimella varustettu fuxi. Ja sitten alkoi viritys. Kylän Ferguson -traktorilla vedettiin maasta käsin niitä kumiköysiä vuorotellen ja välillä sidottiin kiinni kasvaviin puihin. On syytä vielä mainita, että siellä savupiipun yläpäässä oli kummallakin reunalla suuret lokipyörät, joita pitkin köydet kulkivat. Vähä vähältä lisättiin vuoroin kummankin köyden pingotusta, ja lopulta niin paljon kuin "hermot kestivät". Joitakin öitä ennen Vappua suoritimme keskellä yötä puolitehoisen koelaukaisun todetaksemme, että kaikki on OK.

Ja sitten koitti Vapunaatto ja kylä oli taas kerran ulkona in corpore kuuntelemissa isännistön juhlallisista vappuriehän julistusta. Julistus huipentui pääisännän dramaattiseen ilmoitukseen siitä, että teekkari X poistetaan nyt kylästä suhteellisen nopealla menetelmällä. Alkoi kuulua lähtölaskenta 10. 9. 8. 7. ... 3. 2. 1. 0. Kului 10 tuskantäyteistä sekuntia, kunnes savupiipusta syöksyi taivaalle mainittu teekkari X tupsulakki hulmuten ja haalarinlahkeet lepattaen. Tuo10 sekuntia kului siihen, kun se fuxi siellä kellarissa radiopuhelimesta saamansa käskyn mukaan ensin laukaisi sen savupanoksen, jonka jälkeen koko kellari oli hetkessä täynnä savua. Myöskin se halko, johon hänen piti sillä lihakirveellä iskeä katkaistakseen köyden, häipyi savuun. Iskien epätoivon vimmallalla joka puolelle lattiaa savuun tukehtumaisillaan osui se kirves sitten 10 sek. myöhästyneenä oikeaan paikkaan. Onneksemme.

Loistava ideamme oli se, että samanaikaisesti nukan lähdön kanssa piipusta pöllähtäisi mahtava savu ilmoille. Että näin ei käynyt, se johtui vain siitä pienestä "teknillisestä häiriöstä" että kattilat ja savupiippu olivat kylmät eikä sillä savulla ollut lainkaan halua lähteä kiipeämään sitä kylmää piippua pitkin vaan se savu mieluummin tanssi piiritanssia siellä kylmässä kellarissa sen fuxiparan ympärillä. Mitä sitten tulee siihen avaruusmatkailijaan, niin se todella teki komean kaaren ja laskeutui tupsulakki edellä TKY 3:n ja II:n välillä olevaan metsikköön - pystyyn. Isännistö totesi tyydytyksellä, että kukaan läsnäolijoista ei ollut niin törppö, että olisi sattunut seisomaan juuri siinä laskeutumispisteessä. Kun siinä nukessa oli se 2" x 4" lankunpätkä ja se julma rautakoukku päässä. Muuten, kun me kokeilujen alkuvaiheessa sinkoilimme sitä pelkkää lankkua sillä kumiköydellä Martinniemen metsikössä kahden lähellä toisiaan olevan puun välistä, tuli yksi isännistä myöhästyneenä paikalle juuri "ampumissuunnasta" ja tokaisi tervehdykseksi lakonisesti: "Tuli muuten tuolla polulla vastaan kakkosnelonen - mutta en ennättänyt todeta oliko sahattu vai höylätty..."

107. Tutsan vappuvarmistus

Jos ei vaan ollutkin samana Vappuna, kun kauhukseni totesin Tutsan makaavan liikkumattomana mahallaan siinä Servin Mökin edessä olevalla kalliolla. Peläten pahinta syöksyin paikalle, yritin nostaa uhria ylös ja kysäisin: "Hei Tutsa, mikä on hätänä tms. " "Hätänä, hätänä" tuiskahti Tutsa. "Mulla ei oo mitään hätää, jos vaan saan olla hetken rauhassa. Päätin eilen, että tänä Vappuna multa ei pullo säre eikä lasit läiky." Asian lähempi tutkimus osoitti, että Tutsa oli kaatanut pullollisen whiskyä kallioon aikoinaan porattuun metriseen pystyreikään ja nautiskeli ainetta vastaavanpituisen mehupillirakennelman kautta.

109. Doora vei Ossia ulos

Eläimellisistä asioista puheen ollen, kun kuljin mustan tanskandogini kanssa kylän raitilla, niin kerran kuulin yhden tekkarin huutavan akkunassa: "Hei pojat, tulkaa katsomaan kun Doora vie taas Ossia ulos." On muuten nyt (-82) tulossa vielä suurempi dogi ruokakuntaani. Vaviskaa tekkarit m-82. Koulutuspaikka on edelleen Otaniemi.

110. Kiinan suurlähetystön luumuviinat

Kerronpa nyt esimerkin maamme anniskelulainsäädännön merkillisyyksistä. Oli kesä ja kärpäset ja Teekkarikylässä majaili suuri kansainvälinen maailmankongressi. Dipolia ei vielä silloin ollut. Kiinan Kansantasavallan tšekäläinen suurlähetystö oli varannut yhdeksi iltapäiväksi koko Servin Mökin järjestääkseen siellä vastaanoton kongressin osanottajille. Ilman minkäänlaista ennakoilmoitusta tuli tuon päivän aamuna autokuormallinen hedelmiä ja kiinalaista alkoholia Servin Mökille. Oli tarkoitus tarjoilla niitä vieraille. Nythän on kuitenkin niin, että anniskelusopimuksen yksi ehdottomista määräyksistä on, että ravintolassa saa anniskella ainoastaan ALKON tuotteita, jotka ravintola on vastaanottanut tarkan kirjanpidon mukaisesti "virkateitse". Tämän tietäen otin heti yhteyttä kyseiseen suurlähetystöön ja ilmoitin, että luumuviinan jakelu ei käy Servin Mökissä. Siitäkö nousi haloo, kun kuulemma "kutsut on jo lähetetty ja niissä nimenomaan on maininta kiinalaisten tuotteiden maistiaisista jne, jne". Sain herra suurlähettiläältä melko yksiselitteisen "käskyn", että asia on järjestettävä tavalla tai toisella. Soitin Espoon piirin nimismiehelle - ei valtuuksia kiertää väkijuomalakia. Soitin Alkon paikallisosaston johtajalle - poikkeuksia ei voida tehdä. Soitin Alkon anniskeluosaston päällikölle - ei voinut tehdä mitään. Viimeisenä oljenkortena saatiin yhteys Alkon silloiseen pääjohtajaan K. A. Fagerholmiin, joka keksi menettelytavan. Hän antoi virka-asemansa perusteella suullisesti luvan (jälkikäteen lähetettävää kirjallista anomusta vastaan) tarjoilla nuo luumuviinat, ei kuitenkaan ravintola Servin Mökissä vaan erään asuntolan aulassa, joka siis ei ollut ravintola lainkaan vaan Kiinan suurlähettilään tilapäiseen edustuskäyttöön luovutettu asuinrakennuksen osa. Alue nautti siten kyseisen tilaisuuden ajan diplomaattista erivapautta. Mutta - koska Servin Mökin tarjoilijoita tarvittiin hoitamaan kyseistä tarjoilua, oli minun "vapautettava" heidät täksi ajaksi Mökin palveluksesta ja he menivät siten "vapaaehtoisesti ja omalla ajallaan" auttamaan herra suurlähettilästä. Jotta kyseiset tarjoilijat saisivat oikeamielisen palkan tästä extrailustaan, velvoitti ALKO minut henkilökohtaisesti ehdottoman tarkasti toteamaan tarjotun luumuviinan määrä sekä lähettämään seuraavana päivänä nämä tiedot sekä viinanäyte ALKOON.

Parin viikon kuluttua tuli Alkosta kirjallinen ilmoitus, jossa todettiin että laboratoriotutkimusten perusteella kyseisen luumuviinan on todettu vastaavan lähinnä sitä ja sitä Alkon omaa tuotetta, joten tarjoilijoille tuleva tarjoilupalkkio on markka X. Se oli vahan toistasataa markkaa. Tämän summan oikeutti ALKO ravintola Servin Mökin laskuttamaan Kiinan Kansantasavallan suurlähetystöltä ja maksamaan sen edelleen tarjoilupalkkiona mukana olleille tarjoilijoille. Ilmeisesti kaikki muut asianosaiset olivat lopputulokseen tyytyväisiä paitsi Servin Maija. Maijanhan piti vielä maksaa kyseisiä tarjoilupalkkioita vastaavat työnantajan sosiaalikuluoosuudet - omasta pussistaan.

111. Polin emäntä käryää oluesta

Vielä toinen todistus ALKON ehdottomuudesta. Se oli joskus 50-luvun lopulla, kun TKY:n hallituksessa istuneet teekkarit saivat puhuttua ravintola Polin emännän ympäri ja

lainattua häneltä kymmenkunta pulloa olutta "vannottuaan palauttavansa ne heti seuraavana aamuna Albertinkadun myymälän avauduttua". Ja niin he todella tekivätkin. Heti kello 10 palautettiin emännälle yhtä monta ja samanmerkkistä olutpulloa. Kaiken olisi näin ollen pitänyt olla OK. Mutta kun ALKOn tarkastaja muutamia päiviä myöhemmin suoritti Polin ravintolan viinavaraston rutiinitarkastuksen, niin käry kävi. Siihen aikaan oli ravintoloissa myydyissä olutpulloissa ja myymälöistä ostetuissa erilainen korkki. Mitkään selitykset eivät auttaneet. Pullomäärät olivat oikeat. Niiden pullojen sisällä ollut olut samaa - mutta korkit erilaiset. Lieventävien asianhaarojen vallitessa ja todettuaan emännän joutuneen esimiestaholta tulleen painostuksen kohteeksi ei emäntää rankaistu, mutta Polilla myytiin vain maitoa yhden kuukauden ajan.

112. UKK:kin sai odottaa cocktailiaan Dipolissa

En väitä olevani ainoa, mutta tuskinpa niitä kovin monia on, jotka ovat panneet itse UKK:n odottamaan kuivin suin "kunnes kello löi 12". Tein sen periaatteen vuoksi. Kun herra Tasavallan Presidentti ensi kerran vieraili Dipolissa, oli määräys tarjota tervetuliaiscocktailit salissa No 4. Miten ollakaan, Urkki saapuikin jo noin 10 minuuttia ennen sovittua aikaa klo 12.00. Olin toimistossani, kun TKY:n silloinen pj tekn.lis. Olavi Vapaavuori lähetti sihteerinsä juoksujalkaa ilmoittamaan minulle, että vieraat ovat saapuneet ja maljat on jaettava heti. Tarkistin kelloni puhelimitse neiti Ajalta ja ilmoitin tarjoilun alkavan laillisena hetkenä klo 12.00.

Vielä toisenkin kerran ryntäsi lähetti kimppuuni keittiön puolelle sanoen Olavi Vapaavuoren henkilökohtaisesti vastaavan siitä, että tarjoilu alkaa heti. Lähinnä koulutusmielessä annoin ymmärtää, että ravintolassa vastaa ainoastaan Alkon hyväksymä vastuunalainen hoitaja ja se satun olemaan minä, joten - vielä hetkinen. Lasit tarjottimilla täytettyinä seisoivat tarjoilijat nelossalin oven takana ja kun sitten se kahdentoista hetki koitti annoin juhlasalin kumistimella voimakkaan äänimerkin, ovet avattiin ja tarjoilijat astuivat saliin. Eikös se niin ole, että me kaikki olemme samanarvoisia lain edessä. Olkoonpa laki mikä tahansa - vaikkapa väkijuomalaki.

113. DIPOLI -nimen synty

Kun TKY:n virallisissa piireissä syksystä 1959 alkaen alettiin touhuta uutta ylioppilaskuntataloa Otaniemeen, aloin minä puolileikilläni lässyttää sanaa Dipoli eli toinen Poli Lönnrotinkadun varrella seisovan ensimmäisen Polin eli Monopolin rinnalla. Miten ollakaan, tarttui tämä sana niin tiukasti teekkarikansan kitalakiin, että kun sitten myöhemmin julistettiin oikein kilpailu talon virallisen nimen keksimiseksi, ei siitä enää ollut apua. Nimi Dipoli jäi pysyväksi. Sen sijaan TF:lle tyrkyttämäni nimi Tripolis ei tehnyt kauppaansa huolimatta siitä, että heidän Urdskjällar on kolmas polyteekkareitten rakennuttama hupihuoneisto.

114. Dipolin ensimmäinen T-ilta, Pikku-Joulut ja Uusi Vuosi

Kun Dipoli sitten syksyllä 1966 valmistui ja aloitti toimintansa, herätti se aluksi valtavaa huomiota. Ensimmäiseen T-iltaan myytiin 2800 pääsylippua ja sunnuntaisin kävi tämän mammuttiravintolan lounaspöytiä maistelemassa tuhansia henkilöitä. Ensimmäinen Pikku-Jouluaika on myös jäänyt lähtemättömästi mieleeni. Eräänä lauantai-iltana vietti täsmälleen 16 eri porukkaa omaa Pikkujouluun Dipolissa samanaikaisesti. Jokaisessa neljässä suursalissa oli 250-400 hengen suuruiset hipat ja pienemmissä saleissa ja kabineteissa vastaavasti pienempiä. Kyllä siinä Servin Maija kakaroineen sai mennä letti suorana salien ja keittiön väliä, että kaikki ryhmät saivat tilaamansa kinkut ja rosollit aikanaan. Avuksi oli tosin palkattu satakunta ylimääräistä tarjoilijaa.

Kun koitti ensimmäinen Uuden Vuoden yö, oli talo kuin nuijalla lyöty. Paistoimme ala-aulan takassa todella kokonaisen härän ja jälkiruokakin oli Dipolin mittakaavan mukainen. Se oli halkaisijaltaan yli metrin suuruinen täytekakku, joka keskiyön hetkellä ja vuoden vaihtuessa työnnettiin keittiömestari Lapin vartioimana saliin. Kuului 12 lyöntiä ja - kakun kansi lensi ilmaan ja sieltä hypähti esiin egyptiläinen napatanssija Zeida Amara ja hänen jäljessään vielä kolmen tytön tanssiryhmä. Että tunnelma todella olisi ollut aito, työnsi huoltomies Teuvo Turunen samalla hetkellä saleihin puhaltaviin ilmanvaihtokanaviin pari litraa ihanalle tuoksuvaan hajuvettä. Napatanssinumeron jälkeen annosteli Lappi sitten kaakusta useille vieraille ja kaikki ihastelivat kaakun hyvää makua. Sen sijaan ne, jotka omatoimisesti ryntäsivät lähemmäs tämän jättikakun pinnalta kermavaahtoa suihin saivat elämänsä pettymyksen. He saivat suuhunsa ns. äpyvaahtoa, joka taas oli tehty saippuasta. Vain se tarkalleen määritelty strateginen kohta, josta Lappi annosteli, oli oikeata kakkua kermavaahtoineen. Yksi näistä kakusta hypänneistä tanssityöistä oli muuten Kaarina Tuunanen, niin että kysykääpä häneltä yksityiskohtia asiasta, kun tapaatte.

115. Poliisiopiston jäynäsielut. Katila, Aas, Muni

Kun nyt ryhdyn lüssyttämään lisää Teekkarikylän ja Poliisiopiston välisestä "ikuisesta taistelusta", niin on aluksi syytä mainita rintaman silta puolelta kolme herraa, jotka ratkaisevasti vaikuttivat siihen, että näiden kahden rajanaapurin välit "kiristyivät äärimmilleen". He olivat poliisiopiston ensimmäinen johtaja, poliisineuvos Olavi Jotuni, nykyinen liikkuvan poliisin päällikkö Knut Aas ja varsinaisena primus motorina varmaan joka ainoan kylän teekkarin tuntuma rikosoikeutta tulevien poliisien päähän vuosikymmenet pöntännyt opettaja Kauko Katila. Ilman näitä herroja ei mistään olisi vannaan tullut mitään. He kaikki sattuiivat olemaan leikkimieliseen yhteydenpitoon taipuvaisia päälliköitä, jotka valoivat intoa ja rohkeutta alaspäin joukoilleen. Ennen rintamasselostuksieni alkua on vielä syytä muistaa taistelutoiminnan tietty epätasaisuus.

Poliisiopiston kurssit olivat lyhyitä, vain muutaman kuukauden pituisia, koko oppilaskunta vain parin sadan miehen vahvuinen, vaihtuen kurssien päätyttyä aina kokonaan uusiin miehiin. Meitä kyläläisiä oli sentään lähes tuhat tupsullista, rintamapalvelusta kesti vuosikaupalla, ja Vihollista varmaan jo ennakkoon pelottavana aseenamme oli Polin tummien kattojen alta Otaniemeen mukana siirtynyt legendaarinen teekkarien jäynähenki. Nämä faktat muistaen on poliisien vastarintaa ja hyökkäystoimintaa todella pidettävä "sankarillisena".

116. Ensimmäinen hyökkäyksemme poliisiopistoon

Ensimmäisen suuren hyökkäysoperaatiomme pilasivat poliisiopiston suunnitelleet insinöörit, lähinnä kai konstruktööri. Voidaan kai todeta, että omat koirat purivat heti alkuunsa. Oli niin, että opistorakennuksen viereen oli betonisokkelin päälle rakennettu puusta pieni mökki, johon opettajat demonstroivat kaikenlaisia murtovarkaustilanteita oppilaitten ratkottaviksi. Päätimme osallistua harjoitteluun ja varastaa koko mökin. Menimme erään yön hiljaisuudessa suurella porukalla mökin kimppuun sorkkaraudoin, rautakangin ja kirvein varustettuna. Kuljetuskalustona oli nurkan takana kytiksellä Ferguson - traktorimme perävaunuineen. Mökki oli nimittäin niin pieni, että se laskelmiemme mukaan olisi hyvin kulkenut pois paikalta traktorin lavalla. Mutta - Nyt olikin herra konstruktööri nähnyt hyväksi sijoittaa sokkelin valun aikana siihen mahtavan paksut pystyssä töröttävät terästangot, joihin mökin 4" x 4" runko oli muttereilla kiinnitetty ja tankojen päät osin vielä "kotkattu" littuun muttereiden yläpuolelta. Tällaiseen vastarintaan emme olleet varustautuneet, ja kun vielä opiston ala-aulassa oleva yöpävystäjä kiinnitti huomiota varasmökin suunnalta kuuluvaan möykkäämme, annoimme joukoillemme käskyn "peräytyä hyvässä järjestyksessä paikalta". En tiedä syytä, mutta myöhemmin poliisiopisto itse poisti koko mökin paikkakunnalta. Olisikohan pelko uudesta yrityksestämme ollut aiheena.

117. Poliisiopistosta kätilöopisto

Seuraava hyökkäyksemme poliisiopistoon onnistui täydellisesti, mutta siinä käytimmekin ratkaisevana tekijänä aivan uutta asetta - vain tätä tarkoitusta varten perustettuja ilmavoimia. Yksityiskohtaisten olut- ym. testien avulla linnanisännistö valitsi kyläläisistä sellaisen kommandoryhmän, jonka päät kestivät eniten. Tuli jälleen yksi mustanpimeä yö - kommandoryhmä eteni äänettömästi opiston seinänvierelle, kipusi hermonsa loisteliaasti halliten palotikkaita myöten katolle ja suoritti sieltä iskunsa suoraan alaspäin. Talon julkisivun metriä leveään mustaksi maalattuun räystääsreunukseen ilmestyi teksti - kätilöopisto. Mikä henkeä salpaava tilanne. Teekkari A roikkuu lähes kokonaan pää alaspäin räystäältä teekkarien B ja C pitäessä jaloista kiinni. Ja teksti on vielä pystyttävä maalaamaan nurinpäin. Tällaiseen suoritukseen pystyy todella vain äärimmillään trimmattu ja harjoitettu valioryhmä.

118. Käsiraudoissa poliisien saunasitsiin. Nappi paltostani

Nyt olivat sitten poliisienkin pinnat sen verran kiristyneet, että he ryhtyivät vastaiskuun. Erittäin ystävällisellä kirjelmällä he kutsuivat meidät vieraakseen ja pyysivät kaikkia linnanisäntiä olemaan tietyllä hetkellä valmiina Teekkarikylän raitilla, josta he meidät noutaisivat. Niin teimme ja seisoi kaikki tuona H-hetkenä juhla-asuisina odottamassa. Saapuikin suuri musta poliisien linja-auto näennäisesti tyhjänä jäyhännäköisen poliisin ohjaamana. Hän ajoi TKY 5:n kääntöpaikalle ja tuli sitten luoksemme. Molemmat ovet aukenivat ja - silloin syöksyi kimppuumme auton lattialla piileskelleet kymmenkunta virkapukuista poliisia. Käsiraudat ja pakkopaidat aseinaan ryntäsi tuo verenhimoinen lauma pahaa-aavistamattomien teekkariraukkojen niskaan, heidät suistettiin maahan ja "paketoitiin" taistelukyvyttömiksi sekä runnottiin kovakouraisesti linjuriin. Kiitos aerodynaamisen kallonmuotoni onnistuin minä syöksymään pakoon, mutta Servin Mökin oven kohdalla tarzanhypyn tehnyt poliisi kietoutui jalkoihini ja alkoi kiivas vapaapainiottelu, jossa minä pääsin sentään hopealle. Siinä rytäkässä irtosi muuten popliinistani yksi musta nappi, josta lisää myöhemmin. Alistettuina ja kahlehdittuina kuljetettiin meitä sitten läpi Helsingin ja parikymmentä kilometriä vanhaa Porvoontietä, kunnes käännyttiin sivutietä oikealle ja lopuksi tultiin varsin yksinäiselle meren rannalle, jossa oli muistaakseni Suopon henkilökunnan saunamaja. Kahleet ja pakkopaidat pois ja niin alkoi tosi railakas sauna- ja makkarailta. Pitkin iltaa herätti lievää huomiota se, että poliisiopiston oppilaskunnan rahastonhoitaja oli ainoa, joka ei täysin rinnoin (oli muuten mieshenkilö) osallistunut ilonpitoon. Häntä tuntui vaivaavan joku asia. No, yleisessä mekkalassa moinen pessimisti piankin unohtui, kunnes - joskus pikkutunneilla yksi poliisi syöksyi sisälle ja karjaisi vertahyytävällä äänellä: "Jumalauta tulkaa auttamaan - Kalle on hirttäytynyt". (Kalle oli sen rahastonhoitajan nimi). Syöksyimme ulos ja metsään ja siellä roikkui onneton Kalle mahtavan männyn alaoksaan hammuköydellä kaulastaan ripustautuneena. Öinen tuuli vain hiljaa heilutteli varojen hoidossa täysin epäonnistunutta rahastonhoitajaa. Köysi katkaistiin ja "vainaja" kannettiin alakuloisessa saattueessa saunan löylyihin. Kun normaalit elvytystoimet eivät enää tuntuneet auttavan, muisti suureksi onneksi eräs linnanisäntä, että Teekkarien laulukirjasta on usein löytynyt lohdutuksen sanomaa ja apua. Nopea selailu ja heureka - siinä se löytyi ja aivan selväkielisesti:

"Saatuaan spriiä, virkistyi hän siitä,

Tämä välikohtaus vaikutti meihin vieraisiin kuitenkin niin hermostuttavasti, että loppuyön finaalivaiheissa kävi mm. joskus niin, että tarttuessamme oven ripaan koko ovi seurasi mukana. Kun me vieraat sitten olimme poistuneet em. linjurilla takaisin Otaniemeen, kului isänniltä kuulemma loppuyö siihen, että he etsiskelivät poisjuosseita oviaan pitkin metsiä.

Seuraavana aamuna herasi perheeni lujaan ovikellon soittoon. Horjuin avaamaan ja - ovella seisoi kaksi opiston kookkainta poliisia virkapukuisina. He ojensivat minulle

halkaisijaltaan 165 mm kokoisen mustan, sorvatus puunapin - sen eilen illalla kadonneen tilalle, kuten he ilmoittivat. Missä h-tissa he olivat pystyneet sen yön aikana sorvauttamaan tuon jätinapin? Sitä he eivät kylläkään kertoneet. Kiire siinä joka tapauksessa oli ollut, kun se musta maalikin vielä tarttui käteen vastaanottoseremonioiden aikana. Tätä nappia en kuitenkaan neulonut popliiniini. Sen olen naulannut asuntoni seinään ja siinä se pysyy. Pysyy yhtä varmasti kuin siinä seinällä roikkuvat muutkin poliiseilta ja teekkareilta saamani arvolahjat.

119. Knut Aas toi minulle naispoliiseja

Otaniemen rantasaunalla viettämiemme yhteisten sitsien yhteydessä tulin monasti lausuneeksi oman aforismikokoelmani erästä helmeä: "Kun olis edes naispoliisia, niin n . . s poliisia." Tämän herkän runoni käyttömahdollisuudet loppuivat kuitenkin äkisti, sillä kun poliisit taas kerran saapuivat saunalle, oli Knut Aas'in kummassakin kainalossa viehättävä virkapukuinen naispoliisioppilas. Hän ojensi ne minulle sanoen: "Siinä on."

120. Lähetämme lahjapaketin poliisiopistolle

Syvästi kiitollisina miellyttävästä yhteistyöstä päätti kylän linnanisännistö kerran lähettää poliisiopiston oppilaskunnalle lahjapaketin. Tämän jäynän keksijä ja toimeenpaneva teknikko oli Seppälän Masi. Paketin sisältä oli karu, mutta sitä vaatimattomampi. Siellä oli vanha herätyskello, yksi rotanloukku, yksi sähköparisto, vähän sähköjohtoa ja sähkösytytteinen savupanos. Itse laatikko oli pahvia, sen päällä ruskea voimapaperi ja ulommaisena, kuten paketeissa aina, naruristikko pitämässä kaikkea koossa. Jostakin kohtalon oikusta olivat nämä lahjakalut sidoksissa toisiinsa siten, että kun pakettia kiertävä naruristikko katkaistiin mistä kohdasta tahansa, se antoi periksi sen verran, että yhdestä solmukohdasta paketin kuoren lävitse ja edelleen vastaseinään kiinnitetyn rotanloukun liipaisimeen kiinnitetty salanaru päästi pyydyksen laukeamaan. Tämä laukeaminen puolestaan sulki patterista sähkönsäiliön johtavan virtapiirin ja niin pois päin. Operaatio oli ajoitettu tarkasti siten, kun Masi ja muut isännät olivat opiston pääoven vastapäisessä metsikössä salaisessa tarkkailupisteessään, yksi fuxi vei ja jätti lahjalaatikon oven edustalla seisovan muistokiven juurelle. Heti sen jälkeen soitettiin kylästä opiston päivystäjälle ja ilmoitettiin paketista.

Asiasta puhelimitse (30.1.1977 klo 13.10) kuultuna kertoi nykyinen dipl.ins. Matti Seppälä seuraavaa:

Päivystäjä vastasi puhelimeen, nyökytteli päätään, sulki puhelimen ja kiiruhti ovesta ulos ja patsaalle, josta otti paketin ja palasi juosten takaisin päivystäjän pöydän ääreen. Ympäri kerääntyä kuitenkin nopeasti niin paljon muita oppilaita, että tarkkailuryhmä sieltä metsiköstä ei kiikareistaan huolimatta nähnyt hetkeen mitään muuta kuin komeita poliisien sinitakkisia selkämyksiä. Pian kuitenkin alkoi jälleen näkyä. Miesrykelmän

keskeltä tuprahti sankka savu, joukko lakosi eri suuntiin ja yksi urhoollinen juoksi savuava paketti käsissään ovesta ulos. Loppulausuntonaan mainitsi Masi, että jos sen päivystäjän käteen olisi tökätty esimerkiksi kitara, olisi "yleisö" saanut kuulla loistosuorituksena jonkun nopean kappaleen, vaikkapa Hatsaturjanin tulitanssin. Niin ansiokkaasti hänen kätensä kuulemma tärisivät mielenliikutuksesta. Kyseinen puoliksi palanut pahvilaatikko oli ainakin takavuosina opiston museon yhdessä vitriinissä. Sen vanhan herätyskellon siellä paketin sisällä piti muuten herättää pärinällään inhoa ja kauhua ympäristöönsä H-hetkellä. Sen toiminnasta ei Masilla kuitenkaan ollut sitovaa näyttöä. Mutta kaikki muu sujui tarkkojen ennakkosuunnitelmien mukaisesti, m.o.t.

121. Taistelu poliisien hyppylaudasta. Vaihdamme Elorannan autoon

Kerran tunkeutui teekkarikylän erikoiskoulutettu iskuryhmä "vakain tuumin ja varastamisen aikomuksella" poliisiopistoon ja sai kuin saikin evakuoituksi voimistelusalista peräti suuren puisen hyppylaudan. Tämä voitonmerkki naulattiin sitten TKY III:n julkisivuun kolmannen kerroksen kohdalle Tapiolan Lämpö Oy:ltä lainatun tikasauton avustuksella. Sai muuten olla siellä korkeuksissa yllättävän pitkän aikaa, kunnes eräänä yönä opistolaiset tekivät suurella joukolla väkiryynnäkön paikalle ja palokoulun tikasauto mukanaan ottivat hyppylaudan jälleen omistukseensa. Menimme jonkun ajan kuluttua koko linnanisännistön voimalla "viralliselle vierailulle" opiston rehtorin, poliisineuvos Viljo Elorannan kutsumana. Virka-automme oli sillä kerralla tuo maailmankuulu paloautomme "SUIHKU- SIWIÄ". Kun audienssi oli päättynyt, ja me astuimme poliisineuvoksen saattelemana ulos, totesimme SIWIÄN kadonneen. Aavistellen anastajien alkuperän sain kuiskuteltua linnanisännille toimintaohjeet, ja kun karjaisin "nyt", syöksyivät teekkarit herra poliisineuvoksen kimppuun ja läksimme raahaamaan häntä Teekkarikylää kohti. Pian juoksivat kuitenkin opiston rauhanneuvottelijat peräämme ja ehdottivat vaihtokauppaa. Kun emme todellakaan keksineet mitään käyttöä poliisineuvokselle Teekkarikylässä, suostuimme lopulta poliisien ehdotukseen ja vaihdoimme neuvoksen Suihku-Siwiään. Olivat muuten poliisit kantaneet paloauton portaita myöten asuntolansa toiseen kerrokseen.

122. Kännikala poliisineuvos Elorannalle

Kun poliisineuvos Eloranta aikoinaan täytti 50 vuotta, saimme tästä tiedon vasta edellisenä päivänä iltapuolella, joten minkään ostettavan lahjan hankintaan ei enää ollut mahdollisuuksia. Isännistö pohti otsanahkat rypyssä tilannetta. Eräs isännistä oli käynyt kalassa ja tuli maininneeksi, että hän sai saaliikseen mm. arviolta 10 cm pituisen simpun. Sehän on yksi maailman rumimpia otuksia nahkapeitteineen, partoineen, piikkeineen ja ryhmyineen. Simppu oli vielä perkaamattomana kaverin parvekkeella muun saaliin joukossa. Marssimme simppu mukanamme kylän korjauspajaan ja aloimme kastaa sitä selluloosalakkapönttöön. Kastamisen jälkeen pantiin se aina rautalankakoukkuun kuivumaan. Kun pinta tuntui kuivalta, kastettiin se aina uudelleen lakkaan. Vähä vähältä

hirviön pintaan tuli lasimainen ja kirkas pinta ja se alkoi totisesti muistuttaa jotakin kiinalaista porsliiniesinettä. Teimme sille tammilankun pätkästä nelikulmaisen jalustan, johon letra-set kirjaimilla tekstattiin: Poliisineuvos Viljo Elorannalle 50-vuotispäivänä. Otaniemen teekkarit. Jalustan toiseen reunaan tuli teksti: Kännikala - fiscus dentus. Kännikala kainalossa marssimme sitten muiden lukuisien lähetystöjen seassa juhlaikalun asunnolle, jossa päälinnaisäntä luovutti lahjan kera onnitteluhymnin. Lausui neuvos kiitokset onnittelusta ja saamastaan lahjasta, jonka hän asetti kotiflyygelinsä kannelle muiden taide-esineitten joukkoon. Kun parin viikon kuluttua tapasin Elorannan Otaniemen raitilla ja kysyin kuulumisia, hän sanoi jo selvinneensä juhlasta arkeen. Tätä siirtymisvaihetta oli tietystä määrin nopeuttanut myös lahjasimppu, jonka sisäkalut siellä lakkapanssarin sisällä alkoivat huonelämmössä jälleen "elää", syntyi painetta, joka halkaisi kuoren ja varsin arkipäiväinen lemu täytti herra poliisineuvoksen virka-asunnon. Saipa simppu rouva Elorannan toimesta varsin pikaisen hädän ulkoilmaan.

123. Poliisioppilaat lunastavat oluttrattamme KOP:sta

Otaniemeen siirryttyään osallistuivat poliisioppilaat joka Vappu kylän perinteelliseen kaljaviestiin. Erään viestin alkaessa kuulutettiin virallisesti, että hävinnyt joukkue on velvollinen luovuttamaan voittajille korin kaljaa. No sen ottelun hävisivät poliisit, eikä heillä tietenkään ollut mukanaan mitään olutkoreja. Annoimme heille kaksi viikkoa maksuaikaa, mutta mitään ei kuulunut. Otimme yhteyden Otaniemen KOP:n johtajaan Pertti Soiniin, joka lakimiehenä totesi, että missään ei ole mainittu, että pankkiasioissa ainoa arvonn mitta olisi raha. Isännistö otti tyhjän puisen kaljakorin, kirjoitti sen yhteen lautaan Asetteen eli Tratan, jossa todettiin poliisiopiston oppilaskunnan olevan velkaa Teekkarikylän linnaisännistölle korillisen eli 24 pulloa olutta. Tratta kiikutettiin OTA-KOPPIIN, joka virallisella kaavakkeella ilmoitti opistolle tratan lunastamisvaatimuksen ynnä pankin kuluina kaksi pulloa. Tratan lankeamispäivänä, pari minuuttia ennen pankin sulkemista lunastivat poliisit tratan pankista tuoden sinne 24 kauniisti värilliseen selofaniin käärittynä olutpulloa sekä pankin kulut kaksi pulloa ilman kääreitä. Niin välttyivät he samalla siltä häpeältä, että nimi olisi ilmestynyt virallisen lehden protestilistalle - ilmeisesti uuteen osastoon "langenneita kaljatrattoja".

124. Poliisioppilaat soluttavat oman Otahuutonsa kylään

Alkuvuosina oli Teekkarikylän ikioma julkaisu Otahuuto vain tavallisella monistuskoneella isännistön omalla aktiivisuudella aikaansaatu kulttuurijulkaisu, joka jaettiin asuntosolujen ovien ulkopuolella oleviin postitelineisiin eli "lötteröihin".

Kerran oli myönnettävä poliisiopistolaisille "täydet pisteet", kun he julkaisivat omalla monistuskoneellaan painetun Otahuudon ja jakoivat ne kylän lötteröihin juuri ennen

oikean tuloa. Kyläläiset menivät täydellisesti lankaan, sillä vasta lehden loppupäähän oli runoiltu poliisien "omia käsityksiä" teekkareista. Se oli tosi ansiokas ja suuritöinen jäynä poliiseilta.

125. Esittelemme Dipoliamme poliisiopiston johdolle

Kun Dipoli aikanaan valmistui ja alkoi toimia, oli luonnollinen velvollisuutemme kutsua myös poliisiopiston korkein johto ja sen oppilaskunnan edustajat viralliselle tutustumiskäynnille. On selvää, että linnanisännistö useiden aivoriihien voimalla pyrki luomaan tästä tapauksesta "vieraiden arvoa vastaavan tyylipuhtaan juhlatilaisuuden". Olenpa sitä mieltä, että tämä "show" oli suunnitteluiltaan ja esivalmisteluiltaan suurin ja mahtavin koko ystävyysotteluittemme historiassa. Kutsussa mainittuna ajankohtana saapui sitten poliisiopiston arvokas delegaatio Dipolin pääoven eteen - todetakseen sen lukituksen ja koko rakennuksen aivan pimeäksi. Vieraiden siinä hölmistellessä ja suunnitellessa jo kotiinpaluuta, kompuroi Teekkarikylän suunnalta paikalle risaisiin haalareihin pukeutunut fuxi, joka identifioi ovella seisovan porukan ja pyysi sitten seuraamaan itseään. Vierasjoukko perässään suuntasikin fuximme askeleensa alas urheilukentälle ja sitä pitkin kylän puoleisessa mäenrinteessä ammottavan juuri louhitun väestönsuojan aukolle. Tähän päättyi oppaan tehtävä, eikä hän tosiasiallisesti tiennytkään mitään muuta koko asiasta. Luolan suulla paloi valmiiksi sytytetty myrskylyhty ja sen vieressä seisoj pahvinen taulu, jossa teksti: "Ottakaa lyhty, astukaa luolaan ja noudattakaa liikennemerkkejä." Muodostuipa tämä poliisien vaellus siellä maan uumenissa aika pitkäksi, sillä meikäläisiä oli sijoitettu strategisiin paikkoihin piiloon, tehtävänä muutella niitä liikennemerkkejä siten, että poliisiryhmä joutui konttailemaan koko luola-alueen ristiin rastiin useita kertoja.

Kun he sitten taas kerran lähestyivät keskellä olevaa suurinta hallimaista kohtaa, asteli heitä vastaan Otaniemen tekniikan viimeinen sana - hopeahohtoinen ja nykivin liikkein kävelevä robotti. Tiukkasanaanaisesti ja tunteettoman kalsealla äänellä robotti sätti pataluhaksi koko työrauhaansa häiritsevän joukon, tempasi lyhdyn käteensä ja käski seuraamaan itseään. Robotti oli aikaansaatu erään teekkarin päälle "puetuilla" alumiinifoliiolevyillä. Robotille sopiva metallinkalsea ääni taas syntyi siitä, että sisällä olevan kaverin kaulassa roikkui radiopuhelin niiden alumiinilevyjen alla piilossa. Toinen kaveri seisoj piilossa luolan toisen pään hämärässä seuraten tilannetta ja lausuen tekstit. Vieraittemme "via dolorosa" jatkui tämän jälkeen muutamien kovien pommiräjähdyksen säästyksellä sen suurimman luolan keskelle, jolloin robotin kädessä roikkunut myrskylyhty äkisti sammui ja koko robotti katosi. Ja nyt alkoi pilkkopimeässä tapahtua. Tämä luola oli arviolta 40 m leveä, 60 metriä pitkä ja katto jossakin kymmenen metrin korkeudella. Luolan joka nurkassa oli kaveri varustettuna 20 litran täydellä bensakannulla. Jokainen lähti äänettömästi kulkemaan myötäpäivään seinänviertä pitkin valuttaen keskeytyksettä bensaa maahan. Kun työ oli tehty, kaverit häipyivät näin syntyneen bensarenkaan ulkopuolella oleviin sivuhaaroihin poliisien jäädessä keskelle luolaa mottiin. Kuului vielä yksi hirveä räjähdys ja poliisit totesivat kauhun

lamaannuttamina joutuneensa roihuavan tulirenkaan keskelle, joka vielä tuntui koko ajan lähenevän keskustaa. Ei kuitenkaan lähestynyt vaarallisen lähelle, vaan sammui hiljalleen jättäen jälkeensä sitä kitkerämmän savun. Asiasta kuultuina vakuuttivat poliisit myöhemmin yhdestä suusta, että huolimatta lisääntyvästä kuumuudesta, alkoi heillä paradoksaalista kyllä hymy hyytyä.

Kun tämä speksi oli ohi, sytytimme luolassa olleen sähköisen työvalaistuksen ja menimme kaikki kädet ojossa lausumaan rakkaat vieraamme tervetulleiksi Dipoliin, jonka ilmoitimme sijaitsevan vain 20 metrin päässä - suoraan ylöspäin. Viehättävästi keinuvin lantein sipsutti sitten esiin yksi Servin Maijan tarjoilijattarista tarjoten alkupaloiksi Maijan itsensä tekemiä ihanasti kermalla koristettuja leivoksia. Sattui kuitenkin niin omituisesti, että jokaisen poliiseille tarjotun leivoksen sisällä oli pelkkä puukapula, meidän isäntien maiskutellessa sokerikakkutäytteisiä. Hanhenmarssissa vaelsimme sitten luolasta ulos ja Dipolin keittiöön. Kysyimme vierailta maistuisiko tuon maan alla käydyn kuuman erän jälkeen annokset jäätelöä. Tarjouksemme tuntui poliiseja suuresti ilahduttavan ja oitis nostettiin pakastehuoneesta esiin valmiiksi katettu pöytä, jonka antimien nauttimisesta ei todellakaan tullut yhtään mitään, sillä pakastuhuoneen 28 asteen kylmyydessä oli veden ja fixatiiviruiskun avulla jäädytetty pöytäliina kiinni pöytään, astiat ja ruokailuvälineet kiinni liinaan sekä jäätelöt että koristeet kiinni lautasiin. Jatkaessamme sitten keittiön tarkastelua, sattui vielä yksi "tavallinen tapaus keittiössä", joka varmasti jossakin määrin todisti virkavallalle, että myös ravintola-alalla on omat vaaransa. Kun keittiömestari Lappi parhaillaan innokkaasti selosti kuumakeittiön teknillisiä hienouksia ympärillään seisoville vieraille, tuli nurkan takaa esiin yksi valkoiseen takkiin pukeutunut kokkipoika lausuen monotonisella äänellä Lapille: "Ai anteeksi. Sinulla näkyynkin olevan vieraita. Minä olisin vain ilmoittanut, että se saamarin lihakirves pääsi taas slinttaamaan: - Sanoi ja nosti vasemman kätensä, jonka hihasta pisti esiin katkennut luuntynkä veren valuessa virtanaan lattialle. Näky oli niin aito, että poliisienkin nenänpäät menivät valkeiksi.

Jäynänä tämä oli varsin helppo. Nurkan takana oli ämpärillinen lehmän verta, kokkipojan vasen käsi oli hihan sisällä piilossa ja piti kiinni tuoreesta lehmän saariluun kappaleesta, josta osa tuli hihansuusta esiin. Hetkellä H kokki sitten vain kastoivat vasemman kätensä veripönttöön ja astui esiin. Tämä koettelemusten kierros päättyi sitten vihdoinkin ja viimein Dipolin ilmanvaihtokeskuksen korvausilmahuoneeseen, jonne kolme valtavaa puhallinta syöksee hirmumyrskyn voimalla ulkoilmaa. Astuessamme sisään huoneeseen, olivat puhaltimet seis -asennossa ja huoneen keskellä oli pieni pöytä, jolla täpötäydet viinipikarit sisältönään - vettä. Pyysimme vierailta anteeksi pikkukepposiamme ja kehotimme nostamaan ja tyhjentämään lasit ikuisen ystävyuden merkiksi. Lasit nousivat, jolloin samalla hetkellä valot sammuiivat ja puhaltimet päästivät hirmumyrskyn valloilleen. Me talonväki tiesimme salamannopeasti valojen sammussa peittää pikari toisella kädellä. Mutta sitä eivät vieraat luonnollisesti voineet tietää vaan saivat pikarien sisällön silmilleen ja vähän muuallekin.

Näin yksinkertaisin mutta sitä vaatimattomammin menoin esittelimme Dipolin rakkaille ystävillemme poliiseille, jotka tilaisuuden päätteeksi tarjoamamme "normaalin" illallisen aikana lausuiivat tunnustuksen sanoja vaivannööstämme luvaten puolestaan kutsua meidät

vastavierailulle. Sen he varsin pian sitten tekivätkin ja siitä vierailusta olikin sitten "leikki kaukana".

126. Poliisien järjestämä oikeudenkäynti opistolla

Eräänä tavallisena arki-iltana, kun istuin kotona perheeni keskuudessa radiota kuunnellen, soi ovikello rajusti. Vaimoni meni avaamaan ja ovesta työntyi sisälle kolmen virkapukuisen poliisin partio kysyen tiukasti olenko minä Ossi Törrönen. Kun myönsin näin olevan, he määräsivät palttoon niskaan ja hatun päähän ja lähtivät raahaamaan minua C-porrasta alaspäin. Tiedusteluihini mistä oikein on kysymys, he tiuskivat vain, että kyllä minä itse tiedän mistä on kysymys ja että nyt se on loppu ja tuomiopäivä koittanut. Päästyämme ulos kylän raitille totesin siellä odottavan poliisien mustan majan, jonka sisällä jo istuivat kaikki linnanisännät tarkasti vartioituina ja täysin ymmällään. Sireenit ulvoen kiiti maija poliisiopiston takaovelle ja meidät kuljetettiin sivuportaita pitkin toiseen kerrokseen ja sen erääseen suurehkoon huoneeseen, jossa istui pöytien ääressä ja sivupenkeillä suuri joukko virkapukuisia poliiseja. Yksi sivuseinä oli kankainen verho, ja kun se meidän sisään tultuamme hitaasti liukui syrjään, totesimme seisovamme poliisiopiston juhlasalin näyttämöllä ja itse salin olevan täpötäynnä ihmisiä. Etupenkillä näin maamme korkeimman poliisijohtajan, ylipoliisipäällikkö Fjalar Jarvan seurueineen, opiston rehtorin, lähes koko opettajakunnan ja lopun salista täyttivät oppilaat. Ja nyt alkoi näyttämöllä oikeuden istunto, joka pikkupiirteitä myöten noudatti todellisia käräjiä ja jossa ei suvaittu minkäänlaista leikinlaskua meidän puoleltamme. Oikeuden puheenjohtajana istui Knut Aas, yleisenä syyttäjänä Kauko Katila ja lautamiehinä vanhemman kurssin poliisioppilaat, mm. ne kaksi naispoliisia. Tavattoman pitkässä ja yksityiskohtaisessa syytekirjelmässä meitä syytettiin mitä moninaisimmista rikoksista. Koska lukuisista vaatimuksistani huolimatta en koskaan saanut haltuuni kyseisen oikeudenkäynnin pöytäkirjoja, luettelen seuraavassa ne syytökset, jotka jäivät mieleeni. Tosiasiassa niitä oli kymmeniä muitakin.

1. Vapaudenriisto. (Riehasorsan kiinniotto Töölönlahdella).
2. Päällekarkaus. (Poliisineuvos Elorannan kaappaaminen opiston edessä).
3. Työsuojelulain törkeä rikkominen. (Teekkarit kiipeilivät opiston katolla ilman turvaköyttä).
4. Hyppyaudan luvaton talteenotto (opiston voimistelusalista).
5. Virkapuvun laiton käyttö (Kun ne lakit pihistettiin sieltä eteisestä).
6. Salainen radiolähetys (Atomiluolassa sen robotin esityksessä).
7. Salapoltto ja väkijuomalain rikkominen (Dipolin puunkaatotalkoissa Servin Mökissä tarjotussa sahdissa oli muka enemmän kuin 4 % alkoholia).
8. Lukuisia yleisen järjestyksen rikkomisia (mm. putkihuutoja Otaniemessä).

Aluksi linnanisännät yrittivät lyödä koko touhun leikiksi, mutta kun puheenjohtaja muutamia kertoja löi nuijalla pöytään varoittaen oikeudenistunnon häiritsemisestä ja syytettyjä vartioivat poliisit astuivat pamput kädessä lähemmäksi, hiljenivät pojat

kummasti. Istunto kaikkine muodollisuuksineen kesti toista tuntia ja vaikka me kuinka todistelimme viattomuuttamme oli tuomio lyhyt ja ankara. - Syytetyt on todettu osallisiksi kaikkiin esitettyihin rikoksiin ja heidät kaikki tuomittiin tulella lopullisesti hävitettäviksi. Tuomiosta ei voinut valittaa ja se määrättiin toimeenpantavaksi välittömästi. Hanhenmarssissa menttiin sitten pohjakerroksen saunaan ja loppuilta kului varsin mukavasti. Ainakin me tuomitut totesimme näissä tapauksissa rikosten kannattaneen.

127. Ylin poliisijohto ajelee Porscheilla atomiluolassa

Kerran kokoontuivat kaikki pohjoismaiden korkeimmat poliisipäälliköt neuvonpitoon Suomeen. Ohjelmaan kuului luonnollisesti myös tutustuminen poliisiopistoon ja sen jälkeen oli tulle korkea-arvoiselle seurueelle tilattu juhla-ateria Luolamiehestä. Muutamia aikoja ennen tätä arvotilaisuutta soitti poliisiin PR-mies Auvo Nuotio minulle ja pyysi keksimään jotain tekkarijätynää. No mikäs siinä. Pidimme pari aivoriitä ja niiden tuloksena syntyi ja toteutettiin seuraavaa: Kun kyseiset päälliköt olivat tutustuneet poliisiopistoon ja heidät lastattiin poliisin suureen linja-autoon, ajoikin se VTT:n mäellä olevalle väestönsuojan yhdelle sisäänmenoaukolle. On muistettava, että kyseinen valtava väestönsuoja oli vasta saatu louhituksi ja siten vain monimutkainen luolamainen labyrinthi siellä maan uumenissa. Erittäin suurin vaikeuksin ja erikoistoimin olimme saaneet sinne maan sisään sen verran tasaista, että poliisin kuusi uutta vitivalkoista Porschea saatiin peruuttamalla ajetuksi em. VTT:n aukon kohdalle. Ja nyt kun tämä herroja täynnä ollut linjuri lähestyi aukkoa, säntäsi puliukoksi naamioitunut Kauko Katila tielle, pysäytti auton ja vaati moninaisin sammaltavin sanakääntein autossa olijoita tutustumaan hänen kotiluolaansa.

Olimme tehneet niin tarkkaa työtä, että mm. Kaukon kassissa oleviin peltisiin tenttutölkkeihin oli porattu reiät, tenu kaadettu ulos, tölkit pesty ja sen jälkeen täytetty uudelleen Koskenkorvalla ja reiät tinattu kiinni. Puukollaan tökki Katila sitten reikiä tölkkeihinsä ja tarjosi niistä ryyppyjä vuolaan sanatulvan saattelemana. Ne kylässä asuneet, jotka aikoinaan näkivät Katilan hänen "poistettuaan suustaan koko purentakalustonsa" voivat kuvitella kuinka "aidon näköinen puli siinä poliisikomentajia trahterasi". Peräkanaa siitä sitten jossakin määrin hämmentyneet vieraat astelivat kosteaan luolaan jossa heidät istutettiin tuliteriin Porsche-autoihin, jotka hälytyssireenit ulvoen ampaisivat pitkin maanalaisia kapeita ja epätasaisia käytäviä pitkin ristiin rastiin päätyäkseen lopulta Dipolin edessä olevasta aukosta maanpinnalle. Eräässä kohden siellä maan alla oli myös valkokäsineinen liikennepoliisi ohjaamassa touhua. Asiasta kuultuna kertoili Katilan Kauko minulle jälkikäteen, että koko homma oli mennä piloille joidenkin VTT:n herrojen takia jo ennen näytöksen alkua. Kun Kauko siinä luolan suun hämärässä odotteli "vieraitaan", havaitsi joku lähilafkasta ulos tullut VTT:läinen tilanteen, alkaen voimasanoja taidokkaasti käytellen häätää "S-nan pulia" pois VTT:n alueelta. Hetken kuluttua siihen kuulemma tuli vielä toinenkin virkamies, joka ilmoitti hälyttävänsä poliisit, ellei tilanne selviä alle aikayksikön. Tähän sammalteli Katila tenttötölkkekassiaan

rämistellen: "Hyvät herrat. Teidän ei ihan todellakaan tarvitshe mitään poliisheita, sillä olen tilannut heitä tähän yhden linja-autolastillisen ja shaapumisaika on kahden minuutin khuluttua. " Voi vain kuvitella VTT:läisten hämmästyttä, kun puliukon ennustus sanatarkasti toteutui poliisien mustan linjurin rämistellessä paikalle.

128. Luettelo poliisien antamista lahjakaluista

Poliisiopiston ja Teekkarikylän välisissä yhteenotoissa ja vierailuissa oli usein tapana antaa vastapuolen edustajille mitä erilaisimpia lahjaesineitä. Kotiarkistossani ovat edelleenkin kunniapaikalla mm. seuraavat poliisien minulle antamat todelliset arvoesineet.

- Poliisien kieltolakiainkanaan siviilipuvuissa käyttämä suuri metallinen virkamerkki No U-225. Merkki oli kiinnitetty pirtupoliisien siviilipuvun sisäpuolella vuoriin, ja kun nämä kytät sitten pimeässä pysäyttelivät salakuljettajia, niin oli kuulemma välttämätöntä valaista ko. vuorissa olevaa merkkiä taskulampulla, jotta trokarit totesivat siinä olevan "tosikytän", eikä esim. kilpailevan salakuljetusorganisaation edustajan. - Valtakunnallinen yleisavain. Hieno niklattu sorkkarauta, joita poliisin PR-toimisto oli aikoinaan valmistuttanut. - Tarkka pienoismalli Poliisiopiston edessä seisovasta kivipatsaasta. Tässä kurssilaisten v. 1963 pystyttämässä suuressa luonnonkivessä on molemmista päistään kiveen kiinnitetty paksu ketju ja laatassa teksti: "Ketju on niin vahva kuin sen heikoin rengas: Nerokas mietelause, joka pätee varmasti muissakin kuin poliisien muodostamassa organisaatioissa. - Täydellinen pontikkatehdas mittakaavassa 1:10. Tähän lahjoitukseen liittyi pieni pullollinen valmista rankkia. Sattui niin, että Spede Pasasella oli Dipolissa seuraavalla viikolla SPEDE-SHOWN televisiointi, jossa teekkarit esiintyivät. Veimme kyseisen pontikkatehtaan mukanaamme ja yksi teekkari makasi sitten koko Shown ajan lattialla keitellen ja maistellen pontikkaa. Lienee ainoa kerta, kun TV-ohjelmassa on julkisesti harrastettu salapolttua. - Vielä täyttäessäni 60 vuotta 1975 muistivat poliisiopistolaiset minua lahjoittamalla puolimetrisen minua kuvaavan puupatsaan, jonka taiteilija oli muotoillut "elävän mallin puuttuessa" eri valokuvien perusteella. Lahjoitustilaisuudessa esittivät poliisit vielä kantaesityksenä Katilan Kaukon runoilijan minua herjaavan viisun. - Kerran sain poliiseilta alkoholimäärää testaavan puhalluslaitteen, sellaisen, jossa tietyt lasiputkessa olevat kemikaliot muuttavat väriään hengitysilman alkoholipitoisuuden suhteessa. Laite kului kuitenkin varsin pian "loppuun" kylän teekcareiden todistaessa minulle innokkaasti tämän laitteen avulla raitista mielenlaatuaan.

Edellä kertamani jäynätouhun lisäksi oli poliisiopiston ja Teekkarikylän välillä varsin paljon myös asiallistakin yhteistyötä. Suoritettiin vierailuja puolin ja toisin. Teekkariampujat harjoittelivat opiston sisäradalla. Poliisit pitivät lauluiltojaan eli rönkäisyjään Dipolin Kaljakellarissa ja myös monella urheilun alalla otettiin yhteen. Missä määrin poliisien ja teekcareiden välinen yhteistyö nykyisin pelaa, sitä en tiedä. Toivon kuitenkin hartaasti, että yhteyssilloja ei kokonaan polteta. Sillä kaiken

leikkimielisyyden ja höpöhöpön "sivutuotteena" on kahden aivan erilaisiin elämäntehtäviin valmistuvan opiskelijajoukon tutustuminen toisiinsa. On varmaa, että tällainen vuorovaikutus on samalla myös yhtenä seerumina sellaiseenkin "tautiin", johon ainakin teknikoiden väitetään helposti sairastuvan - fakki-idiotismiin. Ja onhan niin, että järjestyksestä vastaavat tarvitsevat avukseen teknologiaa ja teknokraatit järjestystä ympyröihinsä.

129. Eversti Lyytisen valtakausi Teekkarikylässä

Muistupuha nyt mieleeni aika, jolloin preussilainen kuri oli kuukauden päivät vallalla Teekkarikylässä. Oli kesäkuu -52 ja olympialaiset tekivät tuloaan. Istuimme silloisen päälinnansisäntän, teekkari Olli Mykkäsen kanssa toimistossamme TKY III:n ala-aulassa, kun ovi aukesi ja sisään astui vanhahko, täysin kaljupäinen mutta muuten ryhdikäs ja ripeäliikkeinen herra, jonka suusta singahti seuraavanlainen repliikki jo ennen kuin takanaan oleva ovi ennätti edes sulkeutua: "Nimeni on Lyytinen, olen eversti evp, Olympiakomitea on kutsunut minut tämän kisakylän komendantiksi, hyvää päivää." Kavahdimme Ollin kanssa pystyyn ja kättelimme vierasta. Seuraava komendantti Lyytisen repliikki kuului välittömästi: "Esittäkää minulle kylän majoitussuunnitelma."

Jutun tässä vaiheessa on ehdottomasti kerrottava, että Mykkäsen Olli oli aktiivinen PK:lainen ja hänellä oli tapana hiljaa hyräillä, mitä tahansa hän sitten puuhailikaan.

No niin. Pyysin Herra Everstiä istumaan toimistopöydän ääreen, riuhtaisin kylän majoituskartat esille ja yritin parhaan kykyni mukaan selostaa tilannetta. - Olli-isäntä seisoi toisella puolen pöytää ja hyräili jotain. Ansiokkaan änkytykseni katkaisi kuitenkin äkisti ja ilman varoitusta Lyytisen tiukka repliikki: "Hetkinen, kuulenko oikein. Hyräileekö joku? " Sitten kääntää komendantti tiukan katseen Olliin päin ja jatkaa: "Tekö hyräilette? Kuulkaapas teekkari Mykkänen. Kun minä olen huoneessa, niin siellä ei silloin hyräillä. Onko selvä? Johtaja Törrönen. Jatkakaa selostusta."

Minä jatkoin entistä sekavammin työtäni - ja Olli ei enää hyräillyt. Muuten meistä kolmesta tuli mitä parhaat ystävät em. alkuselvitysten jälkeen, joka ystävyys jatkui vielä pitkään kisojen jälkeenkin. Pääsyynä Lyytisen valitsemiseksi Otaniemen kisakylään oli, että tämä kolme sotaa käynyt jv-eversti hallitsi täydellisesti venäjän kielen.

Toinen hauska muisto Lyytisestä on jäänyt mieleeni kylän virallisista avajaisseremonioista. Aina kun uusi joukkue saapui, keräännettiin TKY III:n eteen juhlalliseen tervetuliaistilaisuuteen. Kun sitten Neuvostoliiton 660 miehinen joukkue oli vitivalkoisissa paraatipuvuissaan vuorollaan tällä juhlakentällä rintamassa, piti sosiaalineuvos Akseli Kaskela O-komitean puolesta tervehdyspuheen, kansallislaulut soitettiin ja Neuvostoliiton lippu kohosi muitten lippujen rinnalle omaan salkoonsa. Tilaisuus päättyi siihen, että komendantti Lyytinen komensi venäjän kielellä joukkueelle käännöksen vasempaan ja tahdissa mars, jolloin joukkue suoritti sotilassoittokunnan

tahdittamana ohimarssin. Seisoin aivan Lyytisen vieressä, jolloin hän kuiskasi minulle ehkä jossain määrin voitonriemuisasti: "Oli muuten ensimmäinen kerta kun tuon maan pojat tekivät juuri niin kuin minä määräsin."

Olympiakesästä -52 alkoikin sitten Otaniemen kesäkongressivaihe. Kylään kesäksi jääneet teekkarit kera eukkojen ja "toukkiensakin" siirrettiin tylästi TKY 5:een, jotta kolmonen ja nelonen, ja valmistuttuaan myös kakkonen voitiin vuokrata. On turha luetella näitä kokoontumisia. Niitä oli todella kaikensorttisia. Olosuhteet täällä olivat puutteellisia. Ei ollut kuin Servin Mökki ja Urheiluhalli. Mutta sotien jälkeinen kokoontumisen tarve oli valtava, joten näihinkin varsin vaatimattomiin olosuhteisiin tyydyttiin. Kun sitten TKK:n päärakennus ja Dipoli valmistuivat, alkoi Otaniemen "uudempi aikakausi". Mutta samanaikaisesti alkoi muuallekin ilmaantua kokoustiloja ja kongressikeskuksia, joten kilpailu tallakin alalla kiristyi. Tulivat ostajien markkinat.

130. Luolamiehen avajaiset kera kolmen stripparin

Kun Dipolin yleisöravintolan nimeksi oli vahvistettu Luolamies, päätettiin yrittää houkutella yleisöä sinne rohkeilla strip-tease-esiintyjillä. Ja tässäkin lähdettiin liikkeelle mielestämme tosi repäisevästi. Palkattiin kahden viikon ajaksi peräti kolme stripparia ja yksi suomalainen body-building mies. Tänä mies oli todellinen vain lampaanvuotaan verhoutunut luolamies, joka vuoroin kanteli lavalla valtavia kiviä, vuoroin raahasi esiintymisvuorossa olevan stripin lavalle. Elin muuten avajaisiltana tosi tuskallisia hetkiä. Lehdistö oli kutsuttu ja saapunutkin runsaslukuisena paikalle katsomaan mahtavasti mainostettua 3 tyttöä á 2 strippausta = sex. Vaan eipä näitä tyttöjä alkanut kuulua. He nimittäin kaikki saapuivat vasta avajaispäivänä ja samalla iltapäivän koneella Hampurista. - Mutta säästä johtuen kone ei päässytäkään alas Seutulaan ennen kuin illan hämyssä. Oli siinä minulla ja silloisella markkinointipäällikkö Jaska Saarisella kuumat paikat istua lehdistön kanssa ja odotella. No tulivathan ne sentään ennen aamua, ja ohjelmatkin olivat lehdistön mieleen. Tämä kahden viikon avajaisrujanssi pidettiin Luolamiehen suuressa kabinetissa eli juhlasalissa, jonka lava oli tehty kivikautiseksi luolaksi ja menneiden aikojen hirmuliskot steppailivat mukana peräseinälle projisoituina. Tätäkin yritystämme paheksui eräs täti- ihminen lähettäen minulle kirjeen, jossa tuomitsi "moisten törkeiden ohjelmien esittämisen jalolle akateemiselle nuorisolle". Se siitä.

131. Kalakukkokellari ja Peräkylän Banjot

Toinen taiteellinen yritys oli Dipolin kaljakellarin nimeäminen kesäisin Kalakukkokellariksi kera ao. supisuomalaisen ruokien. Viihdeorkesteriksi pestattiin kolmen teekkarin trio Peräkylän Banjot. Kansallispuvut päällä ja instrumentit haitari, viulu, kitara. Menestys oli alussa hyvää parempi, päätellen ainakin panjojen innosta

mennä kellariin joka ilta soittelemaan. Ulkomainen yleisö ilmeisesti nautti suuresti tästä supisuomalaisesta taiteesta, koska iltaisin totesin asuntoni ikkunasta panjojen usein varsin liikuttuneessa tilassa vaeltavan kämpille. Kyllä sitä karski suomalainen teekkarikin liikuttuu, kun saa ulkomaisilta vierailta myötätuntoa. Yhtyeen haitarinsoitajalla oli muuten lähes joka päivä raskaita teknillisiä puuhia, kun sen hänen haitarinsa pianokoskettimet sen öisen kotimatkan aikana tahtoivat tippua pitkin teekkariraittia, ja hänen piti sitten aamulla kerätä ne takaisin ja liimailla paikoilleen. Tämä yritys kesti kaksi kesää, sillä yhtyeen ansioituneet kansansoitajat valmistuivat ihme kyllä peräti insinööreiksi ja hajosivat a sinne, b tänne ja c minne. 17 vuoden ajan muuten totesin sen lähes säännöllisen ilmiön, että mitä aktiivisempi oli teekkari TKY:n ja Otaniemen muissa riennoissa, niin sitä varmemmin hänet myös poistettiin TKK:n kirjoista valmistuneena. Mitä nyt vuoden parin viive tosiaktivisteille.

132. Tinteron valmistujaiset kestivät pari viikkoa

Ja kun sitten valmistuttiin, niin sitä piti tietenkin juhlia, niin että ainakin oma solu, oma sarvi, oma linna ja mikäli mahdollista koko kylä totesi. Niinpä kun herrasmieksarven 3 C:n ylimmässä solussa (itse asuin perheineni puoli kerrosta alempana) asunut Antero Tiilikka eli Tintero (vert. Tintero Aalikka) valmistui, niin tämä loppuprosessi kesti noin kaksi viikkoa. Mutta herrasmies kun oli, niin Tintero oli huolissaan myös perheeni kotirauhasta. Kovimman käymisyön aikana Tintero sitten uskollisesti keskim. kahden tunnin väliajoin soitti ovikelloani ja kun horjuin unipöpperöissä avaamaan, hän joka kerta kysyi: "Ei kai tämä minun valmistumisseremonia nyt vain mitenkään häiritse? Jos häiritsee, niin ainoa keino on lisätä viina- annoksia." Tämä ainoa keino vaikutti kyllä vasta aamulla kello kahdeksan, kun äitee ja minä poistuimme töihin. Mutta oli Tintero ainakin yrittänyt. Sitä ei sovi kieltää.

133. Tippavaaran isäntä vierailee kylässä

Syyslukukauden lähestyessä loppuaan joulukuussa, ilmoittivat linnanisännät armoissaan otakansalle yhteisen Pikkujoulu päivän. Näin saatiin tähän perin perinteelliseen juhlintaan jostakin syystä oleellisesti kuulunut putkihuuto keskittyä mahdollisimman lyhyelle aikavälille. Tämä siksi, että perimätiedon mukaan kylässä asui joitakin sellaisiakin teekkareita, jotka opiskelivat ja vieläpä Joulun lähestyessä. Kerran sattui niin, että tällaisen kollektiivisen kyläjuhlan aikana oli Dipolissa jonkun järjestön suljettu juhlatilaisuus. Tämän juhlan esiintyjänä oli mm. erittäin kovan maineen Tippavaaran Isäntä - esiintymisestäään saanut näyttelijä Oke Tuuri. Olin Dipolissa ja päähäni tuli pyytää itseään Tippavaaran isäntää juhlistamaan kylän tilaisuuksia. Ja miten ollakaan. Kun isäntä oli saanut työnsä Dipolissa hoidetuksi, hän lähti kanssani kylään. Sanoi muuten mennessämme, että enintään parissa solussa hän voi pistäytyä. Kylässä ei tästä vierailusta luonnollisesti tiennyt kukaan mitään. Aloitimme III A:sta ja kuljimme solusta toiseen. Voitte vain kuvitella sitä ällistystä ja sen jälkeistä riemun karjuntaa kun itse

Tippavaaran Isäntä omassa persoonassaan saapasteli sisään. No. Joka solussa trahteerattiin tätä arvovierasta kaikin käytettävissä olevin keinoin ja ainein. Tämä johti lopulta siihen, että minun oppaan tehtäväni muuttui luotsaamiseksi, kun herra isäntä hymyillen ja laulellen purjehti solusta toiseen ja linnasta linnaan. Tätä jättiläisurakkaa kesti kauas aamutunneille saakka, jonka jälkeen ajoin isännän autollani turvallisesti kotiin Käpylän suunnalle. Kun seuraavana aamuna soitin ja kiitin, niin Oke Tuuri sanoi ei koskaan ennen näytelleensä 91 eri näyttämöllä samana yönä. Ja vielä niin menestyksekkäästi. Kyllähän teekkarit osaavat antaa arvoa tosi taiteelle.

134. Dipolin asiakaspaikkaluku ja anniskelualueet

Väkijuomalaki, Alko anniskelusopimuksineen ja paikallinen poliisiviranomainen ovat velvollisia tarkasti valvomaan, että anniskeluravintoloissa noudatetaan annettuja ohjeita. Aukioloajat ovat tarkalleen määrättyt ja jatkoajoja annetaan anomuksesta niukasti ja harkitusti. Myös anniskelualue ja asiakaspaikkaluku ovat yksiselitteisen tarkat. Kun Dipoli valmistui, kutsuin hyvissä ajoin ennen avaamista Espoon piirin silloisen nimismiehen Kuno Ahlstedtin tutustumiskäynnille ja mm. määräämään anniskelualueen ja asiakaspaikkaluvun. Anniskelualue merkitään yhtenäisellä punaisella viivalla virallisiin piirustuksiin ja paikkaluku lasketaan lattiapinta-alan ja huonekorkeuden perusteella.

Anniskelualueesta selvittiin kohtuullisen helposti. Ovathan kaikki 24 eri salia tai kabinettia selvästi piirustuksista nähtävissä. Kun kuitenkin todettiin, että rakennuksessa olevat TKY:n toimisto, arkisto, teatterisalin alla olevat teekkariyhteisöjen omat huoneet ja talossa silloin ollut teekkarimuseohuone eivät voi olla anniskelualueella, tehtiin seuraavasti: Jokaiseen edellä lueteltuun tilaan pääsee pitkältä tekkarien käyttöön varatulta alakäytävältä. Se jätettiin anniskelualueen ulkopuolelle. Kun kuitenkin esitimme sen toivomuksen, että tietyissä tapauksissa olisi myös teatterisalin aulassa voitava anniskella, liitettiin tämä tila ja osa käpyoven kohdalla olevaa eteistä juhla-aulan anniskelutilaan. Tästä seuraa se merkittävyys, että voit mennä juhlasaleista teatterisaliin lasi kädessä, mutta jos haluat kulkea sama lasi kädessä juhlasalista kaljakellariin, niin ei käy. En tiedä onko vielä asia näin. Mutta alussa oli.

Mitä siihen asiakaspaikkamäärittelyyn tulee, niin kyllä hyvä ystäväni nimismies apulaisineen oli kovilla lattioiden pinta-aloja ja ennen kaikkea kunkin huoneen kuutioita laskiessaan. Siinä kun eivät tavallinen mittanauha ja suorakulma paljoakaan auttaneet. Enpä tiedä onko kyseisiä arvoja koskaan laskettu oikein tieteellisesti. Lopputuloksena sai nimismies sitten koko rakennuksen asiakaspaikkaluvuksi muistaakseni 3.244 henkilöä. Luku on niin valtava, että sellaista yleisömäärää ei millään ilveellä saa mahtumaan sisään. Dipoli oli valmistuttuaan Pohjois-Euroopan suurin ravintola. Taitaapa olla sitä vieläkin.

135. Dipoli auki yli yön kera cocktail- automaatin

Kerran meni edellä mainittu ystäväni nimismies halpaan. On nimittäin niin, että hotelliravintolan saa avata jo kello 5 aamulla. Ensimmäisenä Vappuna anoin nimismieheltä perustellusti Vapun aattona jatkoaikaa kello 5:een. Hän myönsi sen kirjallisesti leimojen kera. Vapun päivänä totesin Dipolin olevan hotelliravintola ja se avattiin aamulla kello 5. Eli paikalla ollut yleisö yksinkertaisesti jatkoi riehaansa. Tosin ilman anniskelua, joka päättyi aattona klo 04.30 ja alkoi oluen tarjoiluna Vapun päivänä kello 09.00.

Jäi se tunnelma, että suurin osa yleisöstä ei tainnut huomatakaan tuota raitista väliaikaa. Oli niin lystiä, että. Se taisi olla siinä juhlassa, kun Dipolissa oli ilmeisesti maailman ensimmäinen cocktail- automaatti. Ala-aulassa oli pahvinen pömpeli, jossa navan korkeudella oli kaksi käden mentävää reikää. Kun toisesta reiästä työnsi sisään cocktailiin oikeuttavan lipukkeen ja työnsi toisen käden siihen toiseen reikään niin - lippu nykäistiin kädestä, kämmeneen ilmestyi leima ANNETTU - ja siihen tyhjään käteen työnnettiin pikari, jossa oli sitten se liemi. Laite toimi moitteettomasti ilman häiriöitä.

136. Juhlat Servissä ilman lupaa - Minä kihlakunnan oikeuteen

Kun Teekkarikylä 13.5.-55 täytti kunnianarvoiset viisi vuotta, pidettiin Servin Mökissä asiaankuuluva juhla, jossa liikituksen tuntein muisteltiin niitä urheita teekkaripolvia, jotka 40-luvun loppupuolella ryhtyivät tositoimiin opiskelijoiden asuntokurjuuden lievittämiseksi hyvässä Helsingissämme. Todettakoon, että kyseinen viisivuotisjuhla alkoi vasta Servin virallisen aukioloajan päätyttyä klo 21.00 ja viinalla ei todellakaan ollut mitään osuutta asiassa. Anniskeluoikeuksiakaan ei vielä silloin ollut. Mökki oli ääriään myöten täynnä teekkareita ja heidän eukkojaan tai muita ystävättäriä. PK, PO ja RWBK hoitivat ryhmätyönä taiteellisen osan, ja illan himmetessä viihdevääntelyn kierrosluku osoitti jatkuvaa nousua. Silloin aukeni äkisti Servin Mökin pääovi ja kaksi virkapukuista "sheriffiä" Smith & Wessonit vyöllä työntyivät sisään. Itse satuin tuolloin seisomaan eteisessä. "KUKA ON TÄMÄN VÄENKOKOUKSEN JÄRJESTÄJÄ" kuului virkavallan lakoninen repliikki. Luullen aluksi asiaa vain hupaisaksi, pyysin herroja konstaapeleita pistämään lakki, vyöt ja pyssy vaatenaulaan ja käymään mukaan iloihin. Mutta - silloinpa selvisikin, että he olivat Espoon piirin nimismiehen lähettämässä virkatehtävässä sulkemassa tilaisuutta, johon ei oltu anottu ao. juhla lupaa. Olin siihen hetkeen saakka hyvässä uskossa luullut, että huoneiston omistaja voi tulla omaan taloonsa milloin haluaa ilman sen kummempia seremonioita. Servin Mökin omisti TKY ja sen jäsenet olivat siellä sisällä. Vallesmanni tulkitsi kuitenkin lakia siten, että koska ravintola on ns. "julkinen huvihuoneisto" eivät omistajatkaan voi kokoontua sinne yli 20 henkilöä käsittävänä joukkona. 21 henkilöä oli hänen tulkintansa mukaan "väenkokous". "Turhan

ammuskelun ja kiinteistön turmeltumisen ehkäisemiseksi" lopetimme juhlan käskyn mukaan, 6 kaveria tarttui pianoon ja se kannettiin TKY 3:n ala-aulaan, johon puolestaan ei poliiseilla ollut asiaa, koska - kuten heille ponnekkaasti ilmoitin - se oli teekkareiden asunto, johon luvaton tunkeutuminen aiheuttaisi syytteen kotirauhan rikkomisesta vaikkapa virkapukuisille poliiseille, ellei heillä ollut virallista ja kirjallista kotietsintämääräystä. No eihän heillä sellaista ollut, joten he poistuivat suuntaan Espoon nimismiehen konttori, Kauniainen ja me jatkoimme keskeytynyttä perhejuhlaamme.

Muutaman ajan kuluttua tuli minulle, joka ilmoittauduin em. poliiseille juhlan (eli väenkokouksen) järjestäjäksi, haaste Espoon kihlakunnan oikeuteen. Ensikertalaisena rikollisena oli tuomio laiminlyödyn juhلالuvan leimaveron määrä valtiolle kolmenkertaisena tai 10 vrk vankeutta.

Ottaen huomioon lieventävät asianhaarat sekä suuren perheeni toimeentulovaikeudet mahdollisen vankeuteni aikana, TKY:n hallitus päätti maksaa sakon ylioppilaskunnan varoista. Sakon määrä oli 93 markkaa.

137. Kirkonkello akkunani ulkopuolella

Nyt on sitten tullut hetki kertoa minun ja alapuolellani asuneitten teekkariveljien välisestä moniottelusta, jossa taas saatiin eräs tylsä yo täyteen pikkupuuhailua. Se oli kai siinä kello kaksi yöllä, kun minä ja vaimoni heräsimme siihen, että oli tullut maailmanloppu - ylösnousemuksen kellot kumahtelivat. Vaimoni syöksyi kaulaani pyydellen anteeksi aikaisempiaan ja minäkin oli valmiina samanlaatuiseen, kun tulin heittäneeksi vielä viimeisen katseen ikkunasta ulos. Ja siinä se heilui. Tuomiokello mahtavasti kumahdellen juuri makuuhuoneeni ikkunan edessä. Resonanssi sen kun vain täristeli ruutuja ja osin seiniäkin. Kun ketään noutajaa ei kuitenkaan alkanut kuulua, nousin vuoteeltani ja katsoin tarkemmin. Kelloa varten olivat kaverit raahanneet katolle useita metrejä pitkän hirren, ankkuroineet sen kattoon ja siitä hirrestä sitten tuo tuomionkello roikkui. Kellon kielestä näkyi johtavan vetonaru alapuolellani olevan solun ikkunasta sisään. Siellä veljet sitten kiskoivat ilmeisesti olan takaa. - Vaimoni peruutti anteeksipyyntönsä ja minä ryhdyin vastahyökkäykseen. Otin yhden pentujeni suksisauvoista, sidoin sen toiseen päähän erkalla tavalliset saksat ja toiseen vapaana liikkuvaan saksen haaraan vetonarun. Kun oikein kurkotin omasta ikkunastani, sain kuin sainkin kellon vetonarun saksieni haarukkaan ja siten kiskaistua omalla vetonarullani poikki. - Möykä loppui ja nukahdimme. - Herätäksemme noin tunnin kuluttua "samaa uudelleen". Konstikos tuo nyt oli mennä yön hiljaisuudessa katolle, vetää kymmeniä kiloja painava joku entinen kartanon vellikello sinne, panna uusi vetonaru jne. Juuri kun olin lankeamaisillani andalusialaiseen alakuloisuuteen ja epätoivoon, osui silmääni seinällä roikkunut häränsarvesta tehty itävaltalainen alppitorvi, jonka olin aikoinani ostanut matkamuistokseni jostain Tirolin synkästä vuorimaasta. - Heureka. Torvessa oli sellainen ominaisuus, että mitä kovempaa siihen puhalsi, sitä voimakkaammaksi ja samalla korkeammaksi muuttui sen ääni. Ryntäsin keittokomeroon, otin sieltä vaimoni Electrolux-pölyimurin, kiinnitin letkun sen puhaltavaan suuttimeen ja sitten kiedoin eristysnauhalla kyseisen alppitorven letkun toiseen päähän. Hiljaa laskin alppitorveni

omasta ikkunastani alapuolen solun avoimen ikkunan kohdalle - ja kello sen kun kalkatti. Menin rakkaan vaimoni viereen takaisin pölyimurin pistoke kädessäni ja kysyin - joko? "Jo", sanoi vaimoni ja minä työnsin pistokkeen seinärasiaan. Sen hetken jälkeen heräsivät sitten viimeisetkin vielä nukkuneet kylän asukkaat. Alppitorven kaamea ääni kiiri ympäriinsä kivuten yhä korkeammaksi ja korkeammaksi. Alle aikayksikön hiljeni myöskin kellon kalkatus. Aika lienee ollut silloin n.4 aamulla. Aloitimme viralliset rauhanneuvottelut aamulla kello 8 - hyvin nukutun yön jälkeen. Rauhansopimusasiakirjaan tuli vain yksi pykälä, jossa sopijapuolet lupasivat ei enää koskaan käyttävänsä moisia taisteluaseita. Samalla todettiin ottelun päättyneen tasapeliin 1 vastaan. Tällaisina rauhallisina ne yöt usein kuluivat maaseudun rauhassa kaukana Espoossa.

138. Läksiäisjuhlani Otaniemestä 1969.

Nyt on sitten lässyttelyni edennyt loppusuoralle ja pitäisi kertoa kuinka minut ulostettiin Otaniemestä syksyllä -69 siirtyessäni oikeaoppisen ja asiallisen, mutta silti niin rutikuivan liike-elämän palvelukseen, jonka ainoana kannustimena on tutkia tuumaa tuota, miten tutkimalla ja tuumaamalla voi yhä enemmän tuottaa pyöreitä metalliprikkoja, joita myös kolikoiksi kutsutaan.

Jos saapumistani Teekkarikylään 1.5.-52 väritti teekkarinomainen elämänmeno, niin lähtöäni sieltä on 17 vuoden kokemusten perusteella sanottava tavattomanomaiseksi (vert. tavanomainen).

Oli varattu Dipolin yksi suuri sali, jossa kahvipöytä. TKYH:n herrat johdattivat minut sinne ja sitten alkoi

- lappaa hanhenmarssissa sisään koko TKY:n henkilökunta antaen jokainen minulle ihanan tulipunaruusun.
- sitten astui mielenliikutuksesta ja kantamansa ruusupuskan painosta kai hiukkasen horjuen asiakkaiden edustajana kukkatukkukauppias Vakkuri. Hänen ojentamansa puska oli tuollaista 300 - 400 ruusun luokkaa. Näihin alkuseremonioihin "saattoi" hieman vaikuttaa se, että samanaikaisesti purettiin Dipolista pois juuri päättyneen kukkanäyttelyn jämiä.
- Sitten minut istutettiin upeaan nahkaiseen nojatuoliin, jonka ilmoitettiin olevan henkilökunnan kiitos minulle poistumisestani. Kaadettiin ensimmäinen kuppi kahvia, joka jäi juomatta, koska
- ryntäsi sisään koko kylän linnanisännistö vakain tuumin ja varastamisen aikomuksella taustametelöitsijöinä jokus aikaisemminkin kuulemani RWBK. Tihutyönsä apuvälineenä oli isännistöllä parit, johon minut tarpeellista väkivaltaa käyttäen pauskattiin ja köytettiin. Fyysillisen kuntoni kuitenkin täysin virheellisesti arvioiden ripottelivat ryöstäjät päälleni vielä satakunta ruusua "viimeisenä tervehdyksenään" .
- Parit kera minun ja ruusuin kannettiin ulkona odottavaan paloautoomme Suihku-Siwiään. Pari moottoripyörillä liikkuvaa poliisia ajoi edellä sireenit ulvoen, kun

sen sijaan takana oli vielä kaksi, jotka tekivät samoin. Sateen varalta oli vielä letkassa varalla oikea ambulanssi, mutta satoi koko matkan ajan, joten suhari ei voinut tulla ulos autostaan avaamaan ovia.

- Kierrettiin koko Ota-Onnela ja saavuttiin Jämerän Silmän luokse.
- Omin voimin minun oli sitten ryömittävä silmän lävitse isännistön ilmoitettua sen olevan ainoa virkatie kylästä liukenemiseen.
- Silmän toisella puolen minusta tehtiin itseni paljastaja onneksi vain polviin saakka, koska jouduin painamaan sekä jalkojeni että käsieni jäljet pehmeään sementtivelliin. Siellä ne taitavat vieläkin olla kera signeerauksen.
- Kaiken tämän kestätyäni pääsin viimein myös siihen ambulanssiinkin, joka kuljetti minut kera arvovaltaisen seurueen poliisit mukaan luettuina ikimuistoiseen rantasaunaan.

Mitä kaikkea siellä sitten aamuun mennessä tapahtui, sitä en todellakaan voi kaikkea paljastaa. Primitiivisenä alkuna mainittakoon kuitenkin, että vasta ensimmäisen 145 -asteisen löylytuokion jälkeen juhlayleisö ja minä saimme isännistöltä luvan paljastaa itsemme vaatteista. Eräässä juhlinnan vaiheessa isännistö vannotti minulla valan, joka velvoittaa minut aa pitämään kaljua eli klania ja bee olemaan aina mukana vaihtositseissä ja kukanpäivän juhlallisuuksissa. Aa -kohdan noudattaminen ei toistaiseksi ole tuottanut suurempia vaikeuksia ja beetkin olen hoitanut voimieni mukaan. Beessä ovat muuten tukena ja turvana olleet aktiivisesti poliisimiehet Aas ja Kati l a.

Se niistä läksiäisistä. Kuivan nasevaa teekkaritouhua, vai mitä.

139. Täytän 60 v. 2.4.1975. Irma junailee hipat

Makuuhuoneeni seinällä roikkuu raameissa aikataulu pvm:ltä 1.4.1975. Ja sen syntyminen on kokonaan teekkari h.c. *Irma Henrikssonin* syytä. Tuona iltana viisi ja puoli vuotta Otaniemestä lähtöni jälkeen oli Irma provosoinut syntymäpäiväni aatoksi suunnilleen seuraavaa: 20.00 tunkeutui Tapiolan asuntooni kolme poliisia kera Kauko Katilan, rynttyyt niskaan ja mustaan maijaan.

Nopeudella A Luolamieheen, Dipoliin. Eteisessä odotti em. Irma pannen jalkoihini Suomen suurimmat aamutohvelit kera kilisevien kulkusten mallia Teuvo Turunen. Talon kaikki valot olivat pimeinä. Sain käteeni taskulampun ja määräyksen jatkaa punaista mattoa pitkin. Tuo matto oli 20 mm leveä punainen teippinauha lattiassa. Noudatin määräystä ja konttasin nauhaa pitkin eteenpäin. Se johti lopulta Luolamiehen salin keskelle. Kun pääsin perille kajahti valtavana yhteislaulu: Yö kuin sielu neekerin... Laulun loputtua syttyivät kaikki valot ja ... luola oli ääriään myöten täynnä ent. teekkareita vuosilta 1952-69, sen aikuisia työtovereitani, TKY:n vallassa olevia konsuleita ja muita teekkareita. Kun myös RWBK, riittävä määrä poliiseja, jopa omat 4 aikuista pentuanikin sekä pari vävyä ja miniää. Nämä kaikki oli Irma haalinut kasaan

ilman, että minulla oli aavistustakaan asiasta. Vaimonikin suun oli Irma saanut teipattua hermeettiseksi. Yllätys oli minulle täydellinen ja sitä riemastuttavampi.

Syötiin, jyypättiin ja muisteltiin menneitä. Oli tosi kivaa. Ja vielä kerran sain erilaisia lahjakaluja kuten:

- Luolamies-salaseuralta raittiit elämäntavat takaavan jalopuisen (höylätty mänty) tarjottimen, jonka keskelle on lähtemättömästi kiinnitetty puinen puteli.
- Ent. linnanisänniltä ukkomiehen JO-JON: Materiaali koivu. Halkaisija 265 mm. Paksuus 100 mm. Naru ? 10 mm. Narun pituus 5.000 mm. Paino 4 000 gr. Tämä oli luovutuspuheen mukaan täydennys aikaisemmin saamaani 399 Jo-Jon arsenaaliin. Tällä ukkojojolla minä nyt sitten voin leikkiä vain parvekkeelta käsin. - Aas, Katila ja muut poliisit antoivat puolimetrisen puupatsaan, jonka ilmoitettiin muistuttavan minua muunkin kuin pään osalta. Riihimäen Lasitehtaalla "lisenssioiva" aikaisemmin mainittu *Tintero* (Antero Tiilikka) toi 5-kiloisen lasimurikan, jonka tarkoituksesta en vieläkään ole päässyt selville. TKYH oli otattanut Jämerän silmän edessä olevasta jalanjäljestäni kipsivedoksen. Sekin roikkuu nyt seinälläni.

Tätä riemujuhlaa vietettiin sitten keskeytyksettä aina siihen saakka, kunnes saavutin 60 vuoden iän. Kiitos Irma, että järjestit minulle tuon kaiken.

140. Kansaneläke alkaa juosta 2.4.-80. Irmalla taas sormet pelissä

Ja ainakin kerran vielä järjesti Irma minulle, ja nyt se tapahtui 2.4.-80, eli samana päivänä, jona tulin kansaneläkkeen perusosaan oikeutetuksi. Asuntoni ovikello soi, ja kun avasin sen, oli sen takana *uusi ovi*. Tai oikeammin se oli uusi vanha ovi. Irman johdatuksella kantoivat kylähallituksen jäsenet minulle Teekkarikylän oven 3 C 93. Se huone toimi meillä makuuhuoneena, kun asuimme siellä kylän C- sarven yläsolussa. Onpa tosiaan ovi menneisiin muistoihin. Oven mukana tuli vielä teekkarikvartetti ja kylätoimiston muut tytöt valmiiksi keitetyin kaurapuuroin ja samppakaljoin. Ne olivat tervetullutta provianttia eläkevaarille.

141. I-painoksen päätössanat

Lopuksi tältä paikalta. Olen nyt kaivellut harmaat aivosoluni työpöyhjiksi Otaniemen muistoista. Ne ovat nyt edellä prantättyinä. Toivon muistaneeni oikein sen, minkä olen muistanut. Sinä entinen otanisti, joka nyt olet urhoollisesti kahlannut tänne saakka. Jos olen jotain kertonut väärin tai liian laimeasti. Älä hyväksy sitä. Tee protesti. Sen voit vaivattomasti tehdä suullisesti. Suoraan minulle. Täällä Tapiolan kammiossani. Tapiolahan on, kuten ehkä muistat, eräs Otaniemen rajakylistä. Akkunastani näkyy

taustalla Otaniemen satamakaupunki Helsinki ja aivan edessä korkeahko konttorirakennus, jossa mm. on töissä teekkari evp. Jaakko *Ihamuotila*.

Soita kuitenkin ennen tuloasi numeroon 463 087, että ennen saapumistasi a) ruokin ikuisesti nälkäisen Tanskan Dogini Danilo Gerjos Shilo Of Airways'in (säkäkorkeus + 15 cm verrattuna ent. Dooraani), ja b) otan yhden littupullon huonelämpöön. Jos puhelin ei heti vastaa, älä lannistu. Danilo on silloin ulkoiluttamassa minua.

Ja Te arvoisa tavallinen lukijani. Jos Te ette edellä mainituista mitään ymmärrä, tilanne selviää ns. kahden käden tempulla. Vasen kasi sulkee kirjan ja oikea heittää sen roskikseen.

Loppu.1982.

Toisen lässypainoksen alkulause

Kun vuonna 1982 sain prujatuksi kasaan tämän kirjan ensimmäisen painoksen, luulin todella pumpanneeni itseni tyhjäksi Otaniemen muistoista. Mutta P:n marjat. Ei sinne päinkään. Toisaalta pulpahtaa yhä pinnalle muistojeni suosta sellaisia jäyniä ja tapahtumia Teekkarikylästä, että katson suorastaan velvollisuudekseni saattaa ne tämän päivän tietoon "opiksi ja ojennukseksi jälkipolville". Ja toisaalta olen suureksi riemukseni ekan painoksen jälkeenkkin "ilman omaa syytänäni" joutunut sen laatuisiin teekkariryminöihin mukaan, että olisi suorastaan teekkarihistoriallinen häpeä ellei niistä kerrottaisi jälkimaailmalle.

Istuudupa nyt arvoisa lukija rennosti ja leppoisasti nojatuoliisi tai sohvan nurkkaan, vaimenna radiosi, TV:stä tai ympärillä hälisevistä ihmisistä johtuva mökä, avaa tämä kirja ja ota vastaan sieltä pulppuava henki, *oikea teekkarihenki*. Teekarit ovat tämän hengen vuosikymmenten saatossa luoneet. Minun vaatimaton osuuteni on vain yritys jotenkin rekisteröidä, inventoida ja dokumentoida sitä.

08.03. 1987.

Ossi.

142. Littu valmiina Teekkarikylän 50 - vuotisjuhlaan v. 2002

Kuten lavalta tunnettu on, aloin minä Otaniemessä ollessani harrastella kemiaa valmistamalla joka vuosi 30 l:n demisaanin täyteen LITTUA (vrt. pyöreä pullo = pytty, litteä pullo = littu). Noita littupulloja on sitten Vapusta 1975 lähtien lähetetty Vappuriehan julistuksen yhteydessä helium-pallojen voimalla muun muassa myös avaruuteen. Näistä Vappulituista on tarkempi selostus toisaalla tässä kirjassa.

On kuitenkin yksi littupullo, jonka olemassaolosta ja ennen kaikkea varastointipaikasta tietävät vain harvat ja valitut teekkarit. Linnanisännistön vaihtoseremonioitten yhteydessä pullon olemassaolo tarkastetaan noudattamalla tunnontarkasti seuraavan säädekirjan määräyksiä:

SÄÄDEKIRJA

Vuosikymmeniä kestäneen uurastuksen sekä hellittämättömän prosessi- ja maistelukokeilun tuloksena, johon lukuisat teekkaripolvet ovat auliisti antaneet suuriarvoista asiantuntija-apuaan, katson nyt päässeeni littutuotannossani sellaisiin saavutuksiin, että voin perustelluksi säätää seuraavaa:

Teekkarikylän 50-vuotis riemujuhlan vääjäämättömästi lähestyessä on tullut aika ryhtyä esivalmisteluihin.

Siksi olen nyt päättänyt osallistua tähän riemujuhlintaan tarjoamalla kutsu- ja kunniavieraille itse valmistamaani littua.

Lupaukseni vakuudeksi luovutan täten teekkarikylän kylähallituksen huostaan ja vastuulliseen valvontaan mukana seuraavat 2 (kaksi) alkuperäistä littupulloa käytettäväksi em. riemujuhlassa

13.05.2002.

Äkillisen, ulkoapäin mahdollisesti tulevan vaaran torjumiseksi olen katsonut aiheelliseksi valaa littujen suojaksi portlandsementtisen erikoiskuoren.

Litut kuljetettakoon teekkarikylän varmimpaan paikkaan eli KONKLAAVIIN ja lukittakoon sinne riemujuhlaa odottamaan.

Kerran vuodessa, kylän vaihtositsin yhteydessä luettakoon tämä teksti julki ja tarkastettakoon - että litut ovat ehjinä ja avaamattomina tallella. Kylähallituksen uusi puheenjohtaja ja paikalla oleva poliisiviranomainen varmentakoot nimikirjoituksillaan mukana seuraavan tarkastuspöytäkirjaan tarkastuksen tapahtuneen. Mukana seuraavat kolme (3) jojoa, jotka ovat osa teekkarikyläläisiltä 2.4.1965 syntärilahjaksi saamastani 399 jojon arsenaalista, luovutettakoon 13.05.2002 seuraavasti:

1 valtiovallan edustajalle, 1 Espoon kaupungin edustajalle, 1 teekkarikylän nuorimmalle paikalla olevalle asukkaalle.

Oheinen muoviämpäri kuuluu de Jure teekkarikylälle, sillä se ilmestyi asuntoini oven eteen 27.1.83 vedellä osittain täytettynä ja siinä kellui pullo sisältäen pullopostina kutsun vaihtositsiin. Pullo palautuu oheisena ja veden käytiin portlandsementin valmistukseen.

Otaniemessä 11.02.1983

*Ossi Törrönen
teekkari h.c.*

143. Purnausruno vuodelta 1952

Seuraavassa purnausruno teekkarikylän ensimmäisen linnanisännistön yhden isännän, Ilpo V. Salmen runoasuun saattama "yhteen veto ensimmäisen asumiskauden 1951-1952 purnauksista".

Eivätpä ole purnausten aiheet kolmen vuosikymmenen aikana juuri muuttuneet vai ovatko.

Sauna, lämmin vesi, ikkunaverhot
ravintola, bussi ja harrastelukerhot
ulkopuoliset asukkaat - lastenhoidon hinta
patteri on kylmä ja rohiseepi rinta.

Vuokranlaskuperusteet vai joukkovoiman taika
johto pumppumoottoriin ja Olympia-aika
kumimatot, liinavaatteet, seinäpintain käyttö
sunnuntaisin sedille ja tädeille sen näyttö.

Lavuaarit, kellarit polkupyöräsuoja
nelosen päivystys ja aamupostin tuoja
Lipputanko, värisävyt, haisee roskakuilu
Kumpi omi äänekkäämpi - fuksi vaiko huilu?

Pöytälamppu, kassakoneet, neliömäärä
Yksityinen yrittäjä - oikea vai väärä.
Vanhat lehdet, tyhjät pullot, vaatekaapin malli
jäänyt varsin vähälle on derivaatta, dralli.

PS. Tämän runon otin talteen kevään 1952 viimeisestä Nytyiset -lehdestä.

144. Käpy-patsaan alkuperäinen toimintaidea

Saman aikaisesti DIPOLIN rakentamisen kanssa istui silloisen tekkari Reijo *Perkon* johtama idearyhmä tiiviisti suunnitellen jonkunlaista koristepatsasta ns. "TEKKARITORILLE", joksi alettiin työnimenä kutsua Dipolin edustaa. RYHMÄ-PERKO päättyi lopuksi käpyä muistuttavaan mobile- laitteeseen, jonka *alkuperäinen toiminta-ajatus* on nyt syytä panna paperille - niin fantastinen se todella oli.

1. Kävyyn "lehtiä" avaavia erikoismetallisia työntötankoja kuumennetaan lukuisilla pienillä kaasuliekeillä. Tangot ovat ainetta, jossa pituuslaajeneminen on mahdollisimman suuri.

2. Kuumenneet tangot laajenevat ja aukaisevat kävyn lehdet.
3. Lehtien auettua aariasentoon pienenevät kaasuliekit minimiin, jolloin -
4. Kylmävesisuihkut kohdistuvat tankoihin supistaen ne minimipituuteen ja vetävät lehdet jälleen kiinni.
5. Suljetun kävyn uumenista kuuluu hetki "teekkarimelodioita". Pienen tauon jälkeen toistuvat vaiheet 1-5 jne.

Kuten olettaa saattoi, torjui TKYH tämän alkuperäisen idean "liian häiriöalttiina ja kalliina", joten ryhmä Perko toteutti Käpynsä riisuttuna mallina, jossa aukeaminen ja sulkeutuminen *tapahtui primitiivisesti vain epäsympaattisen sähkömoottorin* avulla.

Olen alleviivannut sanan tapahtui, sillä mielipahakseni on KÄPY tainnut sammua kokonaan ja seistä jököttää liikkumattomana. Minun aikana siinä oli mukana kolikkoautomaatti, joka markan kolikolla pani Kävyn käymään. Tulot lankesivat muistaakseni jonkun stipendiraaston hyväksi. Pankaa hiivatissa Käpy jälleen kuntoon ja korottakaa roimasti kolikkomäärää. Ainakin kesäaikana turistit ja kongressivieraat sulloisivat siihen rahnaa mielellään.

145. NARI-SAUNA luotiin 6:ssa tunnissa

Consa lavialta tunnettu on, että suloisessa Suomessamme on saunoja jos jonkunlaisia siinä parin miljoonan verran, niin selostettakoon tässä yhteydessä vain yksi jossakin määrin erikoinen exemplari.

Siinä pari vuosikymmentä sitten astui koputtamatta virkahuoneeseeni tekn. ylioppilas, arkkitehtuurista viisautta ammentava Kalle-Heikki Narinen lausuen, että kun se TY:n (suomenkielinen osakunta TKY:ssa nimeltään Tekniikan Ylioppilaat) kesäretki Suomenlahdelle hiekkajaalalla on taas edessä, on osanottajien keskuudessa virinnyt ajatus suunnitella ja konstruoida sellainen saunarakennus, joka osallistuisi kyseiseen kesäretkeen suoden raskaan purjehduksen lomaan hygieenistä virkistystä. Kysyin Kalle-Heikiltä, että mihin aikaan kesästä tuo retki alkaa, johon hän vastasi lakonisesti "huomenna klo 12.00". "Ai. Vasta huomenna", vastasin asialliseen tyyliini ja ehdotin sekä samalla määräsin työnjaoksi sen, että Kalle-Heikki ryhtyy alkamaan suunnitella ja minä sitä mukaan toteuttaa sekä rakennus- että LVI-töitä. Huolimatta väljänlaisesta aikataulusta, toteutimme sekä suunnittelun että rakentamisen samanaikaisesti seuraavasti:

Otimme kolme (3) täyskokoista suorakaiteen muotoista kovalevyä sekä sahasimme lisäksi kaksi (2) neliön muotoista levyä, joissa kunkin sivun pituus oli nerokkaasti sama kuin em. koko levyn korkeus. Näihin neliönmuotoisiin levyihin naulattiin joko sivuun mäntyrimat 2 x 2" ja toiseen vedettiin Stanley-puukolla kaksi toisiaan vastaan kohtisuoraa viillosta. Sitä kolmatta viillosta ei tehty, vaan siitä kohdasta tuli näin syntyneen saunaoven sarana.

Pihistimme Otaniemen Hoitokunnan ulkovarastosta tyhjän, käytetyn pikitynnörin, meislasimme yläpään pois, löimme kahteen eri vaakatasoon joitakin reikiä, joista

tungimme läpi betonirautoja sekä kiven että tulipesän arinoiksi. Viime hetkellä keksi Kalle- Heikki vielä nerokkaan ajatuksen, että jos leikkaamme tynnörin kupeeseen sen tulipesän kohdalle neliönmuotoisen aukon, niin on helpompi tunkea siitä halkoja kuin nostaa joka kerta tulikuuma kiuas ylös. Uusi saunarakennus laitteineen oli valmis n. 6 tunnin ähkymisen jälkeen. Kunnioittaaksemme nerokasta suunnittelijaa annoimme rakennukselle nimen NARI - SAUNA. Tämän nimen tuleva arkkitehti Kalle-Heikki Narinen tekstasi omakätisesti saunan ulkoseinään.

Laitos raahattiin Pohjoisrantaan ja kasattiin kera lankanaulojen sen hiekkajaalan kannelle. Varsinainen saunomisrituaali tapahtui siten, että kiuas lämmitettiin kuumaksi jaalan kannella ja viereen pantiin yksi puupenkki lauteeksi ja NARI-SAUNA nostettiin näiden päälle.

Kun kesäretkeläiset sitten aikoinaan kotiutuivat Otaniemeen, vuodattivat he runsain mitoin ylistystä NARI-SAUNAN oivallisuudesta. Ainoa virheeksi katsottava seikka oli se, että kiukaan alle tarkoitetut tiiliskivet unohtuivat lähdön kiireessä Helsingin rantaan ja kun laivan kippari saunan purkamisen jälkeen havaitsi tammikannellaan tuhkan polttaman pyöreän laikan, aikoi hän ensiksi vetää retkeläiset kolme kertaa kölin alitse köyden päässä, mutta lauhtui kun hänelle todistettiin ko. laikan päin vastoin kohottavan kuunarin arvoon mittaamattomaan. Todistihan se jälkipolville, että alus oli sipoolaisen hiekan lisäksi kuljettanut myös tulevia vuori- ym. neuvoksia & cetera.

146. IMM-laite. International Money-Meter

Aikaisemmin selostamaani Käpy-patsasta verrattoman paljon varmatoimisempi oli Dipolin teekkariaulaan asentamamme kolikonkeräyslaite, jonka nimi oli INTERNATIONAL MONEY-METER.

Teuvo Turunen teki kimpilevystä n.1,5 m korkean ja puoli metriä leveän elohopealämpömittaria muistuttavan vehkeen asteviivoineen ja numeroineen. Lasiputken ja elohopean sijasta keskelle kiinnitettiin kirkas 2" paksuinen suora läpinäkyvä akryyliputki, jonka alapää oli visusti suljettu. Huraa. Laite oli valmis. Se kiinnitettiin lujasti seinään. Yläpäässä - avoimen putken kohdalla oli seuraavat kuusi vieraskielistä sanaa INTERNATIONAL MONEY-METER Put the coins here.

Tulos. 1,5 m akryyliputkea täyttyi aika-ajoittain kaiken maailman kolikoista, jotka Liisa Jutila (pääkassamme) raahasi KOP:n tyttöjen harmiksi pankkiin talletettavaksi jälleen jollekin TKY:n tilille.

Suosittelen samanlaista uutta laitetta, joka digitaalisesti sieppaa turistin lompakosta automaattisesti yhden tai useampia seteleitä, muuttaa arvon tosiajassa suomen rahaksi ja pudottaa uhrin käteen arvoa vastaavan määrän ÄPYJÄ, JULKKUJA tai muita teekkareiden kulttuurijulkaisuja.

147. Vuosisadan UFO -idea meni pieleen. ÄPY ÄINÄ JNE.

Eräänä keväänä, joskus kylän alkuvuosina oli jälleen TEMP AUSVUOSI ja similitit touhusivat ÄPY -lehtensä julkaisemista. Samanaikaisesti koko maailma oli täynnään UFON- näkijöitä. Varsin usein oli päivälehdissä "silminnäköiden todisteluita" ulkoavaruudesta tänne Tellukseen pistäytyneistä turisteista. Kehittelimme vailla vertaa olevan tempausjäynän, jonka piti mykistää koko maailma aitoudellaan.

UFO-JÄYNÄMME idea oli seuraava: Kun jossain sisäsuomen maantietä pitkin illan hämärässä asumatonta metsäosuutta pitkin kulkeva linja-auto nousee mäen päälle, näkee sekä kuljettaja että matkustajat kauhuksaan lautasen muotoisen hopeanhoitoisen ja kummallisia valoja vilkuttavan esineen nousevan ilmaan ja katoavan "taivaan sineen". Kun kuljettaja saa ajokkinsa pysähtymään ja kaikki ryntäävät ulos, näkyy UFO enää pienenä vilkkuvana pisteinä korkeuksissa. MUTTA maassa sen sijaan oli sitä kummallisempaa. Maasto on lähes aarin alueelta täydelleen palanut ja hiiltyneiden puunkappaleiden ja punahehkuisten kivien seasta nousee omituisen kitkerä vihertävä savu. Illuusio olisi ollut täydellinen. Maailmansensaatiosta olisi tieto kiirinyt nopeasti ympäri.

Mutta koska jäynän teknillinen toteuttaminen kuljetuksineen, hitsausvälineineen, vetypalloarsenaaleineen, kemiallisine erikoisefekteineen sun muineen olisi tullut maksamaan nykyrahassa ainakin 30.000 markkaa, ryhdyttiin etsimään sponsoria. Täksi uhriksi valittiin APU-lehti, joka em. kohtuullista korvausta vastaan olisi saanut kuolemattoman maineen ja kunnian yksinoikeudesta paljastaa huijaus lehtensä palstoilla hälyn asian johdosta ollessa [kuumimmillaan. Taas kerran lämmitimme rakkaan rantasaunamme kuumaksi ja kutsuimme APU-lehden silloisen päätoimittajan, Pauli Myllymäen neuvottelemaan yksityiskohdista.

Nyt oli mainitun lehden koko vuoden kestävä mainoslauseena:
APU AINA AIKAANSA EDELLÄ.

Kun nämä sponsoroimisneuvottelut löylyineen, Servin Maijan loistavine aterioineen ja kohtuullista runsaampine kyytipoikineen olivat juuri päättymässä positiiviseen lopputulokseen, alkoivat ÄPY-SIMILISTIT kuorossa karjua sekaan omaa mainoslausestaan:

ÄPY ÄINÄ ÄIKÄÄNSÄ ÄDÄLLÄ.

Aluksi tämäkin mainoslause huvitti suuresti myös APU -lehden herra päätoimittajaa, mutta ilmeisesti löylyn, ruuan ja juomien ylenpalttinen tarjoilumme sekoitti hänen harkintakykyään siinä määrin, että hän äkisti tulkitsikin äpyläisen mainoslauseen omaa kunnianarvoisaa lehteään halventavaksi. Päinvastaisista kiihkeistä todisteluistamme huolimatta herra päätoimittaja puki päällensä, otti hattunsa ja keppinsä ja poistui arvokkaasti suuntana Helsinki. Sinne häipyivät hänen mukanaan sponsorirahat ja koko idea romuttui. Minkä sensaation maailma siinä samalla menettikään.

Servin Mökin kabinettien nimet:

"On turhaa touhuta" Servin Mökin kabinettien nimien keksimiseksi. Maija on ne itse jo ammoin määritellyt oman laulunsa ensimmäisessä säkeessä: **HERRAT** sinne ajaa hevosella ja **JÄTKÄT** saavat kävellä.

148. Teimme kaikkemme kongressien hyväksi.

DYNAMICS OF THE ATMOSPHERE

Joskus 60-luvulla vietettiin maailman geofyysistä vuotta, joka huipentui Otaniemessä pidettyyn geofyysikkojen maailmankongressiin. Kongressi oli elokuun puolella, joten yötkin jo olivat pimeät. Tiedemiehiä maailman kaikilta kulmilta saapui tänne Otaniemeen useita satoja, valtaosa jo päivää paria ennen avajaisia. Ja nyt sattui sellainen oloissamme lähes ainutlaatuinen säätapauhtuma, että koko avajaispäivää edeltäneen yön Uudellamaalla ja nimenomaan Helsingin yläpuolella raivosi valtaisa ukkosilma kaatosateineen, salamoineen ja jyrinäineen. Salamoita leimahteli niin tiheään, että ne rekisteröitiin Ilmalan meteo-asemalla ehdottoman uudeksi Suomen ennätykseksi. Oli hupaisaa katsella, kuinka nämä arvon tiedemiehet seisoskelivat ryhminä ulkona ihmetellen näkemäänsä. Ja uskokaa tai älkää. Juhlallisten avajaisten jälkeen seuraavana päivänä oli ensimmäisen luennon aihe: DYNAMICS OF THE ATMOSPHERE. "Järjestämämme" havaintoesitykset edellisenä yönä varmaan jäivät jokaisen kongressivieraan mieleen. Otaniemi sai runsain mitoin ylimääräistä goodwillia. Ja sitähan aina tarvitaan.

149. RWBK:n eräs tehdaskonsertti

Erään Tempauksen yhteydessä oli sovittu, että maailman kuuluisampi vaskipilliyhtye RWBK tekee Suomen Kaapelitehtaan Helsingin tehtaalle syvästi taiteellisen vierailun arvokkaalla ohjelmistolla. Minä jouduin onnettomuudekseni kyseisen tilaisuuden yhdysmieheksi. Työmaalounaan jälkeen jäi henkilökunta in corpore ruokasaliin ja sinne änkesi myös koko tehtaan korkea esikunta vuorineuvoksesta alkaen hamaan nuorimpaan konttoriharjoittelijaan saakka. Ainoa, joka ei tullut, oli RWBK. Voitte arvata, kuinka mieltä ylentävää oli allekirjoittaneella hikoilla ja kiemurrella kutsuvierasjoukon edessä ja yrittää selittää jotakin force-majeure periaatteella. Aikamme odoteltuamme julisti Herra Vuorineuvos tilaisuuden päättyneeksi ajaen laumansa takaisin tuottavaan työhön.

Asia selvisi todella force-majeureksi. RWBK:n pääkirjanpitäjä oli yksinkertaisesti kirjannut väärän päivän. Lähdetimme anteeksipyyntöpartion vuorineuvoksen luo, jossa sovittiin, että Retuperä suorittaa eräänä toisena päivänä ns. kiertävän tehdaskonsertin koko tehdasalueella korvauksena möhläyksestään. Ja näin todella tapahtui. Eräässä myöhemmässä tilaisuudessa Kaapelitehtaan herra Vuorineuvos totesi tyynesti hänen

tehtaansa menettäneen Tempauksemme ansiosta puolentoista työpäivän tuoton. Puoli päivää meni pipariksi sen ensimmäisen konserttipäivän turhassa odotuksessa ja se tehtaalla kiertävä konsertti sekoitti koko työpäivän, kun kuulemma osa koneistakin piti pysäyttää, jotta RWBK:n sulosoinnut pääsivät valtoimenaan leijumaan tehdassalissa.

150. Uuden rantasaunan vihkiäiset

29.3.1985. PUHEENI

Alussa Otaniemi oli autio ja tyhjä. Hirvet, ketut, jänikset ja muut metsänötökät hallitsivat täällä suvereenisti. Ihmiselosta ei näkynyt muuta merkkiä kuin tuo TKY III:n edustalla kohoava kivikauden aikainen alkuteekkarin hautakumpu, joka sekin oli 5.000 -vuotisen sammaleen peitossa.

Sitten aika siirtyi vuoteen 1950. Tuli kevät, tuli toukokuu ja sen 13. päivä. Tuona ikimuistoisena päivänä Jämeräpartaiselta Insinööriltä uloslähti käsky .-NYT. Taivas välähti ja tanner tärähti, kun Teekkarikylän rakentamisen valtaisa alkupaukku kiiri pitkin Otaniemen silloin niin neitseellisiä kukkuloita, laaksoja ja rantoja. Alkoi päivälleen kaksi vuotta kestänyt ensimmäinen rakennusvaihe, jona valmistuivat TKY III, IV ja V, Servin Mökki ja kylän ensimmäinen rantasauna. Se nousi tuonne viimeisen HOAS -rakennuksen kohdalle ylhäiseen yksinäisyyteensä. Ja sitä ensimmäistä rantasaunaa oli rakentamassa myös joukko kanadalaisia tekkareita Toronton Yliopistosta excursiojohtajanaan prof. Nicolas Ingnatjeff. 13.5.1952 oli tupsukansa ensimmäistä kertaa in corpore Otaniemessä, kun kylä vihittiin Tasavallan Presidentti Juho Kustaa Paasikiven toimesta.

Sitten tuli kesä ja Olympian kisat ja Teekkarikylä sai ensimmäiseksi vieraikseen 1500 ulkomaista urheilijaa. Kisojen aikana koitti puolestaan rantasaunamme kunnian hetki, kun Edinburgin ja Kentin herttuat vierailivat siellä vihkien sen juhlallisesti käyttöön suomalais- kanadalaisen tekkariystävyyden muistomeriksi. Ja niin alkoi ensimmäisen rantasaunamme vain pari vuosikymmentä kestänyt mutta sitä aktiivisempi toimikausi. Lukemattomia olivat ne kadun tekkareiden, TKY:n hallitusten, edustajiston, kiltojen ja vapaiden yhdistysten saunaillat, jolloin iloinen tekkarilaulu raikui saunaniemeltä pitkin Laajalahtea usein aina satamakaupunkiimme Helsinkiin saakka. Jos tekkari sai tentit läpi, tai lopullisesti valmistui tai aikoi ahkerasti avioliittoon, niin rantasauna oli itsestään selvä tällaisen ilojuhlan viettoon. Ja toisaalta, jos TKY:n taivaalle alkoi kasaantua taloudellisia tai organisatorisia vaikeuksia ennakoivia pilviä, niin neuvonantajat, ystävät ja tukijat kutsuttiin rakkaaseen rantasaunaamme. Siellä olivat tekkareiden vieraina milloin kunniavaltuuskunnan jäsenet, milloin korkeakoulumme rehtori ja muuta professorikuntaa, milloin Espoon kunnan johtoelimiä, kansanedustajia tai istuvia ministereitä. Ja siellä saunan kehoa ja mieltä pehmentävissä makoisissa löylyissä saatiin usein visaisiltakin vaikuttavat ongelmat ratkottuiksi. Ja nimenomaan aina, kun Jämeräpartainen Insinööri totesi hetken koittaneen tempaukseen, nimesi hän Esikuntansa, kutsui sen rantasaunaan ja pian kajahti sieltä tekkareille Jämerän ehdoton käsky ryhtyä tositoimiin jonkun asian hyväksi.

Kymmenkunta vuotta ovat tekkarit nyt saaneet olla ilman omaa ideariiheään, ilman kunnollista rantasaunaa. Ne ovat olleet puutteellisia aikoja tekkarielämässä. Sitä suurempi onkin tänään riemumme, kun saamme olla mukana ja avaamassa käyttöön tekkareiden upouutta toista rantasaunaa. Tämä on onnellinen syntymäpäivä. Synnytystuskat ovat takana ja uusi tulokas voi hyvin. Tulloon tästä toisesta rantasaunasta ainakin edeltäjänsä veroinen sitsisyttiö, johon jokainen tekkari aina riemumielin palaa. Ja vallitkoon tässä saunassa sama legendaarinen oikea tekkarihenki, joka vallitsi sen edeltäjässäänkin tuolla parin sadan metrin päässä.

"Men sana in corpore sano-terve sielu terveessä ruumiissa" - sanoivat muinaiset roomalaiset. Tähän uuteen rantasaunaan liittyvänä mietelauseena haluaisin suomentaa tuon antiikin lauseen kuuluvaksi - "Virkistyneessä kehossa itää entistä virkeämpiä ajatuksia" . Älköön tämän rantasaunan kiukaasta loppuko kunnan tekkarilöyly sinä ilmoisna ikänä - kuuna kullan valkeana.

151. Tekkarit täyttivät asuntoni. My name is Michael Brown

Kun henkilökunnan uusi asuinrakennus (nyk. TKY I) aikoinaan valmistui ja siten myös minä siirryin TKY III C:n solusta "oikeaan työsuhteasuuntoon", niin eipä kulunut pitkääkään aikaa, kun joukko kylän tekkareita päätti altruististen tunteitten vallassa todeta onko uusi asuntoni riittävän tilava. Ja tilavuushan saadaan parhaiten selville täyttämällä tutkittavana oleva tila jollakin sopivalla aineella. Ja he täyttivät sen tekkareilla. Tähän viisi (5) huonetta, keittiö, pesuhuone ja eteinen käsittävään huoneistoon sulloutui sanan täydessä merkityksessä täsmälleen niin monta tekkaria kuin sinne faktillisesti pystyttiin sullomaan. Minä, vaimoni ja neljä pentuani kuin myös yksi täysikasvuinen Tanskan dogi (Doora) sisällyimme olosuhteitten pakosta tähän "täyteaineeseen". Totuuden nimessä on kuitenkin korostettava, että kyseisiä olioita oli vain yhdessä kerroksessa eli, että kaikkien jalat olivat tukevasti lattiassa (myös Dooran 4 kpl). Ainoa, mitä en koskaan saanut tietää oli änkeämisen tulos eli tilaisuutta kunnioittaneiden tekkareiden lukumäärä, paljon yli sadan sen joka tapauksessa täytyi olla.

Kun suma sitten purkautui kokeen päätyttyä ja tekkarit perheeni suureksi helpotukseksi liukenivat ovesta ulos, nykäisi yksi ulkomainen TKK:n opiskelija minua hihasta ja sanoi: "My name is Michael, but may I ask, Why I am here?" En todellakaan pystynyt huonolla englanninkielen taidollani antamaan hänelle järkevää selostusta.

152. Viimeinen ilmastoitu huone B 99 = johti suoraan ulos

Vuodesta vuoteen jatkui syksyllä sama rullanssi kylän toimistossa. Inna ja Eeva jakelivat karsintakurssin läpäisseille huoneita ja selvää selvemmin ne aina loppuivat kesken.

Eräänä syksynä teimme sen "tuhman jäynän", että panimme TKY III:n A-B -käytävältä kolmosen viheriölle johtavan oven sisäpuolelle lapun B 99. Kun sitten viimeinen oikea huone oli annettu, sai seuraava phuksi -raukka Innalta lapun B 99 maininnalla, että se on erittäin valoisa ja täydellisellä ilmastoinnilla varustettu. Uhri syöksyi ko. oven eteen, avasi sen - ja joutui viheriölle. Katselimme ikkunasta uhrin ilmettä, menimme perässä ja annoimme hänelle kuitenkin oikean vuodepaikan oikeasta huoneesta.

153. Lovetako vaiko ei loveta

Siirryimme aikoinaan Teekkarikylän asuntohakemuksissa paperikaavakkeista SPEEDEX-reikäkortteihin, joissa A5-suuruisen kortin kaikki neljä sivua olivat rei'itetyt, ja joka reiän kohdalla teksti kertomassa kunkin reiän tarkoitusta. Myönteinen vastaus reiän kysymykseen saatiin erikoisilla loveamispihdeillä, joilla reikä muuttui avoloveksi. Kun kortit olivat pystyssä laatikossa ja pitkä teräsneula työnnettiin koko korttipainon läpi ja nostettiin, jäivät lovetut eli myönteiset vastauskortit laatikkoon kielteisten noustessa ylös. Tämä helpotti suuresti hakemusten käsittelyä. Kun näitä kortteja suunnitellamme jäi yksi reikä "yli" emmekä keksineet Irman kanssa muuta, panimme tämän ylimääräisen reiän kohdalle tekstin 'LOVETAKO VAIKO EI LOVETA. Arviolta 96% hakijoista palasi toimistoon kyselemään lovetaanko se kohta vai eikö loveta.

154. DIPOLIN puunkaatotalkoot ja Maijan sahti + poliisit

Ensimmäisen DIPOLIA suunnitelleen toimikunnan asettamisesta oli kulunut 3 vuotta ja 8 kuukautta (13.5.1963), oltiin vihdoinkin niin pitkällä, että voitiin toteuttaa tontilla kasvavien puiden kaato. Koko poliisiopiston oppilaskunta saapui talkoisiin ja luonnollisesti oli teekkarereita satamäärin. Seitsemän moottorisahaa oli valmiina yhtä monen "teekkarimetsurin" enemmän tai vähemmän ammattitaitoisissa käsissä. Kuului starttipamaus, sahat räjähtivät käyntiin ja - sitten tapahtui ihme. Ihme sikäli, että yhtään paikalla ollutta ei kuollut, vammautunut eikä muutenkaan tullut puulla päähän lyödyksi. Mainitut seitsemän metsuria sijoittautuivat nimittäin omaharkitteisesti ympäri tonttia satapäisen muun talkooväen sekaan ja komeita honkia ja koivuja alkoi tihenevässä tahdissa kaatuilla kaikkiin tunnettuihin ilmansuuntiin. Sahojen pärinä. huuto ja melske oli korvia huumaava ja pääasiassa rotevien poliisien olkapäillä tukit siirtyivät pinoihin tontin laitaan. Ja todella ihmeellisen onnen ansiosta jokainen talkoolainen pystyi omin jaloin urakan päätyttyä siirtymään Servin Mökkiin talkoojuhliin. Mutta - talkoojuhlista omin jaloin poistuminen sitten pikku tunneilla tuotti joillekin fyysillisiä vaikeuksia. Kaikki eivät nimittäin suostuneet millään käyttämään lyhintä suoraa Servin Mökin ulko-ovelta omaan kämppään vaan suorittivat mitä omaperäisimpiä koreografisia hyppelyitä, konttauksia ja kaatumisia matkan aikana. Tämän todettuaan komensi poliisioppilaitten

päällikkö, kaikkien otanistien hyvin tuntema Kauko Katila joukkonsa kotiutumaan hanhen marssissa ja varmuuden vuoksi vielä tien vieressä olevaa kuivaa ojaa pitkin.

Syy juhlien päättymiseen edellä selostetulla tavalla oli, kuten usein voidaan todeta - inhimillinen erehdys. Kaikkien rakastama Servin Maija oli talkoosahtia "viertäessään" pannut sellaiset määrät maltaita, sokeria ja hiivaa saaveihin, että tulos oli hänen suullisen ilmoituksensa mukaan juhlien arvoa vastaava. Ja olihan se.

155. Dipolin saliketju 1-4 pituus 82 m MI Järvinen MM 77

Kuten sen aikaiset teekkarit vannaan muistavat, toimi keihäänheiton 7-kertainen maailmanmestari ja olympiavoittaja Matti Järvinen useita vuosia Otaniemen Urheilusäätiön toiminnanjohtajana. Kun DIPOLI oli valmis, kutsuin luonnollisesti myös hänet tutustumaan tähän valtavaan rakennukseen. Kun tulimme yläkerrokseen, jossa väliseinät olivat vedettyinä syrjään ja kaikki neljä salia siten yhtenä ketjuna, tuli Matti muun ihmettelyn lisäksi kysyneeksi, kuinka pitkä matka oikein onkaan näyttämön takaseinästä nelossalin takkaan. Olin sen aikoinani laskenut pohjakuvista ja ilmoitin totuuden, joka on 82 metriä. Hetken hiljaa tuumiskeltuaan laukaisi Keihäs-Matti ykskantaan: 'Jumaliste, enpä saisi "keppiä" lentämään seinästä seinään ilman uutta Olympia-ennätystä'. Hän voitti nimittäin kultamitalin Berliinissä tuloksella 77 m.

156. BRAHNU ja CHEMALIS radioaktiivisen säteilyn tutkijoina

Jo 50-luvulla hölistiin radioaktiivisuuden vaaroista julkisesti. Pelättiin jo silloin maailmassa vasta suunnitteluvaiheessa olevien atomivoimalaitosten ympäristölleen aiheuttamia vaaroja. Erään TEMPALKSEN yhteydessä päättivät teekkarit vapauttaa halukkaat turhista säteilyhuolista seuraavasti. Mannerheimintielle, täsmälleen nykyisen J. K. Paasikiven muistomerkin kohdalle ajettiin kaupungilta lainaksi saatu sininen linja-auto. Komea teksti auton kylkiin: "ILMAINEN SÄTEILYTUTKIMUS". Sisällä istuivat tärkeän näköisinä valkoisiin työtakkeihin pukeutuneita Teekkarikylässä asuneet, jo aikaisemmin mainitut etiopialaiset teekkarit *Brahnu* ja *Zemalis*. Heillä oli "tutkimusinstrumentteina" sähkölafkalta lainattuja voltiampeeri- ja vastusmittareita, jotka maallikon silmissä vaikuttivat tosieteilisiltä. Lisäksi oli oikein painettu tuloskaavakkeita. Kun uhri sitten astui etuovesta sisälle, hiveli toinen "professori" häntä ko. instrumenteilla eri puolilta kehoa lausuen super-maagillisia lukuarvoja ja etiopiankielisiä lauseita. Tutkittava siirtyi sitten vaunun peräosaan, jossa toinen "tiedemies" saatujen tulosten perusteella antoi säteilystä vapauttavan lausunnon ja tuloskaavakkeen, jonka arvokkaasti allekirjoitti.

Suuresti helpottuneen näköisinä poistuivat tutkitut paikalta tallettaen tärkeän tuloskaavakkeen visusti käsilaukkuihinsa. Autossa kävi tempauspäivän aikana lähes pari sataa henkilöä - jotka poistuivat paikalta tyytyväisyydestä SÄTEILLEN. Valtaosa oli naisia ja keski-ään ylittäneitä.

Toiseen asiaan mennäkseni, kun tämä arkkitehdiksi opiskeleva mustapintainen ja kiharatukkainen Brahnu oli kesän harjoittelemassa Kuopiossa ja syksyllä palasi Otaniemeen, oli hän oikein harjoitellut supi-savolaisen tulotervehdyksen: "NO MITTEEPÄ KUULUU?"

157. 70-vuotispäiväni

Välttyäkseni siltä, että en otsikkopäivänä toteaisi tosiystävieni lukumäärän kovasti romahtaneen, panin päivälehdessä osastoon oikein pärstäkuvani maininnalla "merkkipäivänään matkoilla".

Olipa kuitenkin eräs ystäväporukka, joka ei minua ollut unohtanut ja se porukka oli OTANIEMEN TEEKKARIT. Umpikierroilla menetelmillä he onkivat tietoonsa, että tuo sana matkoilla tarkoitti pakenemistäni omasta asunnostani nuorimman poikani luokse Kirkkonummen Masalaan.

Ja varmistaakseen sen, että olin varmasti tavattavissa teekkarit saapuivatkin jo *edellisenä iltana*. Ja niin "inhimilliseen aikaan" kuin klo 23.55. Teekkarilaulu, lahjuksia - ja häipyminen.

Tasan klo 24.00 alkoi sitten elämäni liikuttavin syntymäpäivä. Maastosta, poikani asunnon edestä, alkoi kuulua yhdellä ainoalla trumpetilla soitettuna "YÖ KUIN SIELU..." Soitto päättyi - teekkarit panin pillin pussiin ja häipyi. En edes saanut kiittää. Enkä kai olisi pystynytäkään kiittämään. Mielenliikutuksesta olivat todella jauhot suussa. Se oli hieno hetki. Aamulla klo 06.00 tuli jälleen teekkarit sisälle vaatien minua heti mukaansa - koska oli kuulemma havaittu outo valoilmiö läheisyydessä. Mikäs siinä auttoi. Vaatteet niskaan ja teekkarin autoon. Auto ajeli paikkakunnalla A sinne ja B tänne, kunnes pysähtyi Masalan ja Jorvaksen tien välillä olevaan asumattomaan metsikköön. Nyt on ensin annettava säätiedotus. Oli 02.04.1985 ja maassa lunta 20-30 cm. Minulla nauhapatiinit ja nilkkasukat. Käskettiin ulos ja todella - siellä oli outo valoilmiö noin 50 metrin päässä metsässä koskemattoman lumikentän takana. Määräys edetä rohkeasti päin ilmiötä. Sinne minä sitten kahlasin pikkukengissäni ja saapuessani perille totesin, että outo valoilmiö oli nuotio ja sen ympärillä seisoivat *RWBK* in corpore valmiina esittämään minulle pienen puistokonsertin - kuten letkumestari sen sanoi. Siinä minä sitten seisoin lumihangessa konsertin ajan liikuttuneena tästä taidenautinnosta sekä siitä, että lumi kenkieni ympärillä hiljalleen sulii valuen kenkien sisäpuolelle. Konsertti päättyi aikanaan, jonka jälkeen ilmoitettiin minulle tarjottavan kevyt kentälounas. Se oli *sillia* ja *kurkkua* pienellä pöydällä keskellä tietä. Ne oli raahattu konsertin aikana paikoilleen pakettiautosta. Kaiken edellä esitetyn vaatimattomuuden jälkeen vietiin minut sitten Teekkarikylän uuteen rantasaunaan, jossa neljän teekkarin kanssa pienempään

löylyosastoon. Kun aion perinteelliseen tapaan heittää vettä kiukaalle, karjaisi yksi teekkari: "SEIS. Eihän nykyaikana enää vettä heitetä kiukaalle noin perin vanhoilliseen tapaan. Nykyään käytetään apuna elektroniikkaa. Hän näytti merkillistä löylykatodiksi kutsumaansa pyöreätä levyä lauteen kaiteella kehottaen heittämään löylyveden siihen. Tein työtä käskettyä ja toden totta. Kiuas ärähti nurkassa kuin kollikissa ja makea löyly täytti saunan. Toinen löylyn heittoni onnistui jo ilman ohjeita. MUTTA - kun aion jo lähteä lauteilta alas kehoitettiin minua vielä kerran heittämään oikein loppulöylyt. Heitin kipollisen vettä "LÖYLYKATODIIN" mutta - nytpä ei tullutkaan kiukaalta lisää löylyä, vaan lauteiden alta syöksyi ainakin kahden tuuman paksuinen JÄÄKYLMÄ VESISUIHKU SUORAAN PER - tarkoitan takapuoleeni. Yllättävää - vai mitä. Nyt määrättiin alas lauteilta ja pieneen pukuhuoneeseen. jossa oli vaatimaton *syntymäpäiväkakku*. Neliömetrin suuruiselle kimpilevyllä oli ladottu seitsemän riviä A-IV -olutta. 10 pulloa joka rivissä. Sen jälkeen kakku oli koristeltu taidokkaasti valkoisella vaahtomuovilla muistuttaen erehdyttävästi kermakakkua, josta mainitut 70 pulloa iloisesti kurkottelivat kaulojaan. Sain käteeni kirvesmiehen sahan. jolla sitten paloittelin juhkakakku halukkaille. Ja halukkaita kyllä löytyi. sillä kun ovi pääsaliin avattiin, oli se todella täpötäynnä sekä nykyisiä että entisiä teekkareita vuorineuvos Väinö *Nurmimaasta* alkaen. Oli Luolamiehiä, Similistejä, Retuperäläisiä, kuorolaisia, tyttöjä ja poikia. Satamäärin. Laulua, soittoa. tanssia, herjanheittoa jopa oikeatakin kakkua varustettuna 70:llä kakkukynttilällä. Olipa tosi synttärät. Kaikki loppuu aikanaan. Niin myös tämä ikimuistoinen juhla. Niin minä luulin. mutta eipä vielääkään luulo ollut tiedon väärti. Minut raahattiin vielä *SERVIN MÖKIN* kabinettiin muistelemaan Irman ja ent. linnanisäntien kanssa menneitä aikoja - kunnes sisään astui yksi nykyinen teekkari onnitellen ja antaen lahjanaan tavallisen, nyrkin kokoisen kiuaskiven. Kiitin ja hän poistui. jonka jälkeen tuli peräkanaa *TOISTA SATAA TEEKKARIA* jokaisen antaessa oman kiuaskivensä. Viimeinen kiven antaja kysäisi lopuksi. että onko sinulla jotakin lootaa, jolla voin viedä kivet pois. Sanoin, että eihän minulla mitään lootaa tässä ole, jolloin teekkari huusi peräkäytävän suuntaan, että "*TUOKAAPA SIELTA JOKU LOORA OSSILLE*". Eikä se ollutkaan ihan tavallinen loota vaan upea jatkuvalämmitteinen kiuas, johon *Teuvo Turunen*, Teekkarikylää vuosikymmenet uutterasti palvellut huoltomies, oli tunnetulla taidollaan hitsaamalla aikaansaanut tekstin "*OTA-OSSI 70 V. LÖYLYÄ LISSÄÄ, EI TUNNU VIELÄ MISSÄÄN*". Olivat ryökäleet vakoilleet senkin, että mökilläni Suomusjärven pitäjässä entinen kiuas veisaili viimeisiään. Sen tilalla on nyt sitten tämä teekkareilta saamani uusi ja upea kiuaslahjakivineen. Kokonaisuudessaan tästä 70-vuotisjuhlastani muodostui, kiitos teekkareiden, yksi elämäni muistorikkaimmista päivistäni. Kun en mitenkään olisi hilujen jälkeen pystynyt tapaamaan jokaista ryminään osallistunutta teekkaria henkilökohtaisesti. hyppäsin aidan ylitse matalimmasta kohdasta ja tuhersin *OTAHUUTO* -lehteen alla olevan kiitoksen.

KIITOS TEEKKARIT JA MUUT TKY:LÄISET

Olen elämäni varrella täyttänyt useita vuosia. En kuitenkaan koskaan aikaisemmin 70 vuotta. Se, että synttäristä tuli elämäni ihastuttavin ja mieleenpainuvin, knaftit 31 tuntia kestänyt prosessi, on kokonaan teidän syytänne. Olin 2. 4. matkoilla. mutta siitä huolimatta ensimmäiset teistä tunkeutuivat seuraani jo 1.4. klo 18.00 ja viimeiset kaksi sain ängettyä asunnostani ulos 3.4. klo 01.16.

Olen ylpeä teistä, kuin jos olisitte kaikki omia lorttejani (niin kuin itse asiassa olettekin). Sana lortti tarkoittaa Suomensjärvi-kulttuurissa pentujoukkoa.

Jälleen kerran on osoitettu. että Otaniemen tekkarit ja TKY:läiset ovat jotain aivan muuta kuin tavalliset homo sapiens -oliot. Te olette Jämerän perheenjäseniä jokainen. Jo uuden rantasaunan pari vuorokautta kestänyt vihkiäisfestivaali satamakaupungissa tapahtuneine tempauksineen antoi minulle aiheen "pelätä pahinta" 2.4. Riemukseni pelkoni oli aiheellinen ja ylitti korkeammatkin toiveeni.

Kiitos Sinulle, sinä rivitekkari Kiitos TKYH +Edustajisto +Kylähallinto +PO +PK +RWBK + LUOLAMIEHET + SIMILI + KILLAT + ALAYHDISTYKSET + TKY:n henkilökunta. Olittepa taas kerran - olittepa tosiaan.

Lopuksi toivon hartaasti, että mahdollisimman moni tekkari kulkiessaan kesällä Helsingin ja Turun välistä tietä pitkin, jarruttaisi Helsingin suunnasta noin kilometri ennen Lahnajärven vesipuistoa, toteaisi tienviitan "Elias Lönnrotin LAMMINTALO + SIITTOINJARVI", ajaisi 600 metriä ja saapuisi mökilleni. Pannaan lahjakiuas kuumenemaan, otetaan pienet litut ja hypätään järveen.

OSSI

158. I-valtakunnalliset jäynäkisat Vaasassa 23-24.9.1986

' STS/KAL:n tekkaritoimikunta lähestyi minua puhelimitse syksyllä -86 tiedustellen, olisinko suostuvainen tulemaan suunnitellun jäynäkisan kunnia-ylituomariksi. No suurempaa kunniaa ei tällainen fossiili enää voi toivoakaan kuin päästä vielä kerran mukaan tekkarijäynäilyyn. Kiitin kunniaa ja niin lensimme 23.9.86 komeasti Finnairin Ginivalkoisin siivin Vaasaan, jonne sitten päivän ja illan mittaan saapuivat kaikkien viiden tekn. korkeakoulun (niistä yksi Åbo Akademi) joukkueet avustajineen ja rekvisiittoineen. Pidimme hotelli Vaasan kabinetissa alkukokouksen, jossa kilpailusäännöt selostettiin ja joukkueiden osanottajat ja pakolliset varusteet todettiin.

- Ja sitten jäynäily alkoi joukkueiden häipyessä eri suunnille kaupunkia salaperäisinä ja intoa uhkuen.

Koska kilpailulautakunnalle oli jo Hesassa valittu pääsihteeriksi Helena Inkinen, en tämän enempää lässytä koko tapauksesta vaan liitän tähän hänen laatimansa kilpailuraportin kokonaisuudessaan. Raportti on todella tyhjentävä enkä löydä siitä muuta puutetta kuin yhden jäynän, jota hän ei todellakaan voinut tietää, koska se tapahtui toisen kilpailupäivän aamuna ani varhain minun hot. huoneessani. Puhelin soi, menin vastaamaan ja miesääni, todettuaan minut Ossi Törröseksi, lausui ihmetyksensä siitä, että hän ei todellakaan löydä pienintäkään vikaa autostaan. Menin tietenkin ulalle, mutta kun

ääni sitten kysyi, milloinka antamani kirjallisen lupauksen mukaan tulen hänen kanssaan tarkastamaan kyseisen auton, leikkasi lanttuni toteamaan jäynän tapahtuneen.

Joku joukkue oli pannut yöllä sattumanvaraisesti erään auton tuulilasiin kirjelmän, jossa muka minä, Ossi Törrönen, tunnustin yöllä törmänneeni kyseiseen autoon ja lupauduin korvaamaan kaikki aiheuttamani vahingot auton omistajalle, kun hän vain soittaisi hot. Vaasaan, jossa asuin. No niin. Asia selvisi ja sekä minä että tuntematon ääni puhelimessa olimme tyytyväisiä kun "kolarista selvittiin näin joustavasti".

Mainitsemisen arvoinen on myös se, että yksi kilpailun alkaessa jokaiselle joukkueelle lahjoittamistani JOJOista jäi somasti roikkumaan kaupungin keskustorilla olevan vapaudenpatsaan kohotetun käden etusormesta. Pieneni muuten näin näppärästi viidellä JOJOLla teekkareilta 2.4.50 saamani 399 + 1:n kappaleen arsenaali.

TEKKARIT ESITTÄYTYIVÄT VAASASSA I-valtakunnalliset JÄYNÄKISAT

Vaasalaiset saivat esimakua siitä, mitä teknillisen korkeakoulun tulo paikkakunnalle saattaisi tuoda mukanaan, kun kaupungissa järjestettiin 23.9.-24.9. ensimmäinen valtakunnallinen tekkarijäynäkilpailu.

Erityisesti Otaniemen tekkareilla on jo pitkät perinteet jäynänteossa, ja ehkä juuri aiempi kokemus toi kisan voiton Otaniemeen. Ylituomaristo julkisti kilpailun tulokset Vaasan kauppatorilla keskiviikkona klo 12.00, jolloin kilpailun kunniaylituomari, kunniatekkari Ossi Törrönen, perinteiseen tuomarinasuun sonnustautuneena luovutti voittaneelle joukkueelle kiertopalkinnon.

Kiertopalkinto on radion kovaäänistorvi 1920-luvulta. Kunkin vuoden voittajan tulee täydentää palkintoa lisäosilla ennen sen luovuttamista eteenpäin.

Valtakunnallisella tasolla nyt toteutettu kilpailu oli ensimmäinen. Kilpailuun osallistui joukkue kaikkien maamme viiden teknillisen korkeakoulun ja teknillisen tiedekunnan ylioppilaskunnasta tai vastaavasta tekkariyhdistyksestä. Jäynäkisan tarkoituksiksi on määritelty mm. tekkarikulttuurin edistäminen ja tekkarihengen kohottaminen.

Kilpailun ylituomariston mukaan on syytä epäillä, että ensimmäisen valtakunnallisen jäynäkisan tapahtumapaikan valintaan ovat vaikuttaneet uuden teknillisen tiedekunnan perustamissuunnitelmat ja siihen liittyvä pelko maamme niukkojen opetus- ja tutkimusresurssien haaskauksesta ja turhasta hajottamisesta.

Patsas teknillisen tiedekunnan perustajalle

Pakollisina varusteina joukkueilla oli mm. juomalaite vapaavalintaisten virvoittavien nesteiden nauttimista varten, ensiapuvälineet esim. teekkarin totaalisen väsähtämisen tai kauniin naisen liikutuksesta pyörtymisen varalta (karvaiselta teekkaripojalta suukon saatuaan), Magdeburgin puolipallot sekä Vaasan alueen kohoamisen vastapainot. Kaikista varusteista löytyi varsin omaperäisiä ratkaisuja; esimerkiksi Lappeenrannanjoukkue vastusti Vaasan alueen kohoamista metallisella roskakorilla, johon pantiin lisäpainoksi uutta teknillistä tiedekuntaa koskevat suunnitelmat. Useampi joukkue oli säilyttänyt vastuun puolipallojen mukana pitämisestä naisedustajiensa kontolle.

Tiistai-iltapäivällä käynnistyneessä kisassa joukkueille annettiin evässämpylän väliin kätkettynä pakollinen tehtävä, joka oli Vaasan teknillisen tiedekunnan perustajan patsaan pystyttäminen Hovioikeudenpuistikoon tietyn määräajan kuluessa. Puistoon ilmaantuivat mm. näköispatsaat 'Kusti - tähän jäit - Koivuranta', 'Gusse -aikamme edistäjä' sekä 'Kustu'. niminen hautamuistomerkki kuolleena syntyneelle ajatukselle Vaasan teknillisestä tiedekunnasta.

Lisäksi joukkueiden tuli tehdä I -N kappaletta vapaavalintaisia, mahdollisimman hauskoja, ajankohtaisia ja huomiota herättäviä tempauksia. Joukkueiden tuli todentaa suorituksensa saattamalla ne ylituomariston tietoon suullisesti, kirjallisesti, monumentaalisesti, visuaalisesti, magneettisesti tai muulla tavalla.

Oleellisia mittauksia

Otaniemen joukkue helpotti ylituomariston työskentelyä esittelemällä tekemänsä jäynät siistinä yksiin kansiin kuvista ja teksteistä koottuna dokumenttina, jonka täydennyksenä oli vielä varttitunnin verran ääninauhaa. Otaniemen joukkue teki kauppar korkeakoululla mittauksia veden virtaamasta vessan lavuaareissa ja vessanpyttyjen vetämisen vaikutuksista siihen. Parametreina käytettiin mm. veden lämpötilaa, pyttyjen kannen sulkemista jne. Tutkimusavustajina käytettiin kauppar korkean opiskelijoita. Joukkue teki tutkimuksia myös horisontaalisesta ureainvaasiosta useiden vaasalaisten ravintoloitten miestenhuoneissa. Tuomaristo piti mittauksista tehtyä ääninauhaa erityisen ilahduttavana.

Vaasan alueella maanpinnan kohoaminen on yleisesti tunnettu ilmiö. Otaniemeläiset osoittivat Vaasan rannikkovesillä veneensä kylkeen vesirajaan tussilla piirrettyyn viivaan vedoten, että myös merenpinta on kohoamassa. Tämän tutkimustuloksen valossa he keräsivät vaasalaisten nimiä adressiin, jossa he ilmaisevat huolestumisensa myös vedenpinnan kohoamisesta.

Pari joukkueen jäsentä etsi sveitsiläisiksi asiantuntijoiksi esittäytyen Vaasan teknillistä korkeakoulua sen eräältä professorilta samaansa kutsukirjeeseen vedoten; kutsussa VTKK:lla oli tietenkin tekaistu osoite. Ihme ja kumma: lukuisat vaasalaiset osasivat neuvoa tien korkeakoululle. Uutta korkeakoulua ei siis tarvita. Kauppatorille joukkue pystytti pahvisen Vaasan teknillisen leikkikoulun ja keräsivät ilmoittautumisia siihen. Lisäksi he järjestivät torilla mielenosoituksen maankohoamista vastaan ja pitivät

vapaudenpatsaan taakse pystytetyn saunansa lämpimänä yömyöhästä pitkälle seuraavaan aamupäivään.

Raittiustyötä oululaisittain

Oulun joukkue rakensi kaupungilta löytyneistä materiaaleista kauppakorkeakoulun rappusille teknillisen tiedekunnan peruskiven. Lisäksi joukkue rakensi kauppakorkean pihalle tilataideteoksen polkupyöristä ja viihdytti vaasalaisia kaupungilla liikkeessään tasokkaalla trumpettimusiikilla.

Joukkue harjoitti ansiokasta alkoholivalistus- ja raittiustyötä Vaasassa. Paikallisen Alkon ikkunoihin kiinnitettiin viinialennusmyynnistä kertovat mainokset: valkoviini -15 %. Kaikkien matkanvarrelle osuneiden ravintoloiden oviin puolestaan kiinnitettiin 'yksityistilaisuus' -laput.

Ulkoasu- ym. tekijöihin viitaten vahtimestari ei päästänyt joukkuetta sisään ky-klubille. Yksi joukkueen jäsenistä päätti käyttää oikotietä eli ryömi maanrajassa olevasta ikkunasta sisään puolittain kellaritasossa sijaitsevalle klubille. Baarimestari kuitenkin kehotti häntä poistumaan jo siinä vaiheessa, kun vasta hänen ylävartalonsa oli baaritiskillä. Poistuessaan joukkue takavarikoi huonoa asiakaspalvelua osoittaneen klubin ovikyltin, joka toimitettiin dokumenttina tuomaristolle.

Oululaiset pyrkivät kunnioitettavalla tavalla kantamaan vastuun kaupungilla tekemistään kolttosista yrittämällä kädet ylös nostaten kolmesti antautua poliisille, mutta poliisi ei jostain syystä suhtautunut tähän asiaankuuluvalla vakavuudella. Ei sittenkään, vaikka joukkue esti varastetuilla puomeilla ja liikennemerkeillä mustanmajjan pääsyn pois poliisilaitoksen pihalta.

Apua Björkstrandin lapsille

Kaksi Lappeenrannan joukkueen jäsentä keräsi tavaratalo Sokoksen edustalla nukkavieruihin tamineisiin pukeutuneina apua Björkstrandin lapsille. Keräyksen rahallinen tuotto käytettiin oluen hankintaan. Myös solidaaristen kohtalotovereiden tarjoamat Sorbus -paukut otettiin kiitollisina vastaan.

Lappeenrantalaiset ripustivat moottoritien alkuun turisteja tervetulleiksi toivottamaan kyltti 'Miksi tulisit?' ja menosuuntaan kyltti 'Lähdit pois -voitit!'. Kaupungin sisään tulotien varteen he muurasivat teknillisen korkeakoulun peruskiven satamasta ja rakennustyömailta hankkimistaan tarvikkeista. Aiemmilta matkoiltaan mukaan tarttuneeseen tekniikka-aiheiseen Västeråsin lippuun joukkue lisäsi mystiset kirjaimet VTKK, ja lippu nostettiin Vaasan korkeakoulun rehtorin salkoon.

Myös kaupungin liikennemerkistöä täydennettiin teknillisen korkeakouluopetuksen edellyttämällä tavalla. Yön aikana kaduilta löytyivät mm. 'teekkareilta kielletty konttaussuunta', 'konttauksenjakaja' ja monia muita tarpeellisia merkkejä. Suurikokoinen 'Pohjola vakuuttaa' -kyltti siirrettiin rakennustyömaalta totaalisesti raunioituneen talon kupeeseen.

Tarroja ja tienviittoja

Åbo Akademin Kemistklubbenin joukkue jakoi kaupungilla noin 600 ydinvoiman vastaista tarrasta mukailtua 'Björkstrand -nej tack' -tarraa. Joukkue ansioitui myös pääsemällä paikallisen lehden palstoille suurikokoisen kuvan kera.

Tampereen joukkue kunnostautui järjestämällä tuomaristolle hämminkiä jo ennen kuin kilpailu oli edes päässyt alkuun. Varusteiden tarkastustilaisuuteen ilmaantui paikallinen kadunmies kyselemään Ossi Törrösen vetämää tilaisuutta, jossa valitaan Teiden ritari; tamperelaiset olivat laittaneet tällaisen ilmoituksen päivän Pohjalaiseen.

Vaasan hovioikeuden kellon yläpuolelle ilmaantui illan mittaan tamperelaisen Blebeijiklubin lippu. Pääasiassa blebeijeistä koostunut joukkue joutui myös poliisikuulusteluihin täydennettyään ulosmenoteiden viitoitusta. He nimittäin asensivat hyvin taidokkaasti tienviittoja muistuttavat 'Teknillinen korkeakoulu' -kyltit osoittamaan niihin kaupunkeihin, jossa jo on teknillinen korkeakoulu. Myös satamaan asennettiin yksi kyltti osoittamaan Ruotsiin päin.

Muitakin jäyniä joukkue aivan ilmeisesti oli tehnyt, mutta joukkue piti itsepintaisesti kiinni ajatuksesta, että jäynää ei kuulu kertoa, vaan se pitää itse havaita, joten dokumentointi jäi kovin kevyeksi.

Edellä on tietenkin voitu esitellä vain osa siitä, mitä Vaasan yössä tapahtui...

Teksti: Helena Inkinen

159. VAPPURIEHA -LITTUJEN vaiheita

Kaikkien littujen kohtaloa ei edes tiedetä, vaikka muistelenpa eräänä vappuna litun pudonneen jo ennen Otakaarta - jos ei sille.

Kuitenkin ennätys taitaa olla litun -77 taittama matka itärajan tuntumaan Imatralle. Seuraavassa eräiden tunnettujen littujen löytöpaikat (itärajan ja Suomenlahden takaa ei ole tullut ilmoituksia):

- 1975 Rääkkylä Ihalansalmi
- 1977 Imatra
- 1978 Helsingin kaupunginpuutarha
- 1980 Helsingin Radio Keimola
- 1982 Heinolan mlk Paasa
- 1983 Pyhtää Länsikylä
- 1984 Römsörn Tammisaari
- 1985 Hirsijärvi Loppi

Tämän vuoden onnellinen sienestäjä, vaikkakin myöhästynyt, oli riihimäkeläinen Jorma Höök, jolle ainakin jäi suuhun hyvä maku. Jorman kommentti mausta: "Hyvää."

Todennäköisesti omenaporetta". Osuiko lähelle, Ossi? Ohessa litun löytötarina. Tuntuupa löytäjän mielikuvitus olevan vilkasta laatua.

K. Pasanen

Riihimäki 28.8.1985

Kirjoittelen tässä vielä iltamyöhään, suussani hyvä maku, kirjettä teille arvon teekkarit. Kiitokset hyvän vapun toivotuksesta vaikkakin hieman myöhästyneistä. (Mikä vuosi?) Löysin elämäni ensimmäisen pullopostin sienireissullani anoppilan metsiköstä 28.8.85 klo 18.40. Havaitessani kuusen oksalla vaalean ruskeata "rättiä" ja maassa viinipullon. ensimmäinen ajatukseni oli, onpa taittunut jonkun marjastajan(ien) retki kiivaisiin otteisiin. kun on sukkahousut oksalle heitetty. Lähempi tarkastelu osoitti kuitenkin, että kyseessä oli ilmapallon jäänteet, ja sitten löytyikin tervehdyksenne.

Valitettavasti kortti on saanut kosteutta vai liekö hirvi nuoleskellut, mutta kuitenkin kuvasta ei selvää saanut.

Kiitos kuitenkin. toivottavasti samantyyppiset pallot putoilevat vastenkin samaan metsikköön.

*Kaikkea hyvää teekkaritoiminnalle toivottaa Lauri Höök
Laurilantie 18.1
11102 Riihimäki*

PS. Lähden tässä metsään ilmapalloja tarkkailemaan.

160. OTTEITA OTA-GUINNESS - LUETTELOSTA

Hajatietoja Teekkarikylän ennätysten kirjasta OTA-GUINNESS. Kirjanpitäjänä teekkari h.c. OSSI 1952-1969

Suurin

Teekkarikylään unohdettu esine = flyygeeli.

Suurin

WC-pönttöön ängetty ja viemäriin juuttunut esine = lastenvaunut (tosin muovilelu).

Suurin

majoitustiheys. Kesällä -52 asui 1554 olympiaurheilijaa Otaniemessä TKY III-IV-V:ssä kolmen viikon ajan (+minä + eukko + 4 toukkaani).

Suurin

poikamieskylän (III-IV-V) lapsivahvuus oli v. 1959. Toukkia (= teekkariperillisiä) oli elopainossa arv .2 m3 eli likiarvona 92 kpl (tarkkaa lukua ei koskaan saatu, x nopeahkosti muuttuvainen suure).

Suurin

- yhden huoneen miehitys TKY IV:ssä. 1 teekkari + yksi eukko+ kaksi toukkaa + yksi anoppi + yksi Schäfer- uros. Vain yksi teekkari oli kirjattu asukkaaksi.
- Suurin**
kukkalahjoitus Teekkarikylälle. Kun puutarhuri Helling lahjoitti eräänä keväänä 5.000 kpl narsissien sipuleita. (Ja ne jokainen myös istutettiin kylän alueelle).
- Suurin**
määrä yleisöä samanaikaisesti Otaniemessä. Juhannusjuhliissa -53 n. 15.000 (5.000 ihmistä oli kontannut niemeen ennen lippujen myynnin alkamista, sitten myytiin 5.000 lippua ja sitten tuli vielä 5.000 horjuvaista ilman lippua, kun niitä ei ollut myytävänä.
- Pisin**
teekkariseremonia kylässä 3 t 15 min. Kun 399 teekkaria kävi luovuttamassa minulle synttärilahjana 399 JOJOa.
- Lyhin**
teekkariseremonia kylässä 5,5 sek. Kun tuntematon teekkari Tynkkynen yritettiin ampua TKY III:n savupiipusta maata kiertävälle radalle ja kun tämä rata päättyi 5 m:n päähän kyseisen piipun päästä teekkarin (= olkinuken) mätkähtäessä arvovaltaisen juhlayleisön sekaan Vappuriehan julistustilaisuudessa.
- Vaativimmoin**
edustustilaisuus. Kun TKY jälleen kerran oli niin köyhä, että eduskunnan valtiovarainvaliokunnan delegaatiolle pystytettiin tarjoamaan TKY III:n takahuoneen takassa lämmitetty yksi (1) ainoa lenkkimakkara ja yhteensä kaksi (2) pulloa olutta (yksi kummallekin sukupuolelle).
- Arvovaltaisin**
tiputanssiesitys Teekkarikylän 30-vuotisjuhlassa = katso kuvaa (esiintyjinä prof. Heikki Siren und ich). Esitys kesti juuri niin kauan kuin OUBS:n tekniikoilta meni aikaa vahvistinlaitteiden korjaamiseen).
- Painavimmat**
kivekset Otaniemessä. Jämeräpartaisen Insinöörin vitjasellaiset, jotka tälläkin hetkellä lojuvat ilman tehollista käyttöä Servin Mökin edustalla.
- Vanhin**
merkki teekkaritoiminnan alkamisesta Otaniemessä. Yli 5.000 vuotta vanha kivikauden aikainen hauta TKY III:n edustalla. (Antropologien kaivaessa haudan auki 1950 Teekkarikylän alkupaukun yhteydessä löytyi kallo, joka selvästi tuoksui litulle todistaen siten vääjäämättömästi teekkariudesta.)

161. Tervehdys yleisurheilun MM-urheilijoille (englanniksi)

Kun tämä suomalaisten tekniikan ylioppilaiden rakennuttama ja omistama Otaniemen Ylioppilaskylä (Teekkarikylä) keväällä 1952 vihittiin käyttöönsä Suomen Tasavallan Presidentin Juho Kusti Paasikiven toimesta, niin eipä kulunut kahtakaan kuukautta, kun OLYMPIA HELSINKI 1952 urheilijat kansoittivat sen yli 1500 miehen (ja naisen) voimalla. Helsingissä pidettiin tuolloin meille suomalaisille ikimuistoiset OLYMPIAN

KISAT. Siitä alkoikin sitten Otaniemen ja urheilijoiden yhteistoiminta, jota kesäisin on nyt jatkunut tauotta 30 kesää. On siinä vuosikymmenien saatossa vierailut täällä jos jonkin näköistä, kokoista ja väristä urheilijaa. Kun me ylioppilaat kesäksi poistumme kylästämmme harjoittelemaan teollisuuteen, olemme tosi iloisia ja ylpeitä siitä, että kylämme kelpaa kansainvälisille urheilujoukkueille.

Ja nyt on sitten kaiken huippu. Kylämme saa kunniakkaan ja samalla velvoittavan tehtävän toimia ENSIMMÄISTEN YLEISURHEILUN MAAILMANMESTARUUSKILPAILUJEN MAJAPAikkANA...

Samalla kun me teekkarit toivotamme jokaisen urheilijan sydämellisesti tervetulleeksi kyläämmme toivomme hartaasti, että kaikki täällä viihtyvät ja yltävät sitten kunniakkaan olympiastadionimme radoilla yhtä valtaviin saavutuksiin kuin silloin vuonna 1952. Muistakaamme vaikkapa ihmisveturi Emil Zatopeckiä ja hänen rouvaansa Zatopkooaa, jotka veivät kisoista muistonaan neljä kultamitalia. Otaniemellä on 30 vuoden takaisia urheiluperinteitä. Toivomme niiden kannustavan myös tänään täällä asuvia.

Olkaa sydämellisesti tervetulleita Otaniemeen!

14.7.-83
Teekkarit
Ossi Törrönen h.c.

162. MUITA ANSIOITUNEITA ja teekkari h.c. arvolla ynnä teekkarilakilla palkittuja OTANISTEJA

Servin Maija (alias Hilikka Regner)

Irma (alias Irma Henriksson)

Sekä Maija että Irma tulivat Teekkarikylään vihkiäisvuotena 1952. Maija on jo siirtynyt eläkkeelle mutta Irma jatkaa edelleen entiseen tapaansa. Se, mitä Maija ja Irma ovat teekkareiden hyväksi 35 vuoden aikana tehneet, sitä on turha yrittää sanoin kuvailla. Eikä ole tarpeenkaan. Sillä jokainen Teekkarikylässä asunut tietää ja muistaa heidät ja heidän tekemisensä. Maija tosin puuhaili enimmäkseen "kulissien takana" siellä Servin Mökin ja myöhemmin Dipolin keittiössä, mutta Irma on sitä enemmän ollut "framilla" kylän toimistossa.

Tämän enempää en sitten lässytäkään näistä kahdesta TEEKKARI H.C:stä, vaan liitän ohkeen kaksi virallista valokuvaa, yhden kummastakin.

Kolmannen lässypainoksen alkulause

Errare humanum est. Joskus jopa kaksikin kertaa. Kuten minun tapauksessani. Kun 1982 sain ensimmäisen ja 1987 toisen lässykokoelmani prujatuiksi, luulin kummallakin kerralla, että "this is all folks."

Mutta ei sinne päinkään. Jostain syystä joudun aina vaan sellaisten teekkareiden järjestämien jäynien myllerrykseen, että ne on ihan pakko panna paperille. Kun en enää miesmuistiin ole asunut Teekkarikylässä, voin kertoilla vain sellaista, joka on jollakin tavalla koskenut minuakin. Nyt näitä uusia tapahtumia on vain kaksi, mutta molemmat ovat niin mahtavaa tekkarijäynää, että ne taatusti jäävät Otaniemeläiseen tekkarihistoriaan. Varsinkin, kun jokainen jäljempänä tuleva sana on totta. Tiedän, että lukijan on sitä kaikilta osiltaan vaikea uskoa, mutta yritetään edes.

Tapiolassa, 10.09 .1990.

Ossi

163. Olen ainoa lentäjä maailmassa, joka on sen tehnyt

Yllämainittuun väittämään huipentunut lentäjän urani alkoi kesällä 1937, kun jouduin Jämijärven Purjelentokouluun kanslistiksi ja lentopäiväkirjanpitäjäksi. Koulun rehtori, lentokapteeni Toivo B. Nissinen kiinnitti tällöin huomiota aerodynaamiseen pääni muotoon ja siivekkäitä muistuttaviin ulkokorviini ja suorastaan pakotti minut osallistumaan liitolennon A-kurssille. Em. muotoseikkojen avulla ja hermoni rautaisesti halliten suoritin kurssin lentämällä henkeä salpaavan 37 sekuntia kestäneen suoran liidon harjun laelta alas kentälle. Kuin komeetta syöksyin lentäjänurallani ylöspäin ja jo saman kesän lopulla oli vuorossa liitolennon B-todistus No 170/37, joka edellytti valtavaa viiden lennon suoritusta, jokainen yli 1 minuutti. Kaikki loistavat suorituslennot tein saksalaisella Grunau-9 ilma-aluksella. Mainittu lentolaite oli muuten aikaansa edellä mitä ilmastointiin tulee. Siinä nimittäin istuttiin jonkunlaisen riu'un päällä jalkojen roikkuessa tyylikkäästi kummallakin puolella. A-suoritus startattiin kumiköyden avulla harjun laelta ja B-suoritusta varten hinattiin kone ilmaan mahdollisimman pitkän teräsvaijerin avulla siten, että pukille nostetun avoauton toisen takapyörän tilalla oli teräksinen kela, jonka ympärille vaijeri kelautui kiskoen liitokoneen ilmaan. Koneen päästyä n. 100 m korkeuteen antoi hinausautossa oleva opettaja ylös lippumerkin, jolloin lentäjä uljaasti irrotti itsensä vaijerista liitäen maahan.

Koska Suomen ilmavoimilla ei vielä kummankaan sodan aikana ollut edellä mainittuja Grunau-9 koneita taistelukäytössä, en päässytkään sota-ohjaajaksi vaan sain tyytyä "töpinä- aliupseerin" huoltotehtäviin jalat koko ajan tukevasti maassa. Jatkosodan loppuvaiheessa minut sitten komennettiin Ilmavoimien Esikunnasta takaisin "siviili-työpaikalleni" Jämijärvelle ja silloin sain suoritettua vielä purjelennon C-tutkinnon, joka minun tapauksessani käsitti kolme suoritusta lentokonehinauksella ja kaksikäsi-startilla. Tämä käsistarttitouhu vaatinee hieman lisäselvitystä.

Kun Jämin korkeinta eli kolmosrinnettä vasten puhalsi riittävän navakka tuuli, kääntyi se olosuhteiden pakosta suoraan ylöspäin jatkaen tässä suunnassa muutamia metrejä vielä harjun päätyttyäkin. Tällöin raahattiin koneet sinne laelle, lentäjät köyttivät itsensä koneisiin, nokka käännettiin tuulta vastaan ja opettaja yksinkertaisesti nosti tuulen suosiollisella myötävaikutuksella mainitun koneen ilmaan silmiensä korkeudelle. Kun oppilas sitten antoi merkin, irrotti opettaja otteensa ja pani sekunttarin käymään. Jos oppilas sitten pystyi pitämään koneensa vähintään 5 minuuttia starttipisteen yläpuolella, hyväksyttiin suoritus yhdeksi C- suoritukseksi. Minä onnistuin kaksi kertaa (5 min 20 s. ja 5 min 25 s). Kun minut myöhemmin kiskottiin taivaalle kolme kertaa peräti moottorikoneen hännässä, sain mittaamattoman kunnian siirtyä legendaaristen C-lentäjien joukkoon ja rintaani tökättiin kolmella lokilla kuvattu arvomerkki.

Kaikki edellä lässyttämäni on pakollista prologia sille, mitä nyt seuraa. POLYTEKNIKKOJEN ILMAILUKERHO (PIK), oli jostakin urkkinut selville edellä selostamani uljaan lentäjänurani ja päätti kokouksessaan kesällä -87, että nyt SEN ON LOPUTAVA - MINUN LENTÄJÄNURANI NIMITTÄIN.

Sain PIKILTÄ viisi sanaa käsittävän selväkielisen sanoman: OLET RÄYSKÄLÄN KENTÄLLÄ JAAKON PÄIVÄNÄ KLO 14.00. 7 kalenterivuotta Ilmavoimissa palvelleena ymmärsin heti, että käsky on käsky ilman valitusoikeutta. Ja jälleen kerran sattuma tuli hauskaasti tähän operaatioon mukaan. Vanhempi poikani Pentti, jota ilmailukärpänen puri heti hänen synnyttyään Jämijärvellä "ja melkein kentälle" oli juuri saanut valmiiksi ja lentokuntoon kaksipaikkaisen experimental helikopterin OH-XHX. Lensimme Nummelan kentältä Räyskälään siten ajoittaen, että olimme käskyn mukaan tasan kello 14.00 kentän yläpuolella. Kuulimme radiosta lennonjohdon määräyksen, jossa käskettiin yrittämään laskua kentälle levitetyn PUNAISEN MATON ITÄPÄÄHÄN. Liikutuini suuresti tästä PIKIN huomaavaisuudesta. - Mutta sitten liikuttuikin MYÖS ITSE MATTO. Kun laskeutuvan kopterin ilmavirta osui mattoon, lensi se komeasti muutaman metrin päähän PIKIN vastaanottokomitean edestä. Oli mieltä ylentävää katsella, kuinka pikiläiset kirmasivat vitivalkeisissa haalareissaan sen punaisen maton perässä. Saatiinhan se matto sitten kiinni ja takaisin kunniapaikalleen. Ja nyt todistan otsikkoväittämän oikeaksi. Sen punaisen maton toisessa päässä odotti 2-paikkainen teho-purjelentokone. Minun käskettiin astella sitä mattoa pitkin suoraan sen purjelentokoneen etuosaan. Tein työtä käskettyä ja niin minusta sitten tuli AINOA LENTÄJÄ MAAILMASSA, JOKA ON SIIRTYNUT HELIKOPTERISTA PURJELENTOKONEESEEN ASTUMATTA ASKELTAKAAN MAAHAN. NÄIN OLI PIK MÄÄRÄNNYT JA NÄIN SIIS TAPAHTUI. ILMAN MATTOA OLISI MAAILMAN ENNÄTYS JÄÄNYT TEKEMÄTTÄ.

Siitä pursikoneen nokasta johti sitten köysi kentällä odottavaan moottorikoneeseen, taakseni istahti PIKIN pääkouluttaja ja humauksessa lensimme kuin kreikan mytologian ensimmäinen purjelentäjä Ikaros taivaan sineen. Niin lähelle aurinkoa kuin Ikaros emme kuitenkaan pyrkineet vaan laskeuduimme lyhyen "PÄÄTÖSLENNON" jälkeen lähes tuumalleen takaisin starttipaikalle. Totuuden nimessä on minun nyt kuitenkin sanottava, että sekä startti- että lasku tapahtui sen takanani istuvan päälentäjän kokeneiden käsien ja jalkojen turvin. Olin siis pelkkää rahtitavaraa. Mutta ihanaa se oli.

Tilaisuus jatkui sitten lähellä järven rannassa sijaitsevalla Marskin majan rantasaunalla, johon PIK oli makoisten löylyjen lisäksi organisoinut loistavan picnic -tarjoilun. jonka "pääruokana" oli lähes metrin pituinen lohivoileipä. Muistaen vanhan riikinruotsalaisen sananlaskun, jonka mukaan "delad glädje är dubbelt glädje". En toki ahminut sitä yksinäni vaan leikkasin sen Servin Maijan paloitteluohjeitten mukaisesti useampaan osaan. Ja näitä osia tulikin yksi jokaiselle "PIKILÄISELLE". Olipa tosiaan mahtava voileipä.

Löylyttelyn, aterioinnin, uinnin ja teekkarilaulujen jälkeen koitti sitten tilaisuuden toinen seremonia. Minua kehoitettiin näin Jaakon päivän kunniaksi heittämään kylmä kivi järveen. Jostakin kannettiin esiin kolmen tiiliskiven nippu. Ne oli sidottu yhteen rautalangalla. Kannoin kivinipun uimalaiturille, lausuin joitakin muinaissuomalaisia loitsuja ja heitin nipun järveen. Jälleen yllätys -yllätys. Sen sijaan, että vesi olisi edes hieman kylmennyt - se alkoi kiehua. Kuului mahtavaa porinaa, järven pohjassa myllersi kuin puuropata ja sankka höyrypilvi peitti alueen. Jäynä oli se, että se keskimäinen tiili olikin tiilen muotoinen hiilihappojäämurikka. Vaikutelma oli mahtava. Syksy sai luvan tulla. Kylmä kivi oli heitetty ja tällä kerralla PIKin toimesta.

Tilaisuuden viimeinen seremonia oli se, että luovutin PIKILLE arkistoitavaksi aikaisemmin mainitsemani purjelennon A, B ja C-todistusteni jäljennökset. Lisäksi lahjoitin lähinnä koulutuskäyttöön tarkoitetut kolme (3) JOJOA. Ainutlaatuisen illan alkaessa hämärtyä kiitin pikiläisiä suurenmoisesta showsta, kiipesin poikani kopteriin ja yhdessä lensimme takaisin Nummelaan. Kotiuduttuani Tapiolaan istahdin ensimmäiseksi kirjoituskoneeni ääreen ja kirjoitin PIK:lle kiitoskirjeen. Päättyköön tämä lässyni sen kirjeen jäljennökseen.

Tapiolassa. Jaakon päivänä 1987.

Arvoisa PIK.

Pyydän julkaisemaan tämän kirjeeni seuraavassa pikin palaverissa. Tänään klo 14.00 Räyskälän kentällä alkanut minulle järjestämänne erikoistilaisuus ylitti todella runsain mitoin kaikki ennakkotoiveeni.

Jälleen kerran sain riemukseni todeta, että kun teekkarit johonkin jäynään ryhtyvät, niin se on aina viimeisen päälle.

Se, että kunniakseni levittämänne punainen matto poikani Pentin suorittaman kopterilaskun aikana pääsi hetkeksi heilahtamaan paikoiltaan ei suinkaan ollut PIKin vika vaan mainitun poikani. Mitäs lasi niin lähelle mattoa. Vanha työtoverini, ja pikille todella arvokas hinaus-työmyyrä Tauno Haavisto lähti lähes sekunnin tarkkuudella hinaukseen suorittaen tehtävän kiitettävällä taidollaan. Myös pursikoneessa mukanaani olleelle varakuljettajalle on annettava täysi kymppi, joskin eräässä kohdassa häneltä ilmeisesti lipsahti käsi sauvalta. koska horisontti silmiäni korkeudelta katosi äkisti alas palaten kuitenkin onneksi niskavillojeni kautta takaisin.

Mitä Marskin majalla tapahtuneeseen sitsiin tulee, voin vain vakuuttaa en koskaan aikaisemmin syöneeni niin suurta lohivoileipää niin pienen järven rannalla. Myös muu trahteraus oli über alles in der Welt. (Taisipa taas olla Tauno Haaviston näpit pelissä mukana.) Se tosi kylmän kiven heittäminen järveen vaikutti koko Etelä-Suomeen välittömästi, koska juuri nyt klo 22.15 täällä Tapiolassa taivas on mustanpilvenpeitossa, sataa ropistelee. Oli muuten ensimmäinen kerta lyhyen elämäni aikana että sain kahta eri oksidia samanaikaisesti. = järvessä hiilidioksidia ja löylyhuoneessa hiilimonoksidia.

Kuten haltuunne uskomistani kolmesta purjelentotodistusjäljennöksistä selvästi voidaan todeta, on purjelentourani ensimmäinen 50 vuotta nyt päättynyt. Mutta merkillisen sattuman kautta alkoi samanaikaisesti toinen vastaavanlainen periodi. Tämä tarkoittaa sitä, että tulen edelleenkin pikin ainaisjäsenen ominaisuudessa tarkkailemaan toimintaanne niin kentällä, lafkalla kuin vitosen murjussakin.

Erittäin mielelläni olen valmis saapumaan johonkin kokoukseenne lässyttämään ruohonjuuritasoisia muistojani Jämin purjelentokoulun alkuajoista.

Kiitokset vielä kerran tämän päiväisestä tosi-jäynästäanne ja kaikkea hyvää pikin toiminnalle.

OTA-OSSI